

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

9 DECEMBER 1937 — No. 49

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE VRUCHTENBOWL

IN DIT NUMMER: UIT 'S LANDS VERGADERZAAL

UIT 'S LANDS VERGADERZAAL

MINISTERS EN AFGEVAARDIGDEN

Dank zij een zeer welwillende en waarlijk onbekrompen medewerking, die ons van voorzitter en griffie der Tweede Kamer ten deel werd, zijn wij in de gelegenheid, onzen lezers 't begrotingsdebat te laten meebeleven in 'n uitgebreide serie geheel ongedwongen en ongeposeerde snapshots, door onze fotografen tijdens 'n middagvergadering gemaakt. Wij vonden mr. J. J. VAN BOLHUIS, door zijn haast dertigjarige parlementaire ervaring den oudste der Kamerjournalisten en deken der perstribune, bereid, deze opnamen, die wij in dit en het volgend nummer van ons weekblad publiceeren, te doen vergezeld gaan van zijn gezaghebbend commentaar.

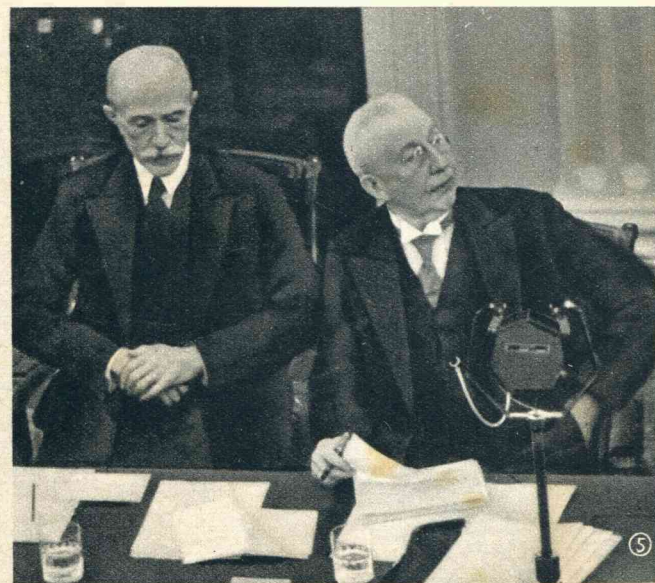
Minister Colijn is aan het woord. Hij is een overtuigend redenaar, maar tevens een goed docent. Zijn gebarenspeel mist den zwier van wijlen Heemskerk, maar het is resoluut, op den man af. Het is een belangrijke dag en ook zijn ambtgenooten volgen hem met gespannen aandacht. Gewoonlijk zijn niet zoovele stoelen achter de regeeringstafel bezet.

De premier heeft zware dagen achter den rug. Bij het politiek debat, waarmede de begrotingsdiscussies immers plegen aan te vangen, was hij al dien tijd een nauwgezet luisteraar. Meestal nam hij plaats op een bank in de nabijheid van den spreker, soms met half-geloken oogen, een enkele maal zichtbaar vermoeid, maar ook dan paraat. Meen niet, dat iets hem ontgaat! Als een opmer-

king of beschuldiging hem mishaaft of verbaast, schieten de oogen vuur, om aanstonds daarna de rustige uitdrukking te herkrijgen. Als een afgevaardigde grappige of gewaagde dingen zegt, hoort de premier het aan met lachenden blik of humoristische lijdzaamheid.

Betrekkelijk zelden blijft hij achter de regeeringstafel zitten, als de afgevaardigde, die aan het woord is, zijn beleid bespreekt. Zoo komt hij beurtelings bij de rechter- en bij de linkerzijde terecht. Op een der photo's zit hij in de nabijheid van het sociaal-democratische Tweede-Kamerlid mej. Alida de Jong. Even daarna is hij echter weer naast minister Patijn neergevallen, als ware het om te toonen, dat hij toch nog niet geheel vergeten is, waar zijn eigenlijk parlementair domicillie is.

Hoe heugt ons nog het eerste optreden van dr. Colijn als minister! Dat ligt nu bijkans 27 jaren achter ons. Begeerd heeft dr. Colijn, die nog geen anderhalf jaar afgevaardigde was en allerm minst de leider van de oppositie tegen den toenmaligen minister van Oorlog W. Cool was geweest, dat ministerschap in geen deele. Hij noemde het — zij het dan ook niet in het openbaar — „een koopje”. Maar als het moest, zou hij het doen en een jaar later stond de militiewet in het Staatsblad, die het contingent aanzienlijk verhoogde en grooter risico's verbond aan de miskenning van onze neutraliteit. Juist bijtijds, ruim twee jaren vóór den wereldoorlog.

Als de premier, doch ook als een ander belangwekkend redenaar aan het woord is, zijn de niet steeds luistergrage leden onzer Tweede Kamer één en al belangstelling. Zie hen b.v. op de zesde photo in bonte menigeling vóór het afgesloten gebied der stenografen, wier grijzen directeur men op den achtergrond ontwaart! Links en rechts bespeurt men nieuwelingen van uiteenlopende kleur, resp. den Brabantschen sociaal-democraat Van Lienden, een gewezen fabrieksarbeider, en den Limburger katholiek jhr. mr. Ruijs de Beerenbrouck, wiens vader meermalen premier, wiens grootvader minister van Justitie in het eerste coalitie-kabinet geweest is. Daartusschen ziet men v.l.n.r. de heeren Schilthuis, Tjalma, Smeens en Andriessen. Op de volgende photo kan men rugstudies maken van sociaal-democraten, vrijzinnig-democraten en een communist. Mr. Oud, die in het midden staat, heeft bij alle meeningsverschil met zijn ex-ambtgenoot Colijn de aangename samenwerking in een nauwelijks verstreken tijdperk nog niet vergeten. Gelijk men dit tweetal op de achtste photo ziet — op een oogenblik zonder groote politieke spanning en zonder dwingenden plicht tot luisteren — kan men hen meermalen in de Kamerzaal te zamen aanschouwen. En als de vergadering gesloten is, kan het gebeuren, dat de oud-minister van Financiën achter de regeeringstafel aanschuift en dat de rookwolkjes van zijn sigaret (die *dan* immers opgestoken mag worden) samenkrinkelen met den rook uit de imponeerend-zware sigaar van den minister van Algemeene Zaken.

Welk een wisselend schouwspel biedt zoo'n Kamerzaal! Op de negende

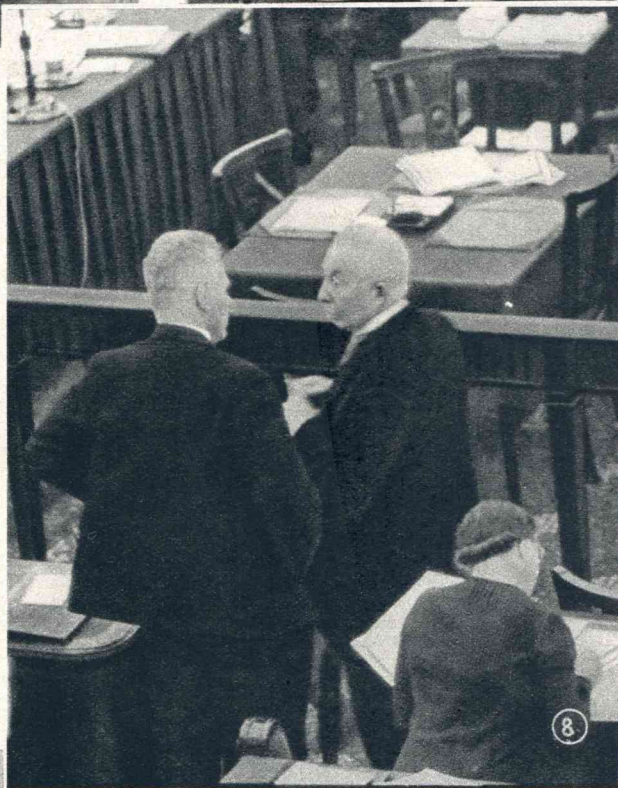

photo ziet men de linkerzijde, daarboven de groote perstribune en nog hooger de publieke tribune, op welker uithoek ook nog enkele dagbladschrijverseen plaats gevonden hebben. Het is nu rustig in de Kamer, al zijn niet alle leden op hun plaats blijven zitten. De liberale leden Bierema en Wendelaar b.v. hebben hun bank, die half schuil gaat onder de tribunes, verlaten en de stoelen, die voor de bank van mevrouw Bakker-Nort geplaatst zijn, ingenomen. Men ziet op de photo ook den voorzitter en den griffier, aan welk onmisbaar tweetal wij de volgende maal meer aandacht hopen te wijden, en tegenover hen nog juist één schijnbaar-eenzamen minister.

katholieke leden in het gedeelte, waar de protestantsch-christelijke volksvertegenwoordigers in de meerderheid zijn. Achter den oud-minister De Geer ziet men b.v. generaal Bajetto, klein van postuur en gebruind door de Indische zon. Op de bankenrij daarnaast zitten enkele nieuwelingen met den glimlachenden christelijk-historischen oud-officier Tilanus, die van het onderwijs evenveel verstand heeft als van de landsverdediging.

Een volgende maal nog enkele vluchtige indrukken uit 's lands vergaderzaal!

Als dr. Colijn het woord voert, heeft hij ondanks zijn 68-jarigen leeftijd de microfoon niet van noode. Op de tiende photo behandelt hij een netelige kwestie, een onderwerp, waarover misverstand of meeningsverschil bestaat. Mr. Goseling, de bekwame roomsch-katholieke minister van Justitie, de tweede ter rechterzijde van den minister, kijkt bedachtzaam voor zich uit; mr. de Wilde, de menigmaal guitige minister van Financiën, die aan de linkerzijde van den premier (dus op de photo rechts) gezeten is, werpt hem een bijkans-bezorgden blik toe. Achter de regeringstafel troont in een nis de anti-revolutionnaire oud-predikant van der Zaal.

Toegankelijk is de premier voor ieder. Op de elfde photo ziet men hem, in het middenvak bij de stenografen, in vriendelijk gesprek met zijn fellen communistischen tegenstander De Visser. De nationaal-socialist Woudenberg slaat dit ongewone duo vol belangstelling gade.

Maar zie dan ook op de twaalfde photo de heeren Oud en Albarda! Zij hebben elkander nog pas vinnig

bestreden. Maar er blijft geen wrok na-zieken; het is blijkbaar een gezellig babbeltje. Vóór hen zit de sociaal-democraat Stokvis aandachtig te luisteren, wat voor hem, oud-journalist en oud-tachygraaf, een tweede natuur geworden is.

Vergunde de negende photo een blik op de linkerzijde, op de dertiende aanschouwt men de rechterzijde. De anti-revolutionnaires Duymaer van Twist en Schouten en de katholieke Kuiper zitten dicht aaneengeschoven op de stoelen, die vóór de bank der christelijk-historische afgevaardigden Krijger en Bakker geplaatst zijn. De tweede voorzitter Smeenk heeft ook een stoel bemachtigd en toont met de allervriendelijkste bedoelingen zijn rug aan het gros zijner katholieke medeleden.

Geheel achteraan op die rij ziet men twee der slagvaardigste katholieke afgevaardigden, mr. Kortenhorst en dr. Deckers. Vóór hen leest de heer Suring, doorkneed in onderwijsaangelegenheden en pensioen-kwesties, zijn krantje. Maar er zijn ook roomsch-

SNEEUW OP DE BERGEN

DROOM EN VERVULLING

DOOR MAURICE VAUBAN

DE DROOM

De droom was oud, de vervulling jong. De droom was schoon en vol teedere beloften — zooals alle liefdesdromen plegen te zijn. Zij stonden samen tusschen de rijpende wijnstokken, die doorbogen van den last der zware vruchtentrossen. De Julizon gluurde tusschen de bladeren en bescheen het gebronsde gelaat van het knapste meisje van St. Barbe. Octave Remi stond in de schaduw en blikte diep en met een overmoedigen lach in de knipperende oogen van het meisje.

„Voor altijd, Rose? Voor altijd?”

„Ja, voor altijd...”

„En hoelang al, m'n lief?”

„Al zoolang, zoolang — ik weet het niet...”

De stem van Octave Remi klonk hunkerend, die van het meisje droomend. Zij stonden hand in hand en geen menschelijk oog bespiedde hen. Het zachte ritselen der bladeren deemde het beschroomde geluid van hun eersten kus, hun liefkoosende dwaasheden en teedere beloften.

„Wanneer, m'n lief?” Het klonk als een juichkreet.

„Als de wijnstok bloeit, Octave,” fluisterde het meisje.

„Dat duurt nog zoolang...” klaagde hij.

Rosette lachte en Octave lachte ook. Hand in hand gingen zij den heuvel af, waartegen de wijngaarden van St. Barbe geplant liggen. Aan den voet stond een forsche eik, waarvan de menschen van St. Barbe thans nog vertellen, dat hij al het mensche-lijke sinds honderd jaren heeft overleefd. Op de bank onder het lommetje zat een man. Hij was niet jong meer, maar evenmin oud. Het was abbé Cornet, de pastoor van St. Barbe. De inwoners noemden hem „mon père,” want hij beschouwde de gemeente met haar vierhonderd zielen als één groot gezin, voor het welzijn waarvan hij dag en nacht waakte als een

echte vader. Bij hun nadering begon hij te lachen en knipoogde tegen Rosette.

„Wanneer, Octave?”

„Als de wijnstok bloeit, mon père,” antwoordde Octave met een verlegen lach.

„Mijn zegen, kinderen, mijn zegen...”

Ze liepen verder, hand in hand. Twee jonge harten, die voor het leven slechts één droomden te zijn...

De droom was schoon en vervuld van teedere beloften. Maar vier dagen later brak de groote oorlog uit, vaagde alle teere dromen weg en schiep het menschedom nieuwe, die een gruwelijke, bloedige nachtmerrie waren. Octave Remi vertrok naar het front en Rosette bleef schreiend achter. De druiven rijpten en de bladeren dorden, en naakt en kaal stonden de wijnstokken tegen den heuvelhelling geplant. De oorlogsbrand schroeide ook de velden van St. Barbe. Het kanon donderde, de oude, dierbare huisjes stortten ineen en de menschen vluchtten in doodsangst naar veiliger oorden. Maar zij bleven één en abbé Cornet was hun vader. Van het oude St. Barbe bleef niet één steen op den anderen staan. Alleen de oude eik bleef wonderlijk genoeg gespaard. Met honderden geweerkogels in zijn knoestigen stam scheen hij alle helse machten te willen tarten.

Het waren vreeselijke dagen. De oorlogsbrand woedde tegen alle verwachting voort — laaide het jaar 1914 uit en het nieuwe jaar in. De lente brak aan. Octave Remi lag in de loopgraaf — het eene uur hopen en het andere vreezend. Op zekeren avond werd de vrees bewaarheid. De batterijen joegen een helschen donder langs den hemel, die zijn weg teekende met vurige flitsen. De dood was overal en maaide een bloedigen oogst neer — onder het bidden en vloeken, het kermen en weklagen van duizenden ellendigen, wier leven verbloedde onder ondraaglijke smarten.

Octave Remi behoorde eveneens tot de slachtoffers. Maar hij ontsnapte aan den triomf van den dood. De explosie van een granaat ontnam hem een been en een voet, maar hij had het geluk, dat hij weldra werd gevonden en in veiligheid gebracht. In een nood-lazaret verleende men hem de eerste hulp en twee dagen later was hij met een gewondentrein op weg naar een Parijsch hospitaal. Daar bond hij opnieuw den strijd aan met den dood. Het was een hardnekkige kamp, maar zijn sterke constitutie bleef overwinnaar. Langzaam begon hij te genezen van zijn vreeselijke wonden. En naarmate de dood van hem afliet werd zijn geest helderder en zijn gedachten somberder.

Hij zag de ellende om zich heen — het smartelijke weerzien van mannen en vrouwen, vaak een afscheid voor eeuwig en het bittere „geluk” van de hopeloos invaliden, die zich hulpeloos gedroegen als een kind. En hij dacht aan Rosette Vattier, aan haar jeugd en aan haar schoonheid, en zag zichzelf als zoo'n hulpeloos wrak, dat daar voor zijn oogen door de zalen strompelde — een tobber op twee kruiken, met een half idioot glimlachje van blijdschap op zijn gelaat. Naast hem een jonge vrouw als Rosette, welgevormd, met een veerkrachtigen tred, schoon en levenslustig. Zijn hart brak en schreiend drukte hij zijn gezicht in de kassens.

Het was in die dagen, dat Octave Remi zijn verlovings met Rosette Vattier verbrak. Hij deed het in onverschillige bewoordingen, die er geen twijfel aan overlieten, of zijn hart was van haar vervreemd en hing aan een ander. Rosette schreide toen zij dien wreeden brief ontving en abbé Cornet was verontwaardigd. Hij vroeg Octave om op-heldering en een week later zat hij met het antwoord in een verborgen hoekje van de pastorie, waarin hij een toevlucht had gevonden. De brief trilde in zijn hand en hij knipperde verdacht met zijn oogen. Die arme jongen had edel gedacht. En misschien had hij gelijk en was het zóó het beste voor de kleine Rosette...

De oorlogsvlammen hadden de velden geschrond en de harten der menschen. In St. Barbe waren de wijngaarden verwoest en toen het Mei was bloeide

De gezellige intimiteit van een smaakvol ingerichte zithamer. In deze gemoedelijke sfeer, waar volop lucht, ruimte en licht aanwezig zijn, vertoeft de kroonprins bij voorkeur. Uit het eerste en tweede huwelijk zijn vijf kinderen gesproten, nl. prins Gustaaf Adolf, prins Sigward, die van alle rechten op den troon afstand heeft gedaan en thans in Hollywood vertoeft, prinses Ingrid, gehuwd met den kroonprins van Denemarken, prins Bertil en prins Karel Johan.

„Fest steht und treu die Wacht.“ De bewakers van het koninklijk paleis vallen nergens op door hun groot aantal. Maar toch kan men ze overal ontmoeten. De keurige Zweed op de foto hieronder bewaakt den directen toegang tot de privé-vertrekken van den kroonprins en zijn echtgenoot.

Zwedens kroonprinselijk echtpaar

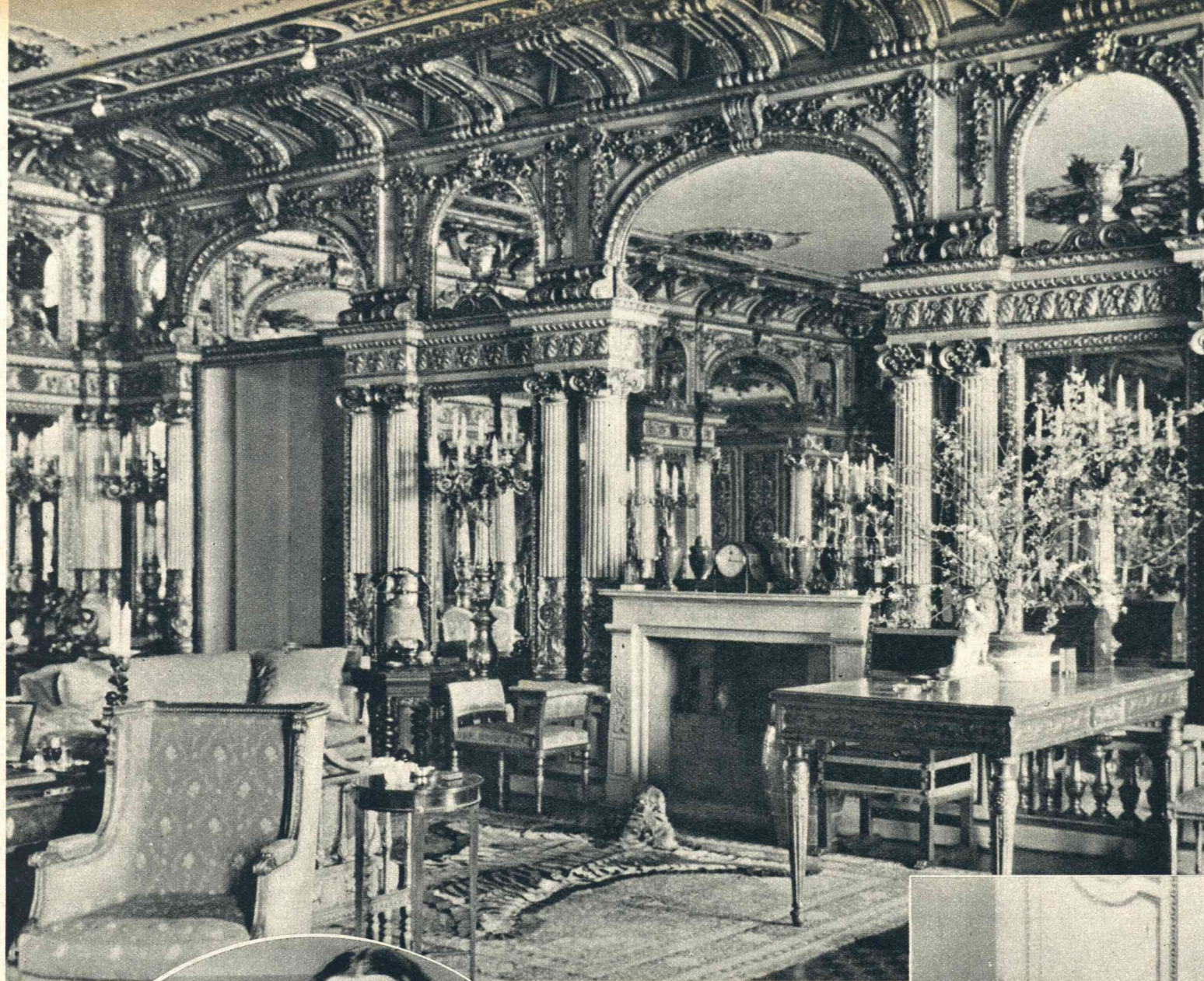
Tot de populaire vorstelijke figuren van Europa behoorren ongetwijfeld ook de leden der Zweedsche koninklijke familie. Wie kent b.v. niet die nog steeds zoo levendige, kranige gestalte van den thans negenenzeventigjarigen koning-sportsman, Gustaaf V? Even bekend, zij het ook op ander gebied, is de Zweedsche kroonprins Oscar Frederik Willem Olaf Gustaaf Adolf, hertog van Skåne, die, geboren in 1882, op 11 November jl. zijn dertigsten verjaardag als kroonprins vierde. Een autoriteit op

archaeologisch gebied, bezit hij het eeredoctoraat van verschillende buitenlandsche universiteiten en heeft hij zijn persoonlijke stempel weten te drukken op de ontwikkeling van Zweden economisch leven. De kroonprins, die, na den dood van zijn eerste echtgenoot in 1920, een drietal jaren later is hertrouwd met lady Mountbatten van Engeland, bewoont te Stockholm een vleugel van het koninklijk paleis, waarvan onze fotoserie eenige interessante bijzonderheden geeft.

Het koninklijk paleis te Stockholm, een geweldig bouwwerk van graniel op graniel, is het ontwerp van den Zweedschen architect Nicodemus Tessin jr. Het is oorspronkelijk uitgevoerd in Italiaanschen Renaissance-stijl en werd afgebouwd in 1760. Tusschen de jaren 1898 en 1900 werd het grondig gerestaureerd. De appartementen van het kroonprinselijk paar liggen op de eerste verdieping links, tot ongeveer in het midden, waar men de rij lantaarns ziet.

Een van de meest bekende en alomt bewonderde zalen van het koninklijk paleis is de gouden spiegelzaal, die tot de particuliere appartementen van het kroonprinselijk paar behoort, op de eerste verdieping. Het is in dit echt vorstelijk kader dat de kroonprins zich wijdt aan de belangen van zijn volk en zich verdiept in een wetenschap die hem als onderzoeker reeds jaren kenmerkt.

Hieronder: Een prachtige doorkijk op de receptiesalons van den kroonprins van Zweden. Lambrizeering, ornametiek, meubilerie, die in tegenstelling met tal van andere appartementen van het koninklijk paleis zeer modern is gehouden en vooral Engelsch aandoet: alles getuigt van eenvoudigen goeden smaak, die tusschen comfort en kunstzin een volmaakte harmonie heeft weten te bewerkstelligen.

De tweede echtgenote van den kroonprins, Louisa Alexandra Maria Irène, is een dochter van Ludwig von Hessen, die in 1917 tot pair werd verheven en markies van Milford Haven. Hij kreeg tevens het recht den naam lord Mountbatten te voeren. Een adellijk geslacht, dat in vroeger tijden een overwegende rol in Europa heeft gespeeld.

De Zweedsche kroonprins geniet vooral bekendheid in verband met zijn oudheidkundige opgravingen in 't buitenland, b.v. Egypte. Zijn onderzoekingen hebben tal van interessante voorwerpen aan het licht gebracht, die, behalve in Zweedsche musea, ook zorgvuldig bewaard en geklasseerd worden in speciaal hiervoor beschikbaar gestelde appartementen van 't koninklijk paleis (foto hieronder).

„De roman van een valschspeler”

Er zullen er zijn, die deze film hoogelijk waardeeren — anderen, die er niets aan vinden en weer anderen, die naar alle mogelijke aanmerkingen zullen zoeken, omdat zij de nieuwigheid van de idee maar niet willen waardeeren. Want juist dit laatste is het, wat deze film totaal beheerscht. Sacha Guitry schreef de novelle, waarnaar deze film gemaakt werd, eenigen tijd geleden in een Fransch blad. Het verhaal had succes en dat inspireerde hem 't te verfilmen. Dat heeft hij gedaan en onzes inziens op een daverende manier. Het is hem gelukt en het karakter van het verhaal en dat van de film te bewaren en ze desondanks tot een onafscheidelijk geheel samen te vlechten. Daar komt bij, dat Sacha Guitry een zeer geestig personage is, een charmant verteller en een regisseur, die zeker niet dom is. We geven toe, dat de wijze, waarop hij deze film heeft behandeld, zoo exclusief is, dat ze niet voor navolging vatbaar kan zijn, maar daar staat tegenover, dat iemand met gevoel voor humor deze vrijbuitery op filmgebied heel erg aardig zal vinden.

Op onze foto ziet men den valschspeler in zijn jeugd te midden van zijn huisgenooten. Als straf voor het stelen van eenige stuivers uit de la kreeg hij geen paddenstoelen, welke door zijn dooven oom gezocht waren. Daar die paddenstoelen vergiftigd bleken te zijn, ont kwam hij aan den dood en bleef hij alleen achter.... Het is hier, dat de roman van den valschspeler begint.

Deze film, welke sinds kort door Nova is uitgebracht, blijkt ook bij het publiek een onverdaacht gunstig onthaal te hebben.

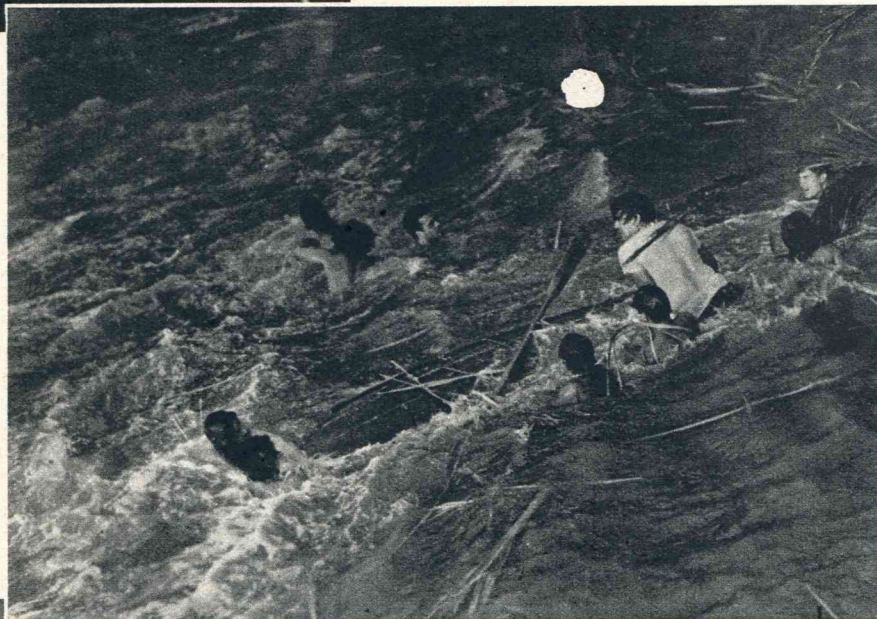
FILMNIEUWS

Eenige van de laatste films, die door opzet, strekking of inhoud zeker de aandacht verdienen.

„Wie doodde Mary Clay?”

De Noord-Amerikanen, bijgenaamd de Yankees, en de Amerikanen der zuidelijke staten zijn ondanks hun wettelijke eenheid toch altijd min of meer rivalen van elkander gebleven. Buiten de Vereenigde Staten merkt men dat zoo niet, maar het feit dat een film als deze in Amerika het licht ziet bewijst overduidelijk, dat de wrok tusschen zuid en noord na zoovele jaren nog bestaat. „They won't forget” (Zij, die het niet vergeten kunnen) laat de toeschouwers zien, hoe een zuidelijke jury en een zuidelijke rechtbank, ja zelfs het geheele zuidelijke volk, een van moord beschuldigden Yankee den dood injagen zonder dat er ook maar eenig klaarblijkelijk bewijs voor zijn schuld geleverd is. Zonder zich verder met den eigenlijken schuldige bezig te houden, concludeert de film ten slotte, dat hieruit een les te putten is tot welke gruwelijkheden die vijandschap kan leiden. Deze film heeft practisch alleen waarde voor Amerika, daar het publiek hier met dat hartverheffende einde alléén geen genoegen neemt. Men kan deze Warner-Bros-film dan ook meer beschouwen als een beeld van Amerikaanse toestanden dan als een amusementsfilm, welke aan iedereen wat te zeggen heeft. Want wie Mary Clay nou eigenlijk wel gedood heeft, dat weet u ook na het zien van deze film nog niet.

Den officier van justitie (Claude Rains) ziet men op nevenstaande foto bezig de jury van Hale's schuld te overtuigen.

„Hurricane” (De Orkaan)

Dit is een foto, genomen uit Samuel Goldwyn's laatste film „Hurricane”, welke nog in bewerking is, doch die binnen afzienbaren tijd gereed komt. Hierin spelen Dorothy Lamour en Jon Hall de hoofdrollen. Het is het spannende verhaal van een dorp ergens op de Zuidzee-eilanden, dat door een geweldigen orkaan geteisterd wordt en finaal van de aarde wordt weggevaagd. Een goeden indruk hiervan geeft deze afbeelding waar de vloedgolf mensen en eigendommen meesleept.

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

Schepen rond Rotterdams wolkenkrabber.

Coolhavensche kieken

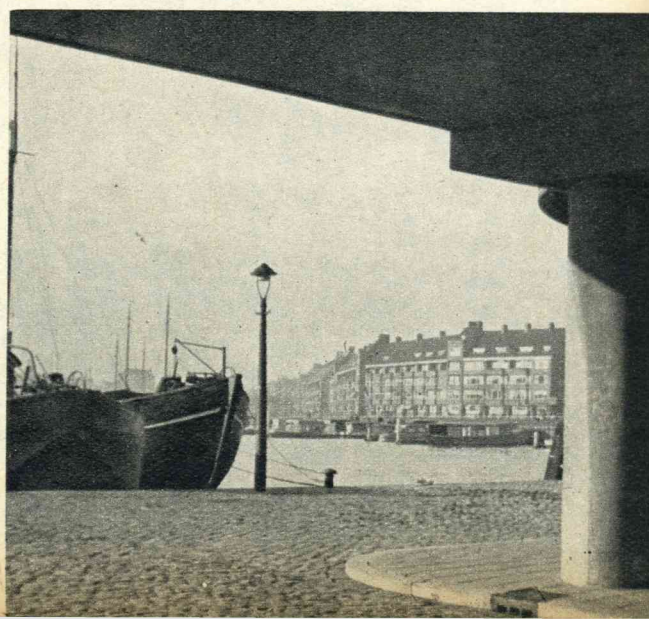
De Coolhaven te Rotterdam is, vooral als verbindingshaven, belangrijk te noemen. Maar ook nestelen zich in dit binnenwater de sierlijke mastschepen en die zijn, aan den wallekant, steeds een lust om te zien. Aan de dokken is het meestal rustig. Een schipper maakt zijn schuit wat schoon, of is bezig met ander werk. Bij een grooten duedalf zit een eenzame visscher, wachtend op den schubbigen buit. En aan den overkant heeft men een riant gezicht op Rotterdams unieken wolkenkrabber, op het fiere en hooge Electriciteitsgebouw, aan de Rochussenstraat, dat zoo modern aandoet in deze wijde omgeving. Onze eigen fotograaf maakte enkele „schilderijtjes” van dit fraaie deel der groote Maasstad.

Wachtend op den schubbigen buit.

Nog een schilderijtje van de Coolhaven.

Glazen wassen.

HET GESTREEPTE GEVAAR

Eenige zeldzame foto's, genomen in de jungle van Malakka

Even uitblazen! De Augstenberg Hütte bij den Valzifenzergat wenkt gastvrij!

VORARLBERG

Winterparadijs

't Is alsof de natuur het den toeristen eens extra naar den zin heeft willen maken in dit heerlijk stukje Oostenrijk! Zesentwintighonderd vierkante

kilometer, waarvan 30% beboscht en 66% bergen, rotsen en bergweiden — ziedaar in 'n enkel cijfer „het land voor den Arlberg”, schatkamer van hoogtezon en zuivere lucht.

Hoeveel Hollanders bracht de trein al niet via Zürich of Lindau tot Bludenz aan de Arlberglijn, vanwaar een elektrische in veertig minuten Schruns bereikt, centrum van het

verrukkelijke Montafonerdal! Zoodra de ongerepte sneeuw hier opnieuw een sprookjessfeer heeft geschapen, wacht in Schruns de motorslede: wonder uur van zachtken voortglijden door heel die witte wereld tot aan Gargellen, hoog in een zijdal van 't Alpenland.

Gargellen, dörpsch tot in z'n schooltje met vijf, zes kleuters, stéedsch in z'n ongedwongen aanpassing aan 't hedendaagsche vreemdelingenverkeer en — hoe ge 't ook bekijkt — begenadigd in z'n ligging op bijna vijftienhonderd meter, van allen kant beschut, met sneeuw van begin December tot vaak in Mei toe.

Daar liggen ze: de Schaf- en Hinterberg, de Riedkopf en de Rotbühlspitze, daar lokken ze: het Gandajoch en de Valzifenzergat, Madrisa en de Kuchenberg. Domein der skiërs, oogenstreeling voor wien, ook zonder de lange latten, een fikse tocht in de ijle berglucht niet moeilijk valt.

Gargellen-Alpe, juweel van het Montafonerdal, het mooiste dal van Vorarlberg.

In de luwte van Madrisa en Schafberg ligt Gargellen op 1470 meter.

**Zorg goed voor
Uw tanden!**

Gebruikt Pastol, wanneer U mooie, blanke tanden wilt hebben. Pastol, het zuivere, veilige tandmiddel, dat nooit krast en tandsteen oplost!

Prijzen: Ovale doos 10 ct.
Groote, ronde doos 20 ct.
Tube 20 en 35 ct.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

**BOLDROOT'S
Pastol**
maakt Uw tanden blank

De vooruitgang dringt steeds verder door tot in de meest afgelegen streken der aarde. De pioniers, die er wegen en spoorbanen aanleggen, nemen bepaalde artikelen mede die zij voor hun levensonderhoud noodig hebben. Iets wat zij nooit vergeten is

Cerebos
Het volmaakte
TAFELZOUT

DROOM EN VERVULLING

Slot van pag. 5

er niet één wijnstok meer. De droom was schoon geweest en vol teedere beloften, maar de vervulling had zich laten wachten.

De oorlog schiep in menig opzicht een onoverbrugbare kloof tusschen het schoone verleden en het ruwe heden. Die kloof dreigde St. Barbe noodlottig te worden. Toen de oorlog voorbij was, waren de meeste volwassen mannen van St. Barbe gesneuveld. De vrouwen waren verstrooid en hadden een nieuw tehuis gevonden en de jeugd had zich reeds lang vertrouwd gemaakt met andere streken. Niemand dacht meer aan een opbouw van St. Barbe — behalve één. Die eene was abbé Cornet. Hij reisde terug naar de oude plek, waar hij een groot deel van zijn leven had gesleten en vond temidden van een onafzienbare woestijn met diepe granaattrekkers den ouden, gehavenden eik terug, die getuige was geweest van zoveel menschelek lief en leed. De wijngaarden waren platgebrand, de huizen en het kerkje als van de aarde weggevaagd en slechts de ondermijnde fundamenten en een hoop bemoste steenen herinnerden hem hier en daar nog aan de menscheleke verblijven van eertijds.

Hij dwaalde lang rond in deze woestijn, verzorgde met eigen hand de graven van het vernielde kerkhof en keerde vastbesloten terug. St. Barbe moest herbouwd worden en de oude wijngaarden weer worden beplant. Van dien dag af was heel zijn streven op de verwezenlijking van dit schoone ideaal gericht. Hij schreef brieven bij menigte, bezocht den prefect van het departement en de autoriteiten in Parijs — en klopte overal aan doovemansdeuren. Het herstel van de verwoeste oorlogsgebieden kon niet overal tegelijk aangevallen — die gehuchtjes kwamen later wel eens aan de beurt. Daarenboven viel St. Barbe waarschijnlijk binnen de zone, die men als afschrikwekkende herinnering aan den oorlog in den ouden toestand wilde laten. Monsieur l'abbé moest maar geduld hebben — hij had toch geen daklozen bij zich, wier huisvesting dringend voorziening eischte?

De jaren verstreken en aan den opbouw van St. Barbe dacht niemand meer. Behalve dan abbé Cornet. Hij liet niet af van zijn pogingen en smaakte na veertien lange jaren eindelijk de voldoening zijn onvermoeid streven bekroond te zien. St. Barbe zou herbouwd worden en het zou een crediet krijgen voor den aanleg van nieuwe wijngaarden.

Het duurde nog twee jaren voor de uitvoering van de plannen ter hand werd genomen. En nogmaals twee jaren voor de opbouw was voltooid.

Op de plek van het oude St. Barbe was een nieuw verzezen, met een breede hoofdstraat, moderne huizen en zelfs voorzien van electrisch licht. Het was er goed wonen, maar het miste den zachten glans van het oude, het knusse van de intieme hoekjes en het eerbiedwaardige van het verleden. Maar de menschen die het nieuwe dorp bewoonden spraken niet van een gemis. Na bijna twintig jaren leefden er slechts weinigen meer van de oude bewoners en de jeugd van voorheen was ingenomen met het nieuwe. Er verzezen onafzienbare rijen wijnstokken tegen de zacht glooiende heuvels rond St. Barbe en vlijtige meisjeschanden plantten jonge stekken en bonden ze zorgvuldig op. Er klonk weer gezang van de heuvels en ook de zwaluw, de leeuwerik en de nachtegaal keerden terug. Nieuw groen ontloek en nieuw leven werd geboren

en onder den gehavenden eik, die alle oorlogsgeweld getrotseerd had, zat evenals voorheen abbé Cornet, maar nu oud, gebogen en vergrijsd. . . .

DE VERVULLING

Dicht in de nabijheid van den ouden eik stond de herberg van Jean Packard. De gelagkamer leek een miniatuur oorlogsmuseum — omwille van de curiositeit had hij duizend en een herinneringen aan den oorlog opgekocht en tentoongesteld, die bij den heropbouw van St. Barbe en den aanleg van de wijngaarden uit den grond gedolven waren. Hij bezat een heele verzameling projectielen, van den kleinsten geweer kogel tot de zwaarste granaat, knoppen, flarden van uniformen, helmen, vernielde geweren en nog honderden andere dingen meer, die tot de uitrusting van een soldaat behoorden.

Vreemdelingen die de herberg bezochten namen de unieke verzameling met belangstelling in oogenschouw. Vaak namen zij er een of ander van mee: een geweer kogel, een uniformknoop of een granaatscherf. Als zij Jean Packard vroegen hoeveel zij hiervoor verschuldigd waren, schudde hij weigerend het hoofd en als ze bleven aandringen, wees hij met een glimlach naar zijn dochter. „Aan mij raakt u niets kwijt, maar misschien wil Rose iets voor haar uitzet aannemen. . . .”

Rosette was achttien jaar en een van de knapste meisjes van St. Barbe. Haar moeder was bij haar geboorte overleden en broers of zusters had zij niet. De jongens van St. Barbe bezochten de herberg alleen om haar, maar zij liet zich slechts zelden in de gelagkamer zien. Haar tijd was verdeeld tusschen het huishouden en den jongen wijngaard, die haar vader toebehoorde en die al haar zorgen eischte.

Op zekeren dag in Juni verscheen er een jonge vreemde in St. Barbe. Hij droeg een rugzak, was van onder tot boven bestoft en zette zich met een zucht van vermoeidheid in de gelagkamer neer. Hij at een pannekoek, dronk een glas wijn en brak na een uur weer op. Een half uur later keerde hij terug.

„Kan ik hier overnachten?” vroeg hij. „De streek bevat me — misschien blijf ik wel een paar dagen.”

„Zeker, zoolang u wilt,” antwoordde Jean Packard. „Ik heb slechts één kamer, maar zij is ruim en zonnig.”

Het jongmensche vertelde dat hij Octave Remi heette, uit Parijs kwam en pas examen had gedaan voor onderwijzer. Hij maakte een voettocht van zes weken en hoopte na zijn terugkeer spoedig een aanstelling te krijgen. 's Middags maakte Rose kennis met hun gast. Zij vond hem aardig en hij gedroeg zich beschaafd — heel anders dan de jongens van St. Barbe. Hij herinnerde haar aan de jongelui van Dijon, waar zij was geboren en opgegroeid en waar zij veel liever gebleven zou zijn, als vader er niet zoo op had gestaan naar zijn verjongd geboortedorp terug te keeren.

Octave bleef drie dagen. Hij wandelde veel in den omtrek, bezichtigde de wijngaarden en schertste met de meisjes. Het meest echter was hij in gezelschap van Rose. Soms hielp hij haar de ranken van het dorre loof ontdoen en de nieuwe scheuten opbinden. Als hun handen elkander toevallig raakten, trok zij de hare haastig terug — Octave begon

zenuwachtig?

Niets schenkt zóóveel weerstandsvermogen tegen de gejaagdheid en rusteloosheid van dezen tijd als Tonicum Noury. Welk een weldadig kalmeerende werking op het zenuwstelsel, welk een rustgevend invloed op Uw geest, welk een krachtige versterking voor Uw geheele lichaam! Tonicum Noury! Eén theelepeltje vóór den maaltijd.

TONICUM NOURY

Bij alle apothekers en drogisten a f 1.50 per flacon. Fabrikante: N.V. Nourypharma, Deventer

te lachen en Rose bloosde. Maar toen hij vertrok en afscheid nam, maakte zij niet zoo'n haast — hoewel zijn handdruk zoo vol beteekenis was, dat zij kleurde tot in haar hals.

„Ik kom nog eens terug,” beloofde hij lachend. Zij zag hem verdwijnen langs den weg naar Châlons, doch een week later kwam hij plotseling weer opdagen. Hij had besloten de rest van zijn vakantie hier door te brengen.

„Vind je 't hier zoo prettig?” vroeg zij schertsend.

„Prettiger dan in Parijs,” verzekerde hij ernstig. „Ik zou hier wel altijd willen blijven.”

„Dat begrijp ik niet. Maar waarvoor zou het niet kunnen? De school is in aanbouw en ik heb gehoord dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn een schoolmeester voor zoo'n gat als St. Barbe te krijgen. Schrijf den prefect eens, als het je ernst is...”

Er braken wonderlijke dagen aan voor Rosette Packard. Dagen die als in een droom verstreken met wisselende stemmingen. Op den dag werkten zij samen in den wijngaard en lachten en schertsten. 's Avonds zaten zij voor de herberg, of onder den ouden eik en verviel zij vaak van de uitbundigste vrolijkheid in de uiterste droefgeestigheid. Octave vertelde van zijn jeugd in Parijs, van zijn moeder, die eerst op lateren leeftijd getrouwd was en van zijn vader, die oorlogsinvalid was geweest en twee jaar geleden gestorven was — en Rose hoorde hem aan en zweeg. Het was zoo vreemd hier te zitten en te luisteren naar die prettige stem. Maar nog vreemder was het haar als hij niet sprak. Dan hoorde zij in het geritsel der bladeren het fluisteren van stemmen, die van liefde spraken en een zachte ontroering in haar teweegbrachten. Wonderlijk, dat zij dan altijd dacht aan haar moeder, die zij nooit had gekend en van wie zij geen andere herinnering bezat dan het bruidsportret, waarop zij zoo'n sprekende gelijkenis met haar eigen beeltenis toonde.

Haar droomerijen werden wreed verstoord, toen Octave afscheid nam. Hij gaf haar een hand en de druk was ferm als een belofte, maar over zijn lippen kwamen slechts banale afscheidswaarden. Hij sprak ook niet van terugkomen, maar dat kon zijn oorzaak hebben in de aanwezigheid van haar vader. Weer zag zij hem verdwijnen in de richting van Châlons en in de kromming van den weg wuifde hij haar nog eenmaal toe. Toen zij even later alleen was drongen de tranen in haar oogen. Hij had haar niet gekust, of zelfs maar gesproken van terugkeeren. Haar droom was uitgedroomd — en had het lot gedeeld van zoovele meisjesdromen....

De zomer verstreek en de bladeren van den wijnstok begonnen te verkleuren. Het nog warme herfstzonnetje koesterde en verkwikte een ouden man, die pas hersteld was van een zware ziekte. Het was abbé Cornet, die ook door de vreemde bewoners van St. Barbe allang „mon père” werd genoemd. De schoone herfstdag verlokte hem tot een wandeling en steunend op zijn stok verliet hij zijn pastorie en maakte een rondje door het dorp.

Van den kant van Châlons naderde een wielrijder, die voor de herberg van Jean Packard afstapte. Hij stapte driffig binnen en kwam een halve minuut later weer te voorschijn. Met haastige, veerkrachtige schreden sloeg hij den weg naar de wijngaarden in en verdween tusschen de wijnstokken. Rosette Packard dacht er juist aan naar huis terug te keeren, toen zij plotseling geritsel achter zich hoorde. Zij wendde zich om en knipperde tegen de herfst-

zon, die tusschen de bladeren gluurde. „Ik ben het,” zei een opgewonden stem. „'t Is gelukt — ik word hier meester....”

Met een overmoedigen lach blikte Octave Remi in de oogen van het meisje. Hij sloeg een arm om haar hals en drukte haar tegen zich aan. „Ik ben teruggekomen voor jou.... ik houd van je, m'n lieveling — zooveel, zooveel. Zou je ook een klein beetje van mij kunnen houden?....”

„Ja, ja,” fluisterde Rose met gesloten oogen.

„Ben je m'n vrouwtje, Rose, voor altijd m'n eigen vrouwtje?”

„Ja, voor altijd....”

„Hoelang houd je al van me, m'n lieveling?”

„O.... al zoolang.... zoolang — hoelang weet ik niet....”

De stem van Octave Remi klonk hunkerend, die van het meisje droomend. Zij stonden hand in hand en geen menschelijk oog bespiedde hen. Het zachte ritselen der bladeren dempte het beschroomde geluid van hun eersten kus, hun liefkoozende dwaasheden en teedere beloften.

„Wanneer, lieveling?” vroeg hij juichend.

„In Mei — als de wijnstok bloeit, Octave....”

„Dat duurt nog zoolang,” klaagde hij.

Rosette lachte en Octave stemde in met haar lach. Hand in hand gingen zij den heuvel af en naderden den forsch eik, waarvan de menschen in St. Barbe zeiden, dat hij al het menschelijke sinds honderd jaren had overleefd. Op de bank onder het lommer zat een oude, gebogen man. Hij keek op bij hun nadering, knipperde met zijn oogen naar Octave en deze kwam recht op hem toe.

„Monsieur l'abbé, ik had helaas nog niet eerder het voorrecht mij aan u voor te stellen — u was ziek. Ik ben de eerste onderwijzer van het nieuwe St. Barbe. Mag ik u hartelijk gelukwenschen met uw herstel. Mijn naam is Octave Remi — ik kom uit Parijs....”

De glimlach op het gelaat van den ouden abbé maakte plaats voor een uitdrukking van verrassing en ernst. „Octave Remi — die naam wekt herinneringen op,” sprak hij langzaam. „Ik heb een Octave Remi gekend en u lijkt heel veel op hem. Hij werd invalide in den oorlog en verbleef in Parijs....”

„Mijn vader, monsieur l'abbé,” viel Octave hem in de rede. „Hij kwam uit deze streek. Ik heb het pàs vernomen van mijn moeder — mijn vader sprak nooit over zijn jeugd. Hij is helaas gestorven....”

Het vergrijsde hoofd van abbé Cornet boog naar den grond en zijn dorre lippen bewogen zich in een onhoorbaar gebed. Toen hij hen weer aankeek glimlachte hij en knipoogde tegen Rose.

„En — wanneer, Octave?”

„Als de wijnstok bloeit, mon père,” antwoordde Octave met een verlegen lach.

„Mijn zegen, kinderen, mijn zegen,” mompelde de abbé glimlachend.

Zij liepen verder, hand in hand, en monsieur l'abbé staarde hen na met benevelde oogen. Rosette, de dochter van die andere Rosette, en Octave, de zoon van dien anderen Octave. De kinderen van onze dooden. Drieëntwintig jaar geleden bloeide voor het laatst de wijnstok in St. Barbe. In Mei zal hij voor het eerst opnieuw bloeien. Aan onze dooden was de droom — aan hun kinderen de vervulling. Een vervulling zoo schoon en vol teedere beloften, als de droom van die andere Rosette en Octave....

De lippen van monsieur l'abbé plooiden zich tot een zachten glimlach. Droom en vervulling — raadselen des levens....

Vasanol-

Wond- en Kinderpoeder Wond- en Kindercrème

bieden door hun gehalte aan vetstoffen een betrouwbare bescherming tegen huidaan-
doeningen en voeren belangrijke
stoffen aan de huid toe, welke
voor den bouw en
de voeding ervan
dienen.

Gr. stroolbus 50 Cts.
Kl. stroolbus 30 Cts.
Het gebruik van
navulzakjes is goed-
kooper. Prijs 35 cent.

DOOR DOCTOREN AANBEVOLEN

Iets bijzonders voor het feest?

... Ongetwijfeld Lohse Uralt Lavendel. Want in het
kaarslicht van den Kerstboom spreekt deze Eau de
Cologne een heel bijzondere taal. Mooi, betooverend
glanst de edele, groene flacon.
De zuivere natuurlijk-frissche
geur is een vreugde voor dames
en heeren. Lohse Uralt Lavendel
is een uitgelezen Kerstgeschenk.

In eleganten zakflacon
slechts 75 cent

5 cents reepen chocolade
Zijn't lekkerst van Verkaade
Maar d'allerfijste chocola
Is onze 6 cents „Fortica”

VERKADE-ZAANDAM

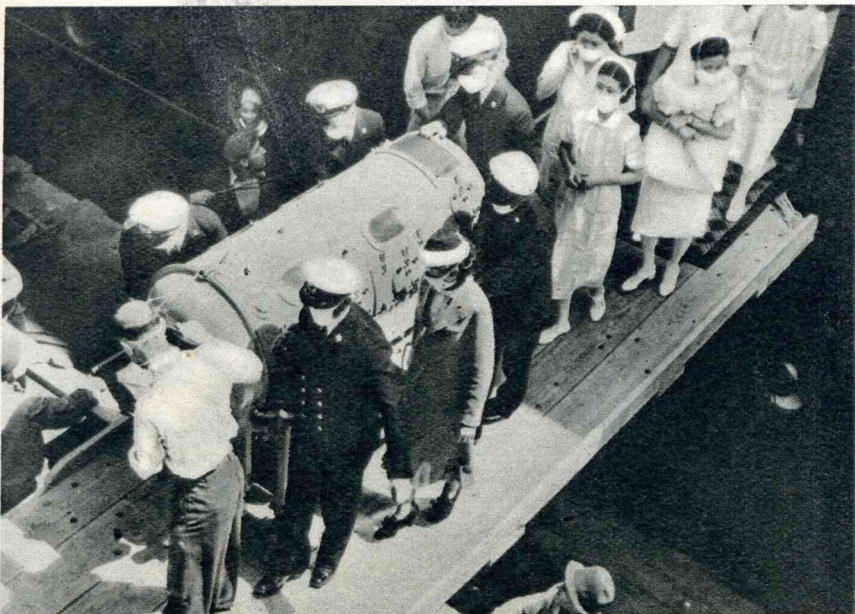
De man met de ijzeren long

Frederick B. Snite Jr., de zoon van een bekenden millionaire te Chicago, werd achttien maanden geleden het slachtoffer van de zoozeer gevreesde kinderverlamming, terwijl hij een vliegtocht maakte tusschen Sjanghai en Peking in China. Enkele uren nadat men hem naar het grootste ziekenhuis van Peking had overgebracht, was reeds z'n geheele lichaam tot aan den hals verlamd. Hij beschikte zelfs niet meer over voldoende kracht om te ademen en zou zeker gestikt zijn, indien het bewuste hospitaal niet in 't bezit ware geweest van 'n apparaat, waarmee de functie der longen kunstmatig kan worden verricht. Dit toestel heeft den vorm van 'n stoomketel — vijftien keeren per minuut wordt de lucht door middel van 'n zuiginstallatie uit de tank gepompt. Hierdoor ontstaat 'n luchtledige ruimte, hetgeen tot gevolg heeft dat de verlamde borst van Snite wordt opgelicht en een hoeveelheid verse lucht in z'n longen vloeit. De oude heer Snite, rechts op onze foto, heeft z'n zoon thans per schip en per trein van Peking naar Miami (Florida, Ver. Staten) laten overbrengen.

Snite is altijd in 'n opgewekte stemming, hoewel hij slechts naar den zolder kan staren. Het ontbijt van den patiënt wordt op een blad achter z'n hoofd opgediend. Dubbele spiegels stellen hem in staat om zich heen te zien. Nadat hij gegeten heeft, leest hij de ochtendbladen of praat met een zijner verpleegsters. Er zijn er zeven in totaal — ze zijn met hem meegekomen uit China en hebben hem zelfs vloeiend Chineesch leeren spreken.

De aankomst van Snite te San Francisco. Naast de tank en er achter loopen de Chineesche dokters en verpleegsters, die de verre reis van Sjanghai hebben meegeemaakt. Snite's vader heeft reeds meer dan 500.000 gulden moeten besteden om hem in 't leven te houden.

Koppensnellers-kunst

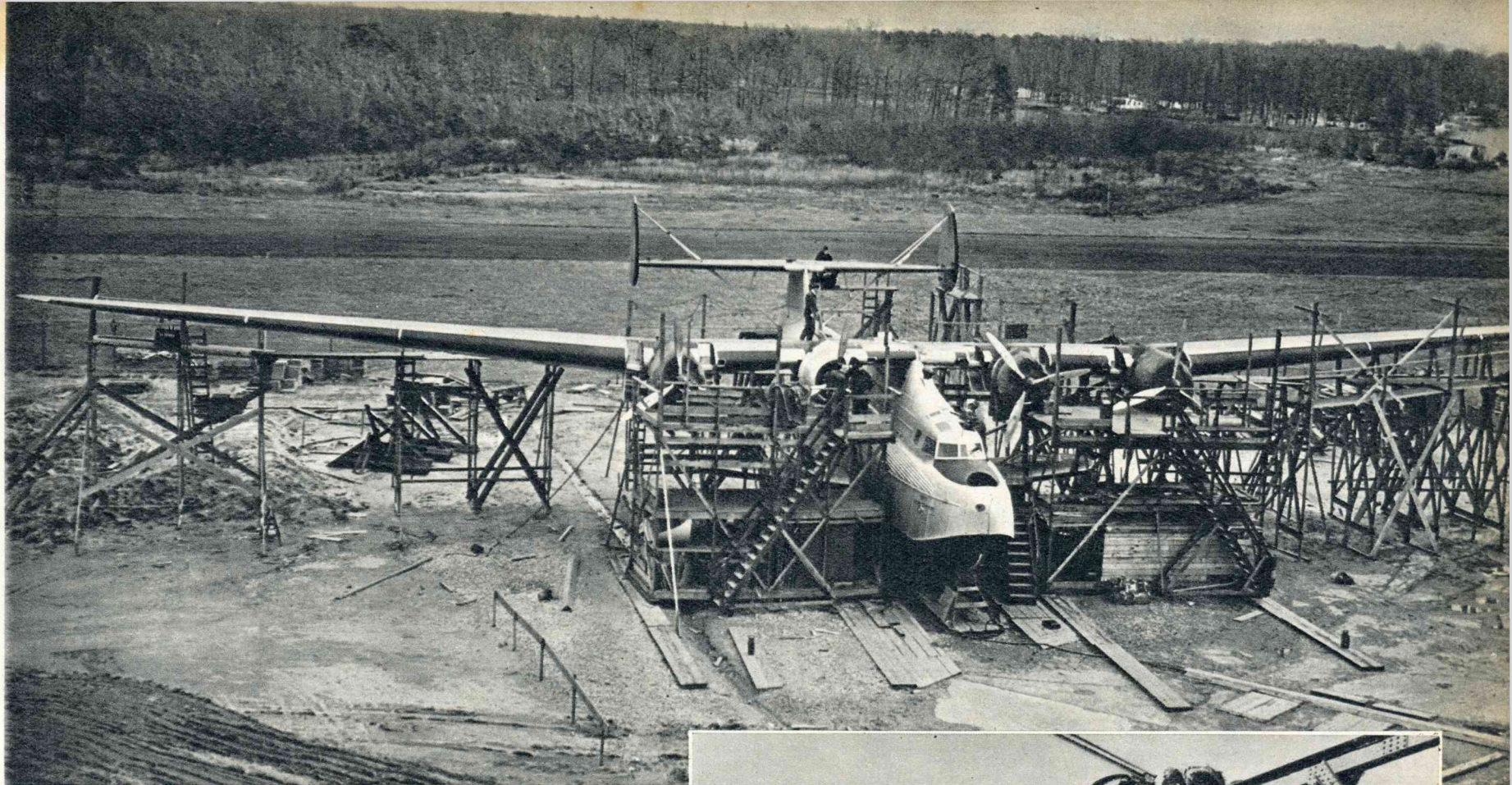

Een paar griezelige maskers? Min of meer geslaagde kartonnen namaaksels van een menschengezicht? De werkelijkheid is vreemder dan de fantasie: dit zijn de zorgvuldig geprepareerde hoofden van een Indianenpaar, dat langs de boorden der Amazone werd verrast door een vijandelijken stam en gedood. Daar de Indianen blijkbaar niet bijster veel vertrouwen stelden in hun eigen kunde in het prepareren van de koppen, brachten ze den buit naar een Jivaro-Indiaan die wijd en zijd bekend stond als een „meester-chirurg-koppensneller”.

Men bereikt het gebied der Jivaro-Indianen over de Amazone, die men tot Iquitos per stoomboot opvaart, om zich vervolgens per kano westwaarts te begeven. Men komt aldus terecht in 'n geheimzinnige, griezelige streek, waar het gevaar niet van de lucht is. Wat men er vindt? Schatten? Goud? Edelsteenen? Misschien wel, misschien ook niet! Maar wat men met zekerheid weet: er bestaat daar, bij dat geheimzinnig en angstwekkend volkje, een soort industrie die weelderig bloeit en nergens ter wereld haars gelijke zal vinden: de griezelindustrie van het prepareren van gesnelde koppen. Het is een „kunst” die den Jivaro-Indiaan van vader op zoon wordt overgeleverd als een soort traditie. De Jivaro-Indiaan weet dat zijn vijand elk oogenblik van den dag en den nacht op hem loert en hij heeft maar één vrees: dat die vijand de kunst van 't prepareren niet of maar half machtig is. Het is immers de grofste belediging die men een gevallen vijand kan aandoen: zijn gesnelde kop niet of niet zorgvuldig genoeg te prepareren. Dat zijn kop gesneld wordt, vindt de Jivaro de eenvoudigste zaak ter wereld, maar dat men zoo'n gewichtigen buit verwaarloost of verkeerd behandelt: dat kan een Jivaro gewoonweg niet slikken.

De cameraman van een Amerikaansche filmexpeditie had het twijfelachtig genoeg eens zoo'n demonstratie van koppen-prepareren bij te wonen. Niet van dichtbij, want de stookplaats van den „chirurg” was taboe tot op minstens vijftientig meter, maar hij mocht op een afstand wachten op de koppen, die hij, tegen vergoeding, als curiosum zou meekrijgen. Dat wachten duurde wel vijf dagen, want het waren geen doodgewone maar héél bijzondere koppen. Er moest dus aan „gewerkt” worden volgens alle regelen der kunst. Hoe griezelig ook, het resultaat was een frappant staaltje van werkelijk meesterschap. De Jivaro speelde het klaar om de hoofden van twee menschen te doen ineenschrompelen tot de grootte van een flinken sinaasappel, zonder dat ook maar iets van de uitdrukking van het gelaat verloren ging of ook maar één vezeltje van de huid werd geschonden. Alle schedelbeenderen waren zorgvuldig verwijderd en de getaande huid zag er uit als leer. De lippen waren doorboord en saamgebonden met speciaal touw. Op de vraag, waar dat touw eigenlijk voor diende, antwoordde de „meester-in-het-vak”, dat die touwen onmisbaar waren om te beletten dat de blanke in zijn slaap zou worden gestoord door het „gebabbel” der gesnelde koppen. Ze konden anders wel eens dingen zeggen die allesbehalve aangenaam waren om te hooren!

De Jivaro beschouwt dit koppensnellen en prepareren als vanzelfsprekend. Hij voelt zich geveid wanneer men zijn kunst bewondert en prijst, maar hij let er zorgvuldig op dat men hem daarbij niet op de vingers kijkt. Hoe geduchter en dapperder de vijand, wiens kop gesneld wordt, met hoe meer „liefde” en zorg zijn kop wordt behandeld en „vereeuwigd”. Want die kop zal aan de latere Jivaro-geslachten het tastbare bewijs kunnen leveren dat hun voorzaten niet alleen dapper en handig waren in het vernietigen hunner vijanden, maar ook en vooral: dat zij werkelijk als onovertroffen meesters konden gelden in de h.i. zoo voorname en gewichtige kunst van het prepareren van gesnelde koppen. In Ecuador, Peru en Brazilië heeft de wet het bezit van dergelijke koppen ten strengste verboden, maar een toerist kan altijd en overal speciale „kooplui” ontmoeten, die hem zachtjes in het oor fluisteren dat zij „iets belangrijks” te koop hebben, dat de moeite van 't meenemen overwaard is. De talloze eilandjes van Polynesië en Melanesië wemelen nog heden ten dage van koppensnellers, zooals men ze ook nog op Borneo kan vinden en enkele andere plaatsen. Maar nergens ter wereld is de kunst van het prepareren tot zulk een hoog peil uitgewerkt als bij de Jivaro-Indianen van het Amazone-gebied. Het is 'n griezelige, menschonteurende kunst, maar de onontwikkelde, stumperige Jivaro zou u met groote verwonderde oogen aankijken en diep beledigd het hoofd schudden als u hem dit vertelde. Voor hem immers is dit snellen en prepareren 'n laatste en hoogstaande hulde aan zijn gesneuvelden vijand en in stilte koestert hij maar één wensch: dat zijn eigen gesneld hoofd in goede handen zal vallen en niet in die van den een of anderen kwakzalver-van-het-oerwoud, die het voor eeuwig zou onteeren in de oogen van de nakomelingschap.

In opdracht van Sovjet-Rusland wordt momenteel te Baltimore een geweldige vliegboot gebouwd. Wanneer het toestel eenmaal gereed is, zal het in staat zijn om een non-stop-vlucht van New York naar Londen, een afstand van 3465 mijl, in minder dan 24 uur af te leggen. Het vliegtuig biedt plaats aan 46 passagiers, heeft een vleugelbreedte van 47 m. en een lengte van 28 m.

VARIA

De Franse politie zoekt nog steeds naar verborgen arsenalen van de Oa-goulards. Momenteel worden alle vestingen aan de kust nauwkeurig onderzocht. Onze foto toont de politie bij haar werkzaamheden in het oude slot van Hendrik IV bij Arques-la-Batille in de nabijheid van Dieppe.

In de omgeving van Changtsoe werd door Chinese vliegtuigen een door de Japanners bezette brug van de spoorlijn Peking-Hankow gebombardeerd. Een opname van de aangerichte verwoesting, kort na den aanslag genomen.

Ter gelegenheid van de onafhankelijkheidsfeesten in Albanië rond in de hoofdstad Tirana een groote militaire parade plaats, welke door den koning werd bijgewoond. Wij zien hier koning Zogo, terwijl hij het defilé der troepen gadeslaat.

Het voormalige Schielandshuis en Boymansmuseum.

Een kijkje op den Schiedamschen dijk.

HET SCHIELANDSHUIS TE ROTTERDAM wordt „in eere” hersteld

EEN DER ALLERVOORNAAMSTE MONUMENTEN

Vele jaren heeft het voormalige Schielandshuis te Rotterdam zijn nuttigen dienst gedaan als schilderijen- en oudheidmuseum.

Toen kwam echter het gelukkige oogenblik, dat de heer Hannema de aan hem toevertrouwde kunstschat in een modern en aan de eischen des tijds voldoende, zeer fraai museum kon onderbrengen en rangschikken.

Het nieuwe „Boymans”, aan de Mathenesserlaan, werd feestelijk geopend en ondervond tot op den huidigen dag een zeer groote belangstelling, welke zich zeker in de toekomst voort zal zetten.

Dit nieuwe museum is prachtig ingericht — we brachten onzen lezers meerdere reportages daarvan; maar óók uiterlijk valt het o.i. te prijzen. Het is een sieraad voor dit stadsdeel, waaraan we thans reeds zóó gewend raakten, dat we het niet gaarne in het stadsbeeld meer zouden missen.

Het nieuwe „Boymans” vorderde voorloopig aller belangstelling op en het oude stond daar een weinig vergeten, als een reus, „die zijn plicht heeft gedaan.”

Wel bleef gelukkig in 'n deel van 't gebouw, aan de Boymansstraat, het museum van oudheden bestaan met zijn wat nietige entree, maar met zijn interessanten inhoud. Het gebouw zelf echter was, ook wat den hoofdingang betreft, verlaten en maakte een ietwat desolaten indruk. Dit moet jammer genoemd worden, want het is op zich zelf nog altijd een der prachtigste en indrukwekkendste gebouwen uit het midden der zeventiende eeuw.

In 1662—1663 werd het huis naar de ontwerpen van den Rotterdamschen schilder en architect Jacob Lois gebouwd. Hij deed dit

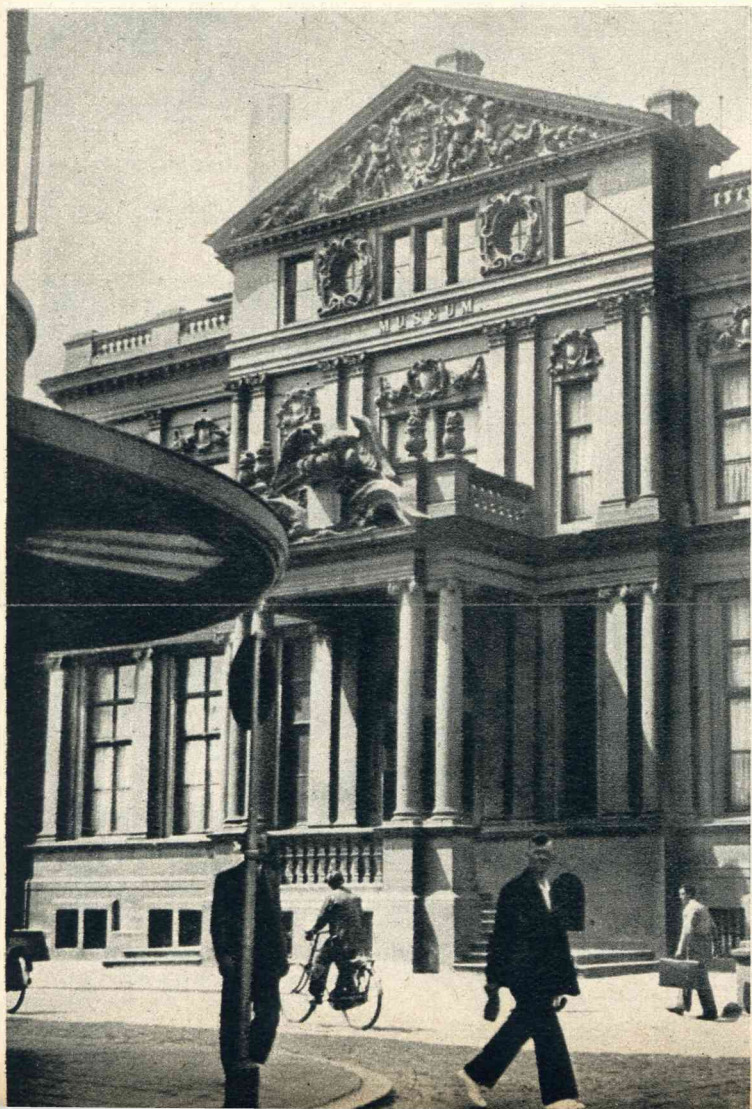
De rustende arend met koningskroon.

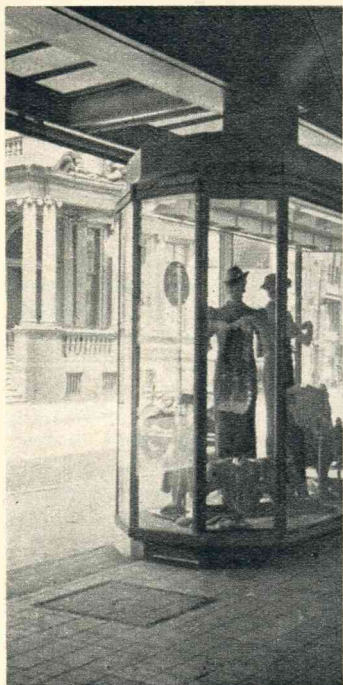
op zeer verdienstelijke en kunstvolle wijze. De Rijkscommissie voor Monumentenzorg heeft dan ook over het gebouw geschreven, „dat het zonder overdrijving een der beste scheppingen van de monumentale Nederlandsche architectuur uit dien tijd kan genoemd worden.”

Vroeger — vóór den brand in 1864 — bekroonde een hoog leien dak met sierlijk bewerkte zandsteen schoorsteen het geheel. De gevel is van een levendigen bouwtrant, die weelde en statigheid harmonieus vereenigt.

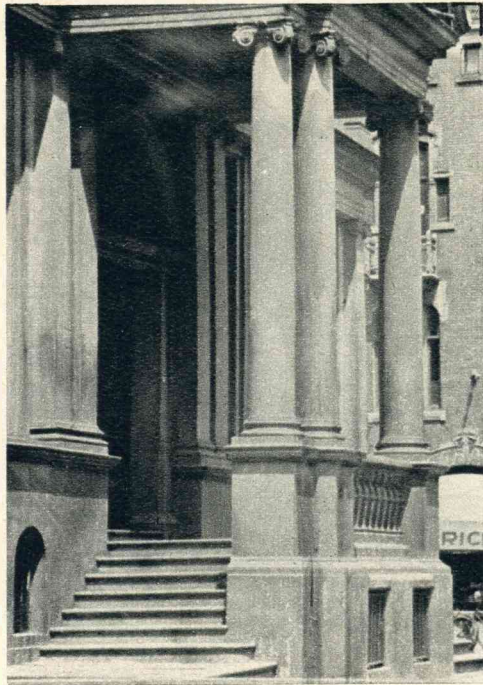
Zon op 't oude huis.

Het steeds drukke verkeer naar den Coolsingel.

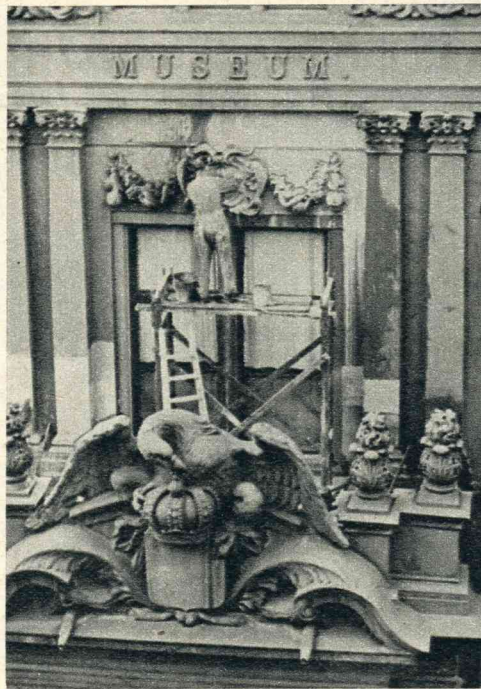

Het moderne en het oude raken elkaar!

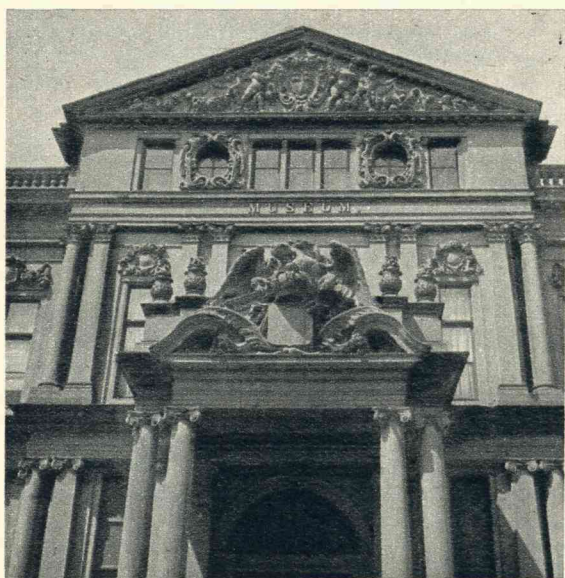
Het bordes, met Romeinsche pilaren.

Men is reeds bezig het gebouw van de verflagen te ontdoen.

Aan de achterzijde van „Boymans” bevindt zich het standbeeld van den voorvechter van den vrijhandel: Van Hogendorp.

Een fraai fragment van dit, in Romeinschen stijl gebouwde, huis.

De Rijksc commissie besloot haar oordeel als volgt : „Het voormalige Schielandshuis is een schepping van den eersten rang, welks slooping een schande zou zijn, niet alleen voor Rotterdam, maar ook voor geheel Nederland en een verlies op kunst-historisch gebied van zeer ernstigen aard.”

Zooals wij dus zien is het niet meer of minder dan een plicht, dat dit huis niet alleen gespaard, doch ook hersteld, als u wilt „in eere hersteld” zal worden.

Daarom was het een geluk, dat er een goede gever kwam, als een edele ridder uit een sprookje.

De Korte Hoogstraat, in de directe omgeving van het oude „Boymans”.

Het achterstaand bericht was hiervan het gevolg :

„Burgemeester en Wethouders stellen den gemeenteraad voor, onder dankzegging te aanvaarden de toezegging van het bestuur van een particuliere instelling om voor de uitwendige restauratie van het voormalige Schielandshuis (oud-museum Boymans) f 50.000 (zegge en schrijve vijftigduizend gulden) beschikbaar te stellen.”

Het spreekt wel vanzelf, dat de vroede vaders inderdaad deze vorstelijke gift voor de gemeenschap hebben aanvaard en wel in grooten dank.

Intusschen heeft de directeur van den gemeentelijken technischen dienst het oude gebouw eens van alle kanten bekeken.

Allereerst achtte hij het noodig, dat de vuile pleister- en verflagen werden verwijderd. Hiermede is men reeds eenigen tijd begonnen (zie foto). Een on-

derzoek zal daarna worden ingesteld naar den toestand, waarin natuur- en baksteen zich bevinden. We hopen, dat het mag gelukken het fraaie Schielandshuis zooveel mogelijk in den ouden trant te herstellen.

Het zal een aardige tegenstelling vormen, in zijn oude sier, met den modernen bouw van Gerzon's modemagazijn, dat zich in de onmiddellijke nabijheid bevindt. Het zal daar straks in al zijn waardigheid staan tussehen het razend verkeer naar den Cool-singel aan de eene en den bekenden Schiedamschen dijk aan de andere zijde.

Ten slotte kunnen we nog mededeelen, dat het de bedoeling is óók het interieur te restaureeren en daarin de verzameling merkwaardige oudheden geheel tot haar recht te doen komen.

Hierbij geven wij de foto's van het oude „Boymans”, met zijn afwisselende en interessante omgeving.

II.

Het sierlijke nieuwe Boymans-museum.

Aan den voet van „Boymans” verkoopt men fleurige bloemetjes.

Het geschenk door Kerstmis- een vreugde voor iedereen!

Een fraai geborduurd crêpe de chine zakdoekje is altijd een welkome attentie. Vooral als het is uitgevoerd in smaakvolle, fijne pasteltinten. U kunt het thans cadeau krijgen in de Kerstverpakkingen van Lux Toilet Zeep, de beroemde toiletzeep tegen vermoeide huid, vier flinke stukken en crêpe de chine zakdoekje... alles voor slechts 50 cts. Verhoog de feestvreugde van Uw kennissen met zulk een aangename verrassing!

LUX TOILET ZEEP

FEESTVERPAKKING

LTS. 125-0208

*Een versnapering
moet een waar genot
zijn en daarom...*

Proeft alles, wat U maar wilt. Proeft óók KING pepermunt. En op hetzelfde moment weet U het. KING blinkt uit in zuiverheid, in smaak, in verkwikking, in geneeskracht.

Waar U staat of waar U gaat, draagt steeds KING bij U, om te genieten, om U te verkwikken, om fit te blijven.

De natuurzuivere KING pepermunt

TONNEMA & CIE • FABRIKANTEN VAN KING PEPEPMUNT • SNEEK

DYNAMIET

DOOR EMILE FROMENTIN

De ochtendposttrein was juist te Marigny aan de Oise binnengelopen: de kruier kwam met zijn handkar aan den bagagewagen, om de aankomende post in ontvangst te nemen. In snelle volgorde vlogen de stukken, door de zekere hand van den conducteur geslingerd, naar buiten, onverschillig of er „Boven” of „Onder”, „Voorzichtig” of „Breekbaar” op stond. De kruier stapelde alles met zijn gewone handigheid bijeen en reed er mee naar het dienstlokaal, waar verdere behandeling volgen moest.

„Rijden!” riep assistent Stropié en slordig ging hij even met zijn hand naar zijn dienstpet. Toen liep hij langzaam het stationsgebouw binnen, mishandelde de telefoon en begon de ingekomen poststukken na te kijken. Dat moest — er was pas weer een circulaire uit Parijs geweest — maar hij deed het toch tamelijk onverschillig. Wat deed het er toe, of een der bewoners van het dorpje een pakje ontving of niet?

Hij kreeg echter één stuk in handen, dat zijn bijzondere attentie trok en hem deed denken aan de pasgenoemde circulaire. Het was een blikken doosje, stevig dichtgebonden, en het was geadresseerd aan den heer Gaston Rachette, fabrikant, Marigny. Die meneer Rachette was schatrijk en woonde in een huis als een kasteel dicht bij Marigny, en hij bezat een reusachtige bontwerkerij — er werkten bij de zeshonderd man. In een zoo groote arbeidsgemeenschap was het natuurlijk niet altijd rustig; er hadden voor een paar maanden zelfs geruchten van staking gelopen, een angstwekkend dreigement in die rustige streek.

Assistent Stropié bekeek het doosje en woog het op zijn hand. Toen zette hij het neer en deed een stap achteruit. Hij boog het bovenlichaam naar voren en hield het hoofd schuin. Ja, ja... absoluut! Binnen in dat blik was een zonderling gegons te hooren... of er metaaldeeltjes langs elkaar wreven... of er een veer verliep...! Stropié werd bleek. Rijke fabrikant... geschillen... Parijs... bommen!

Hij liep een deur verder de gang in en riep zijn chef. „Luistert u eens aan dat pakje, maar voorzichtig! Niet aankomen!” De chef luisterde en trok zijn grijze hoofd terug. — „Wat denkt u ervan?” — De chef haalde zijn schouders op. Stropié ging voort: „’t Is natuurlijk onzin... wat zou er achter zitten? Maar je kunt nooit weten... We leven in een tijd...” De chef knikte. Dat laatste was waar. „Wie weet... Aubert?” Aubert was de kruier. Hij kwam volijverig. „Luister jij eens aan die doos!” Aubert luisterde, schudde zijn hoofd en zei: „Da’s leuk!” — „Leuk? Da’s heelemaal niet leuk, ’t is een zeer ernstig geval. Hoer je niets?” — „Ja zeker... d’r zit een beest in.” — „Jij bent er ook een — maar wát voor een! ’n Beest! Heb je dan niets gelezen over die helsche machines, die ze iemand bezorgen of sturen, en die op een bepaalden tijd uit elkaar springen?” — „Nou, nou!” zei Aubert. — „Je bent een ezel,” antwoordde Stropié. „Ga direct naar den burgemeester, en vraag, of hij even hier komt.”

Aubert ging, en kwam weldra terug met den waardigheidsbeksleeder. Stropié zette hem het geval uiteen. De burgemeester keek zeer ernstig naar het corpus delicti. „Luistert u maar, burgemeester,” zei Stropié. De burgemeester echter schudde zijn kale hoofd en deed een paar stappen achteruit en zei: „Dat hoeft niet. De heeren zullen zich wel vergewist hebben. Neem dat ding weg en zet het buiten!” Niemand stak een hand uit. „Meneer Stropié, verstaat u me niet? Als hoofd der politie en onbezoldigd rijksveldwachter...” Stropié krabde zich achter de ooren en antwoordde: „Burgemeester, ik heb vijf kinderen!” — „Dienst is dienst,” zei de stationschef. „Breng dat ding buiten het gebouw, meneer Stropié!” De assistent deed een stap naar voren en twee stappen naar achteren en antwoordde stijfhoofdig: „Ik durf ’t niet!”

„Schaam je, hazenhart!” riep de chef. „Breng jij dat ding even weg. Aubert.” — „Pardon, chef,” zei Aubert. „Ik heb maar twee kinderen, maar ik wil mijn armen en beenen ook graag nog een poosje houden!”

Het geval werd steeds moeilijker — tot er een fraaie auto langs het gebouw rolde. „Meneer Rachette!” klonk het in spreekkoor. „Aubert,” beval de chef, „ga gauw naar buiten, meneer Rachette is zóó ’t plein om — vraag, of meneer Rachette even hier wil komen.”

Aubert gehoorzaamde als een windhond, en binnen een minuut stond de fabrikant in het lokaal. „Meneer Rachette,” begon de chef, „er is een pakket voor u... daar, op tafel... Hah! past u... ik moet u er even op wijzen... er is iets eigenaardigs met dat doosje... ’t beweegt... dus... wat wou u? In ieder geval is voorzichtigheid aan te raden — men kan nooit weten... tegenwoordig...”

„Ah,” zei Rachette glimlachend. „bent u bang, dat er onaangenaamheden inzitten? Dat zullen we dan meteen maar eens kijken!”

Hij liep op het pakje toe en tegelijk verdwenen alle toeschouwers van het tooneel. „Maar heeren!” riep Rachette. „blijft u toch hier, wat denkt u wel? Kijkt u eens!”

Hij had het open doosje in de hand en zoem, zoem... zoem! Er vloog een bruine kever naar den zolder, toen nog een en nog een. De heeren kwamen in het dienstlokaal terug. De burgemeester keek zeer ontvreden. „Meneer Rachette,” riep hij verontwaardigd uit, „dat is een hoogst ongepaste grap!”

„Maar, meneer!” antwoordde de fabrikant. „Ik heb die kevers van een vriend — heb hem er om gevraagd. Ik wou er mee visschen: er is hier geen enkel exemplaar van die soort te vinden, maar waar hij woont, zwermt ’t er van. U had heusch niet bang hoeven zijn voor een ontploffing.”

„Ontploffing?” riep de chef. „Spot u niet met ons, meneer Rachette! We dachten wel, dat er zooiets in het doosje zat, maar we wouen u er in laten loopen. Ik zal proces-verbaal op moeten maken wegens overtreding van het spoorwegreglement: het is verboden, levende dieren anders dan in een veewagen te laten vervoeren!”

SPORT

van de week

De Rotterdamsche atletieckereeniging D.O.S. hield op de terreinen achter de Nenyto een veldloop over 6 km. St. Nicolaas loste het startschot.

Nog een derby te Rotterdam. Na een spannenden strijd verloor Xerxes met 0-1 van Feyenoord. Spannend moment voor het Xerxesdoel.

Sparta te Rotterdam won de derby tegen Excelsior met sprekende cijfers (4-0). Kiekje voor het Spartadoel, dat in dezen wedstrijd zeer goed verdedigd werd.

Te Enschede klopte Sportclub Zondag Hengelo met 3-0. Moment uit deze match. Een duel tussen Nagels en Hengelo's keeper.

Op het terrein achter het Stadion te Amsterdam werd Zondag de jaarlijkse St. Nicolaas-veldloop gehouden. De B- en C-klassers onderweg.

K.F.C. behaalde Zondag te Koog a. d. Zaan een 5-1-zege op V.U.C. Op deze wijze scoorden de Koogers hun eerste doelpunt.

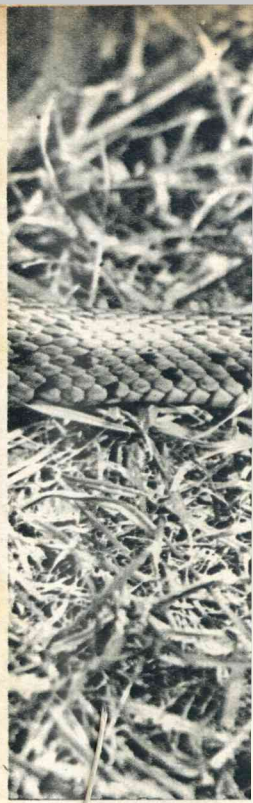

Te Bussum werd Zondag de dameshockeywedstrijd 't Gooi-H.O.C. gespeeld, welken de gustrouwen met 5-2 wonnen. Moment voor het Gooi-doel.

In de omgeving van Worth-Rheden werd Zaterdag de 7e jaarlijkse Rallye Paper gehouden, georganiseerd door de Arnhemsche Caroussel Sociëteit. De paarden worden voor het begin der Rallye gekeurd.

Een vogelspin heeft een vlinder bemachtigd. Langzaam en begeerig slurpt zij iedere druppel bloed uit het slachtoffer op. Urenlang heeft zij geduldig zitten loeren, totdat eindelijk de list zegevierde over argeloosheid en de prooi bemachtigd werd.

Even bitter als de dieren te land en te water voeren de roegels in de lucht hun strijd om het bestaan. Pijlsnel duiken de roofvogels neer op de angstig wegsloederende prooi, die in struikgewas de redding zoekt. Dikwijls te laat en zoo verging het ook de Vlaamsche gaai op bovenstaande foto, die den klauwen van den fieren valk ten prooi viel.

Vlakbij, diep verschrompde ringslang op een groen vergeer sloegen de lichte

Een glanzend-groene waterkikker zat in de schaduw langs den slootkant te wachten op prooi. Vliegjes dansten in de zon . . . maar tusschen de mossen gleed voorzichtig een hagedis ! De lange tong schoot uit, een sprong . . . en gulzig slokt de kikker zijn buit naar binnen.

Een adder tijdens het verorberen van een veldmuis, die zelf er op uit was gegaan, zich voedsel te verschaffen. Een oogenblik van onbedachtzaamheid beteekent voor de meeste dieren een wissel dood.

Het recht van sterkste

TE LAND, TE WATER OF IN DE LUCHT BESPRINGT HET EENE DIER HET ANDERE

In de natuur heerscht nergens rust. Over de barre ijsbergen aan de Noordpool sluipen de ijsberen op zoek naar robben ; onder de brandende tropenzon bespringt een tijger onverhoeds zijn buit. In het water liggen roerloos de vraatzuchtige krokodillen ; hoog door de lucht cirkelen, met breeden vleugelslag, de arenden en valken om pijlsnel neer te duiken op hun prooi.

Te land, te water of in de lucht : overal bespringt het eene dier het andere ; het is een strijd om het bestaan, allen gehoorzamen aan de onwrikbare, ijzeren wet : verslinden of verslonden worden.

Dit geldt voor alle dieren, groot of klein, sterk of zwak en zij stellen zich met alle mogelijke middelen tegenover

elkander te weer. Ieder voedsel te verschaffen, vijand. Het eene dier b

Verslinden of verslonden worden !

op een staart manier aanpak het een prooi onder vijand De

biddelijk : de zwakke Wij plaatsen hier een strijd om het bestaan in duld van den fotograaf.

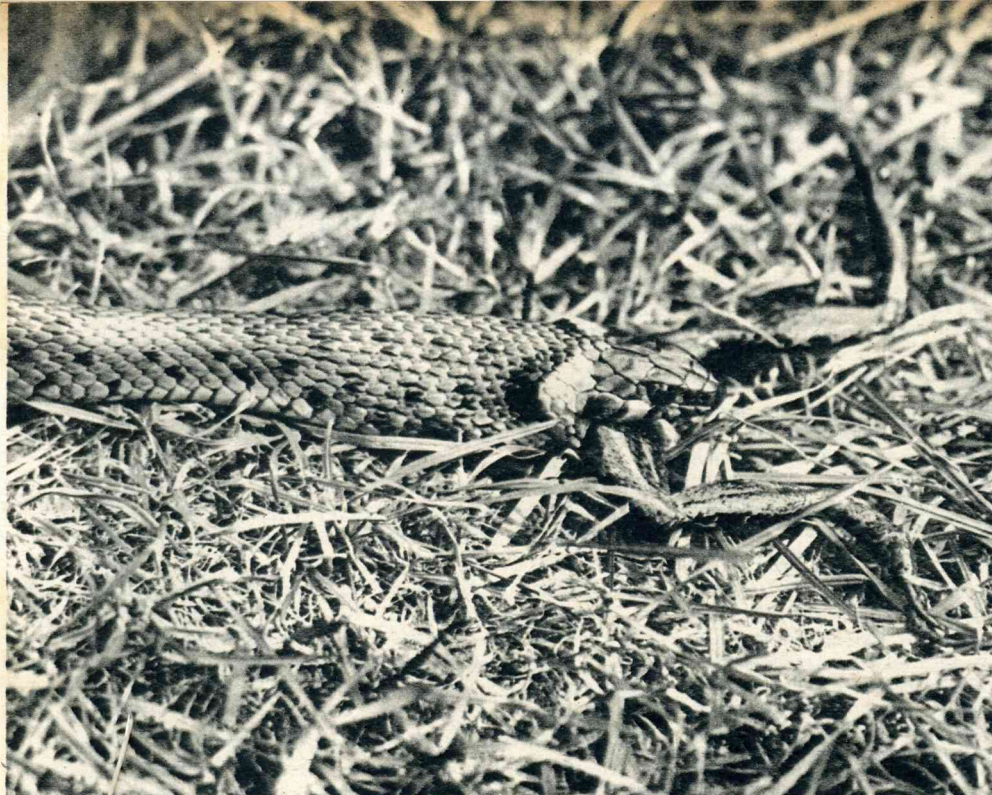
Een andere ringslang, die een kikker verslindt, op den kop gefotografeerd. Men kan den kop van den kikker vlak voordat hij in den elastischen slangebek verdwijnt onderscheiden. Ook de voorpooten van den kikker zijn nog te zien.

In 't water is het even het bestaan. Een water machtigd. Het rischje doodelijke omknelling

de lucht hun strijd om het vladderende prooi, die in ook de Vlaamsche gaai op ten prooi viel.

Vlakbij, liep verscholen tusschen de planten, die langs den slootkant groeiden, gluurde een ringslang op een groenen waterkikker. Eindelijk kwam het moment om toe te schieten. vergeefs sloegen de lange pooten uit om te vluchten; de sterkste overwon: de kikker diende tot roedsel aan de slang!

Voor al de kleine, snelle vischjes worden voortdurend in hun bestaan bedreigd. Wel bieden de dikke waterplanten veilige beschutting, maar dikwijls is het te laat om 'n schuilplaats te bereiken. Een snoek, de koning der vraatzucht, slokt gulzig zijn prooi naar binnen.

recht van den sterkste

WATER OF IN DE LUCHT: OVERAL GT HET EENE DIER HET ANDERE

gens rust. Over de barre pool sluipen de ijsberen op de brandende tropenzon. De brandende tropenzon bedst zijn erloos de oog door den vleukken om prooi. le lucht: dier het het be- van de onwrikbare, ijzeren worden, voedsel of doodoot of klein, sterk of zwakgelijke middelen tegenover

Verslinden of verslonden worden!

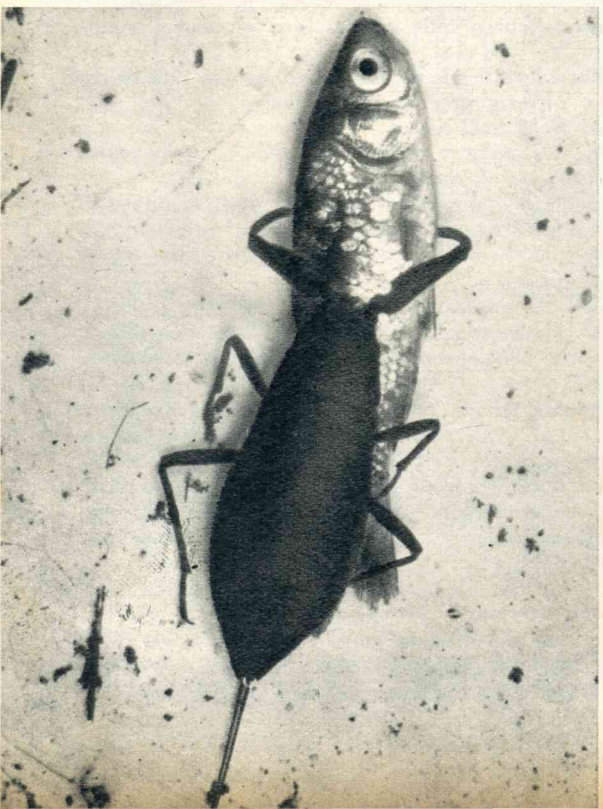
elkander te weer. Ieder dier weet naar eigen aard zich voedsel te verschaffen en zich te verdedigen tegen zijn vijand. Het eene dier boogt op zijn snelheid, het andere op een bijzondere ontwikkeling van staart of tong, het derde benut de manier waarop de huidskleur zich aanpast aan de omgeving: en toch, het eene dier valt aan het andere ten prooi en dit moet op zijn beurt het onderspit delven voor 'n sterkeren vijand.

De wetten der natuur zijn onverbiddelijk: de zwakke diene den sterkere tot voedsel!

Wij plaatsen hier een interessante fotoserie, die den strijd om het bestaan in de dierenwereld, na eindeloos geduld van den fotograaf, op pakkende wijze in beeld brengt.

ikikker verslindt, op den den kop van den kikker schen slangebek verdwijnt oten van den kikker zijn zien.

In 't water is het eveneens een onafgebroken strijd om het bestaan. Een waterschorpioen heeft een karpertje bemachtigd. Het vischje spartelde hevig tegen, maar de doodelijke omknelling maakte spoedig een einde aan het gevecht.

Een prachtig geslaagde foto van 't uiterst schuwe kameleon op het oogenblik, dat dit beestje een vlinder verslindt. Men weet, dat de huid van 'n kameleon, zodra het diertje wordt opgejaagd, de kleur aanneemt van z'n omgeving. Een verdedigingsmiddel, dat niet te onderschatten is!

Niet alleen vlinders of kleine insecten, maar zelfs muizen vallen de vogelspin ten prooi. De houding der spin boven op de buitgemaakte witte muis drukt een en al bloeddorstigheid uit.

HIJ LEEK EEN DWAAS....

EEN ROMAN VAN AGNES LOUISE PROVOST

Dick keek haar ontevreden, teleurgesteld aan, maar hij begreep, dat zij gelijk had. Praatjes.... misschien had zij daarin ook gelijk. Maar hij begreep ook, beter dan zij vermoedde, dat haar voornaamste reden iets diepers was dan kleeren en partijtjes en mogelijk opgetrokken wenkbrauwen om te groote familiariteit. Jessamy Landon voelde zich geprikkeld en verontwaardigd, omdat hij zich zoo makkelijk liet beetnemen, en zij wou een scherpe lijn trekken tusschen haarzelf en die anderen, die zich aan hem hadden vastgeklampt, die op zijn medelijden werkten en profiteerden op zijn kosten. Parasieten natuurlijk, speculerend op de zenuwachtige edelmoedigheid van een pas-rijke — maar toch altijd de benarde bloedverwanten van Nick Varick.... Enfin, óóit moest daar toch een eind aan komen.

DERDE VERVOLG

Hij ontruikte zich aan die gedachten en ontdekte, dat hij haar nog aan stond te staren.

„Nee,” zei hij, „dat zou me niet verwonderen. U past overal, in een groot of een klein huis, en toch zou u overal uzelf blijven. Dat wil zeggen: heel iets anders dan ieder ander meisje.”

„U kunt aardige dingen zeggen.” Zij keek hem glimlachend aan, en een seconde waren haar oogen stralend warm. En toen kwam er een lachje in. „Maar ik verzeker u, dat ik ontmoedigend veel van alle andere meisjes wegheb. Bijvoorbeeld....”

„Zelfs uw naam is heel anders,” hield hij vol, koppig zijn eigen gedachtengang doorzettend. „Jessamy. Dat is mooi.”

Zij stonden bij het bureau in haar kantoor, zij voor het raam, hij tegen den vensterstijl geleund. Wat had ze een mooi gezichtje, dacht hij, fijn besneden, eerlijk en trotsch, met vluchtige wisselingen van expressie, die hij vaak niet kon volgen. De lieve lijnen van haar mond, de warme grijze oogen, die naar hem opzagen, met iets raadselachtigs, teers, bezorgds in hun diepten.... Jeugd sprak jeugd aan. „Jessamy!” herhaalde hij zacht.

Er klonk een zwak gerucht in de studeerkamer. „Ik heb mijn naam van mijn vader,” zei Jessamy Landon kalm. „De jasmijn bloeide, toen ik geboren werd.... Zocht u iets, juffrouw Varick?”

Een onstuimig oogenblik was voorbij. Weer was er gerucht, en Leila kwam binnen. Het was verwonderlijk, hoe vaak Leila in die dagen iets in de studeerkamer te zoeken had.

ACHTSTE HOOFDSTUK

Oliver was een dag naar de stad. Geen mensch wist ooit, waar Oliver heenging of hoe hij zijn tijd doorbracht, maar zaken schenen hem geroepen te hebben; hij liep althans, achter in den morgen, een gang door naar den rustigen achterkant van een groot kantoorgebouw. Het was geen voornaam kantoorgebouw, al was de stand behoorlijk. 't Was zelfs aan den bescheiden kant, maar dat had zijn voordeelen ook. Er waren veel kleine ondernemingen in gevestigd; 't was er zoo'n bijenkorf, dat men 't druk kon hebben, of ongemerkt in en uit gaan, zonder dat iemand anders dan de schoonmaaksters wist, of de papiermanden vol of leeg waren 's avonds. De tekst op de deur was kort:

JORDAN & CY
Beleggingen

Voor deze deur bleef Oliver staan en hij keek snel de gang door. Zijn grijze pak en zijn hoed, zijn das en handschoenen en slobkousen waren volmaakt; zijn lichtgrijze oogen waren iets te koud, en zijn wat kleurloze, misschien lichtbruine haar droeg het stempel der elegantie, die het kenmerk was van Oliver's verschijning.

Er was niemand in zicht. Oliver glipte naar binnen. Het kantoor bevatte een tafel, een schrijfmachine-tafeltje, een telefoon en twee stoelen. Er zat niemand aan de schrijfmachine. Oliver liep door naar het privé-kantoor, klopte even en ging binnen. Hij deed de deur achter zich dicht.

Hij bevond zich nu in een kleiner vertrek, met

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

De millionaire Nicolaas Varick voelt z'n einde naderen. Verscheidene hebzuchtige familieleden zijn op Varick's buiten Lynnewood samengekomen, om z'n dood af te wachten. Dick Bradshaw, een jongeman, wordt door Varick uit het buiteland aan z'n doodbed ontboden. De oude heer vertelt hem, dat hij vroeger op z'n vader verliefd geweest was, doch dat door zekere lasterpraatjes van een huwelijk nooit iets gekomen is. Kort na dit onderhoud sterft Varick. Dick Bradshaw is universeel erfgenaam. Hij krijgt onmiddellijk een miljoen dollars en wordt eigenaar van alle bezittingen op voorwaarde, dat hij een jaar na den overlijdensdag van Varick geheel vrij van schulden is. De hebzuchtige familieleden erven totaal niets. Alleen wanneer Dick aan de genomte voorwaarde niet kan voldoen, worden Varick's bezittingen aan hen toegewezen. Jessamy Landon, Varick's secretaresse, blijft, volgens het testament, voorloopig in dienst voor het samenstellen van een catalogus. Dick is bij de eerste ontmoeting reeds op het charmante meisje verliefd geworden. Claire Varick, een der onderfde familieleden, heeft op aandringen van haar zoon Nicky en haar dochter Leila aan Dick Bradshaw gevraagd voorloopig op Lynnewood te mogen blijven logeeren. Een cheque van 40.000 dollars, zoogenaamd voor het aflossen van een hypotheek, heeft ze hem met een traan en een sentimenteel verhaaltje afgedeld.

één breed raam, waarachter, zeer geriefelijk, een brandtrap. Ook deze kamer zag er zeer netjes uit, zonder rommelige sporen van arbeid. Achter het bureau, met een telefoon en een keurig stapeltje papieren, zat een zwaargebouwd man met een rood gezicht, grijzend haar, groote bruine oogen en een grooten maar bewegelijken mond. Verder zag men een brandkast in een hoek, een stalen bergkast en twee leunstoelen.

De man was Jordan & Cy. Had de Cy eenig bestaan buiten de letters op de deur, dan was het misschien Oliver Ennis. Maar er was moeilijk wijs te worden uit Oliver's relatie met de zaak. Uit Oliver's relaties was nooit makkelijk wijs te worden.

„Hallo, Oliver. Tijd niet gezien. Dat testament van oom Nick is zeker beter uitgevallen, dan de kranten beweerden.”

„De krantenberichten waren volkomen juist,” was het koele, afwijzende antwoord. Oliver hield niet van die familiariteiten van Jordan, hoewel de man hem menigen dienst had bewezen.

„Wou je 't betwisten?”

„Nee. 't Zit te goed in elkaar.”

„Da's vervelend.” Jordan's oogen hadden niet de minste uitdrukking. „Dan sta je er voorgoed naast, of je moest Bradshaw zoover krijgen, dat hij zijn eerste miljoen binnen 't jaar verspeelt.”

„Daar is geen kans op,” zei Oliver schouderophalend. „Hij geeft royaal uit — maar gek is hij heelemaal niet.”

Jordan grijnsde. Hij begreep best, waar Oliver heen wou. Oude tactiek. Er omheen draaien, tot de ander met een voorstel kwam.

„Hij zou een handje geholpen kunnen worden. Een goed leven en flinke cadeaux aan zijn vrienden bijvoorbeeld. Of misschien kan hij speculeren en aan den verkeerden kant van de markt zitten. 't Zal je wel niets pijnigen, als hij aan den grond raakt.”

„Natuurlijk niet.” Weer kwamen de schouders omhoog. „Ik heb niets tegen Bradshaw persoonlijk, maar 't zou me aan mijn recht helpen.”

Jordan wachtte. Oliver stak met zorg 'n sigaret op. „Kun je hem niet eens zakelijk aanklampen?” zei hij kwasi terloops. „Hij zal wel een stukje van dat miljoen willen opzouten, om veilig te zijn.”

„Goed idee. Introduceer je me?”

„Als 't niet anders kan.... maar niet gràag dezen keer. Gezien de omstandigheden....”

„Zou hij lont kunnen ruiken,” vulde Jordan grinnikend aan, „en al liep hij er in, dan kon je later praatjes krijgen, niet? Nee, we moeten 't niet te grof doen. We zullen hem zien te villen, maar we moeten 't goed meenen.”

Er kwam een koude glans in Oliver's oogen.

„Je ziet maar. Als je maar zorgt, dat we geen kwaad kunnen.”

Jordan lachte, ging naar de brandkast en haalde er een groote roode envelop uit.

De avontuurlijke practijk van jaren had zijn vernuft en zijn doorzicht tot het uiterste gescherpt. Hij kende de bepalingen van Nicolaas Varick's testament, en hij kende Oliver Ennis. Die envelop lag al drie weken gereed, wachtend op Oliver's komst.

„Misschien is dit iets. Een groote lap boschgrond in Oregon, eigendom van een zekeren Harvey.”

Er lagen foto's voor hem, kiekken van dichtbegroeide hellingen, boomgroepen, zware gevelde stammen, met figuren en cijfers op de randen geschreven.

Oliver fronste. „Da's te goed. Ik begrijp je niet.”

„Boschbrand,” zei Jordan kortaf. „Twee jaar geleden. Niets meer over dan onkruid en steen en aardverschuivingen.”

Oliver ging achterover zitten met een ongeduldig gebaar.

„Hij hoeft er maar even heen te gaan, en weg is je kans!”

„In den winter,” zei Stacy Jordan, „is 't terrein practisch onbereikbaar — tien voet onder de sneeuw. En 't is daar vróég winter. Ik houd 't een tijdje vast en dan handelen we snel af — ik zal wel een voorwendsel vinden, dat hij toe moet happen of er van afzien. Komt hij er later, dan is hij woedend, maar ik ook — dan ben ik onschuldig beetgenomen door een schurk; want ik heb den boel in geen vier jaar gezien, en tóén was 't prachtig. Dan schrijf ik cliënt Harvey een brief, waar je haren van te berge zullen rijden.”

Oliver keek onrustig. Ontdekking zou afschuwelijk zijn, maar de nood drong hem voort. Met normale middelen kwam Dick Bradshaw niet failliet op den kritieken dag. Hij moest zich veilig wanen, en dan een grooten klap krijgen.

„Speculeren lijkt me veiliger.... minder riskant voor ons.... maar wie weet ging hij achter onzen rug werken en won hij! Wat had je gedacht — aan-deelen?”

„Welnee! Niet te veel bewijsstukken achterlaten! Ik verkoop hem den heelen boel. Hij krijgt een pracht van een koop-acte — en die zal écht in orde zijn.” Weer lachte Jordan. „Ik zal een half miljoen vragen.”

„Da's te veel. Voor zoo'n hap uit zijn kapitaal schrikt hij terug.”

Zij besloten tot een vraagprijs van vierhonderd-duizend dollar.

„Spotgoedkoop,” zei Jordan.

„Meneer Harvey en meneer Jordan zijn zeker één persoon?” vroeg Oliver. „Ik kan me niet voorstellen, dat je voor een klant zoo'n moeite zou doen.”

Jordan's oogen flickerden. Oliver was veel te leep. „Wie weet,” zei hij.

„En zonder mijn hulp kreeg je driehonderd-negenennegentig mille minder, dus we deelen zeker gelijkop?”

„Wát zeg je? Als ik den grond heb en alle risico krijg? Twintig procent kun je krijgen — dan behandel ik je heel netjes.”

„Tachtig mille van de vierhonderd? Da's diefstal. Ik heb ook risico.”

„Zoolang je die niet op mij af kunt schuiven,” zei Jordan droog. „Twintig procent of niemendal.”

Het zou twintig procent zijn. En Oliver wist, dat 't mooi was. Als het lukte.

„Vier ton is natuurlijk nog geen miljoen,” zei hij zacht. „Zie maar eens, of je nog meer kunt doen. Maar als je wijs bent, probeer je 't niet met je Maricobavijfjes.”

Jordan's gezicht werd nog rooder. Slechts door toeval had Oliver ontdekt, dat hij die interessante papiertjes in zijn bezit had. Jordan bleef daardoor beleefd, dan hij anders noodig zou hebben gevonden. „O, da's rommel,” zei hij onverschillig, maar zijn blik schoot naar de brandkast, waarin hij ze bewaarde.

„Natuurlijk,” zei Oliver. „Enfin, ik ga de stad eens in. Bonjour.”

Hij nam zijn hoed en ging. Vier ton was een flink stuk van een miljoen — twee of drie ton al. En hij

wist, dat Jordan al gretig zat te denken aan vijf procents Maricoba.

Oliver was tevreden met zijn ochtend. De bal was aan 't rollen gebracht — en de helling was steil.

NEGENDE HOOFDSTUK

Dick telde zijn uitgaven van de eerste maand op. Het was 'n simpele boekhouding, in dat zakboekje, maar alles stond er in, zelfs de kleine uitgaven aan zakgeld van iederen dag. Het eerste boekje was al vol.

Het totaal deed hem schrikken. In één maand had hij \$ 123.832 uitgegeven. Als hij zoo doorging, werd 't \$ 1.485.984 in een jaar. Hij grinnikte spijtig.

„Dat gaat niet,” zei hij, „zelfs niet met een miljoen en nog wat geld op de bank.”

Hij keek de posten fronsend na. Er waren uitgaven bij, die gelukkig niet terug zouden komen. Men betaalt niet iederen dag een hypotheek van veertig mille af, noch koopt men iederen dag drie wagens. En wat was het leven hier duur, met al dat personeel....

Hij had heele sommen voor liefdadigheid geschonken, vijfduizend hier, tienduizend daar; kon een man met zijn middelen slecht laten. Claire en Leila waren beiden jarig geweest die maand, en haar liefste wenschen waren geweest: een polshorloge, platina met diamanten, en — voor Leila — een two-seater. Iets minders kwam op geen van de beide verlanglijstjes voor. Dick had die kleinigheden maar gekocht — in zijn uitgesproken verlangen, om de pil te vergulden — maar die goedhartigheid bleek duur uit te komen.

Hij zag de bladzijden door en trachtte buitengewone en geregelde uitgaven te onderscheiden. Het resultaat gaf weer wat moed.

„Als zulke dingen elken dag kwamen,” dacht hij, „liep Dicky vast. Een miljoen is trouwens geen bedrag om op de bank te houden. Ik moest er maar eens een flinke portie van beleggen.”

Van den donker betimmerden bibliotheekmuur keek het portret van Nicolaas Varick spottend op hem neer. Oude Nick had mettertijd al zijn vertrouwen in de menschheid verloren, al zijn

verwachtingen zien beschamen. In die stalen kast daar lag de laatste boodschap van dien man, een verzoek en een waarschuwing. Of was het een voor-spelling?

„Je zult rijk zijn, gevierd en gevleid, belaagd en benijd en gehaat. Altijd zullen de wolven je op de hielen zitten; altijd zul je 't gehuil hooren: „Geef! Geef!” Misschien verlies je, als ik, je geloof in de menschheid; misschien ook niet....”

Dick ging naar het portret en keek terug, man tegenover man. Er kwam een diepe groef tusschen zijn wenkbrauwen en iets van zijn jeugd en zijn levensmoed scheen hem begeven te hebben.

„U bent een vreemd mensch geweest. Zou ik me ook zoo voelen als u, na dit jaar? Ik heb u mijn belofte gegeven, en ik zal die houden, maar ik moet 't op mijn eigen manier kunnen doen. Zonder achterdeurtjes. Ik zal dit spelletje spelen, maar als ik 't niet kan winnen met mijn eigen kaart en mijn eigen verstand, zal ik me schikken in mijn verlies.”

Hij zei het niet luidop, maar de gedachten gingen snel door zijn hoofd, en er kwam een zekere strakheid in zijn schouders en zijn kaken. Toen wendde hij zich af, en de ernstige trekken verdwenen, toen hij een blond hoofd zag. Jessamy kwam een groot boek terugbrengen, en hij hielp er haar snel van af.

„Waarom sleept u toch met die vrachten? 't Huis wemelt van de bedienden, en ik heb niets om handen.”

„Ik help 't liefste mezelf. En voorzover ik zien kan, hebt u massa's te doen.”

„Niets dat de moeite waard is.” Zijn gezicht betrok. Hij had iederen dag tal van afspraken, maar ze betroffen zoo zelden Jessamy Landon. Hij zette het boek weg en ging op een punt van de groote tafel zitten.

„'t Lijkt, of ik steeds iets te doen heb,” ging hij kribbig voort, „en ik amuseer me ook wel, maar 't is allemaal tijd dooden en tijd vermorsen. Daar kan ik niet tegen; misschien omdat ik werken gewend ben. Ik mis iets. Ik wou dat ik een stevige taak had, en me 't vuur uit mijn nagels kon ploeteren.”

„Wat een verspilde energie!” Zij lachte hem uit, maar het deerde hem niet. „Laat Nicky en Oliver u maar niet hooren; ze zouden u voor

gek verklaren. Maar u hóeft al die andere dingen toch niet te doen!”

„Jawel.” Er kwam een lachje. „Je raakt er in en je kunt er niet meer uit. Je valt van 't eene in 't andere. Ik klaag niet natuurlijk....” wees hij snel zichzelf terecht. „Ik heb meer geluk gehad, dan ik verdien, en ik heb een massa plezier. Ik begrijp zelf niet, hoe ik er over mopperen kon.”

Zij meende er iets van te begrijpen: hij zou nooit zijn eigen vrienden en zijn eigen vermaken kunnen kiezen, zoolang het huis vol dierbaren van Leila en Claire en Nicky en zelfs van Oliver was.

Hij had het boekje nog in de hand, waarin hij had staan staren, toen zij binnékwam; hij hield het verstrooid open, zoodat er een kolom verraderlijke cijfers zichtbaar was. Zij stak een hand uit en deed het dicht.

„Als u dat niet wilt laten zien, moet u 't zóó niet houden,” zei ze.

Hij kreeg een kleur en stopte het boekje in zijn zak. Door naar Jessamy te kijken had hij het boekje vergeten. „U vindt zeker, dat ik met geld smijt en me aanstel als een groote gek?” vroeg hij.

„Dat is uw zaak, is 't niet?”

„Maar 't is niet zoo erg als 't lijkt.” Hij wou, dat zij goed over hem dacht. „Er waren in 't begin een paar uitgaven, die niet terugkomen. De auto's bijvoorbeeld.... en nog een paar dingen.”

„De nieuwe zwemvijver?” Zij veinsde onschuldige belangstelling. „En het tuiffeest met de Russische dansers? En 't jacht, dat u gehuurd hebt voor dien tocht in Augustus?”

„Nee....” Hij aarzelde, koos met zorg zijn woorden. „Die posten zijn hier nog niet bij. Die komen later. 't Onderhoud kost natuurlijk veel, en menschen ontvangen en zoo, maar 't kan er af. En 't wordt van me verwacht. Als je gasten hebt, kun je ze niet aan 't kousenbreien zetten. De zwemvijver wordt duur, maar 't is een blijvende verbetering voor 't landgoed.”

„Waar u geen cent voor kan krijgen, als u eens geld nodig had,” vermaande zij hem opeens. De schijn van beleefde belangstelling was voorbij; fel verwijtend sprak zij hem aan.

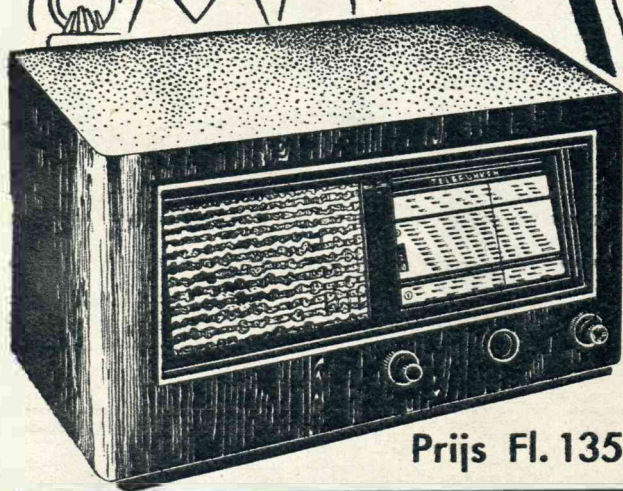
Vervolg op pag. 26

DE KONINGIN DER AARDE

Heeft:

TA
55
WK

Prijs Fl. 135.—

HAAGSCHE POST:

Het komt ons voor, dat het bovengenoemde Telefunken-product zeker een radiotoestel is, waar men in de praktijk veel plezier van zal beleven.

DE ROTTERDAMMER:

Nog nimmer hoorden wij radio zóó zuiver ieder instrument weergeven en zoo natuurlijk de menschelijke stem uit den luidspreker komen.

NWE ROTT. COURANT:

Gelijk wij dit van Telefunken gewend zijn, is alle zorg besteed om de geluidskwaliteit

van dit toestel zoo hoog mogelijk op te voeren.

DE MAASBODE:

Het eerst valt op, dat het toestel zoo bijzonder licht „aansprekt”, wat wel het meest treft bij de korte-golf ontvangst.

HET VOLK:

Opvallend is het grote vermogen van de eindlamp, die in verbinding met de electro-dynamische luidspreker meer geluid kan produceren en onvervormd verwerken dan men ooit voor normaal gebruik nodig zal hebben.

TELEFUNKEN

MUZIEKAPPARATEN voor RADIO

NEDERLANDSCHE SIEMENS MIJ., N.V. - HUYGENSPARK 39 - DEN HAAG

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Prettigen Sinterklaas-avond gehad...? Jammer, dat u nu niets terug kunt zeggen, nu moet uw radio-reporter het maar vermoeden. In ieder geval gaat het met den dag van Sinterklaas zoo, dat elk jaar vele mensen van te voren besluiten: daár houden we mee op; we doen er niet meer aan. Maar, merkwaardig, als dan de groote dag nadert, als het heerlijk avondje gaat komen dan verandert men vaak weer van gedachten en... wel, dan doet men er toch aan. En daarom vermoedt uw radio-reporter, dat het voor u allen toch wel een heerlijk avondje zal zijn geworden.

Wie de dagen voor den surprise-dag door de binnenstad kwam, heeft het daar danig druk gevonden. Wat is er gewinkeld, wat zaten de trams vol met mensen, die belast en beladen waren met groote en kleine pakjes. Er was werkelijk Sinterklaas-stemming in Rotterdams centrum, méér wellicht dan de vorige jaren. Trouwens, de zakenmensen zijn over het algemeen ook wel tevreden. En dat is een belangrijk ding. Als de zaken floreeren, dan...

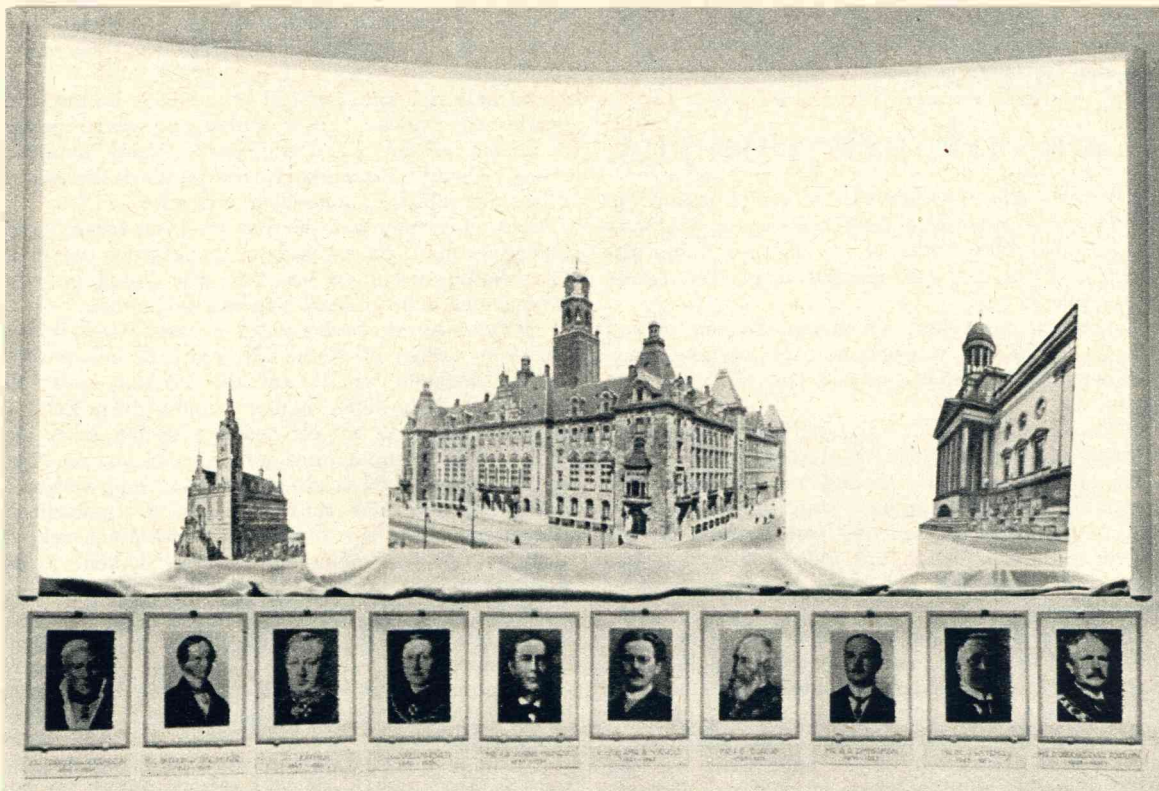
Ja, dames en heeren, bij dr. Euwe, onzen sympathieken Nederlandschen schaakmeester, floreeren de zaken minder. We hebben weer twee Rotterdamsche match-dagen in de reeks van dertig wedstrijden gehad. Het loopt op zijn einde. Nog maar enkele wedstrijden en... dan zal bij ex-wereldkampioen Aljechin het „ex” geschrapt moeten worden. Welaan, men zal kunnen zeggen: de sterkste man won en dat is altijd goed. En men kan den hoed afnemen voor dr. Aljechin, dat hij er in geslaagd is het wereldkampioenschap, dat hij aan Euwe verloor, twee jaar geleden, terug te winnen. En voor dr. Euwe mogen we evenzeer den hoed afnemen. Hij hield vol, moedig vol tot het einde. Hij heeft zich een waardig verliezer getoond. Jammer overigens, dat de publieke belangstelling voor de wedstrijden minder werd, toen dr. Euwe er slechter voor kwam te staan. De spanning was er toen voor velen uit. Maar uitsluitend voor spanning moet men toch ook niet komen bij dergelijke wedstrijden...

Die goede Sinterklaas, dames en heeren, heeft nu toch werkelijk één ding nagelaten dit jaar. Hij had Rotterdam iets kunnen geven, waaraan de stad zeer veel behoefte heeft. Maar: „niks hoor!” — We bedoelen eenige goede parkeerterreinen in de binnenstad. Sinds de Meent wordt volgebouwd is er in Rotterdams binnenstad geen parkeerterrein meer, afgezien dan van een paar kleine op pleintjes en een bij de oude Beurs. Het parkeeren wordt op drukke dagen, als op Dinsdag, en op drukke avonden meer en meer een chaos. De heeren van ons gemeentebestuur mogen aan dit vraagstuk — nu Sinterklaas dit óók vergat — wel eens aandacht gaan schenken. Het aantal automobilisten wordt nog steeds geleidelijk aan groter. Een groote stad, een stad, die de allures heeft van een werkelijke wereldstad, kan op den duur niet zonder parkeerterrein in het centrum.

Laat ons hopen, dat dit vraagstuk ook eens zal gezien worden in de reeks van zittingen van den gemeenteraad, die weer is begonnen, ter behandeling van de gemeentebegroting.

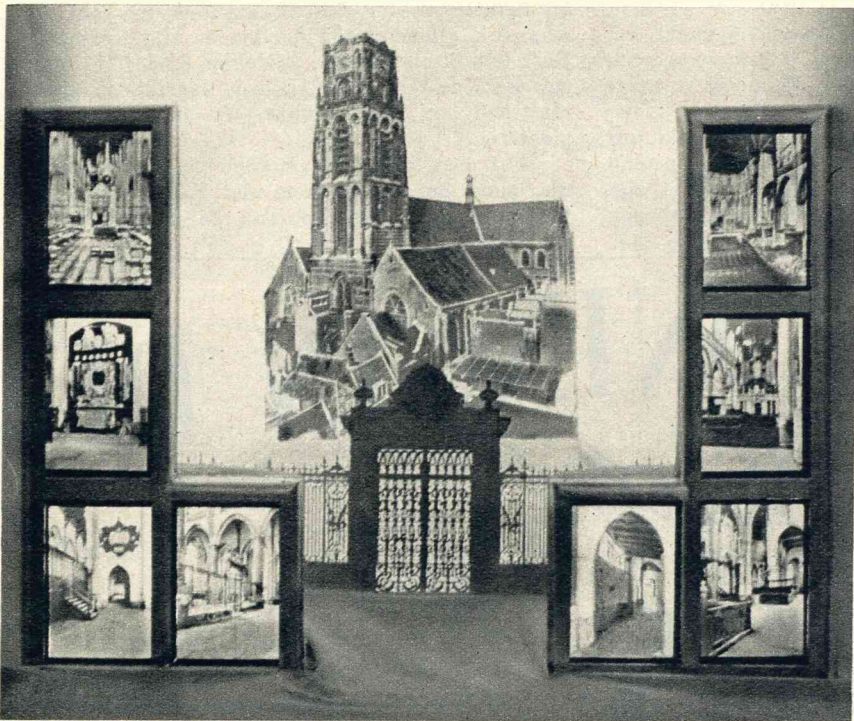
Dames en heeren, tot slot van deze uitzending nog even een woordje over onze politie, over de detectives van ons nieuwe hoofdbureau. Die zijn er in geslaagd een stelletje „knapen” te grijpen, die vroeger in Veenhuizen zaten en die zich, na hun vrijlating, wel zeer energiek op het stelen van auto's hadden toegelegd. Een heel tijdje ging het goed; het was maar auto's hurren en dan verkoopen. Maar ook dit kruikje ging zoo lang te water tot het barstte. En nu zitten deze autobandieten weer veilig achter slot en grendel.

Dames en heeren, tot de volgende week, op golftegen: Groot-Rotterdam.

Drie opvolgende stadhuizen en tien burgemeesters van Rotterdam.

Rotterdamers, ontdekt uw stad!

De St. Laurenskerk en toren, met gouden koorhek en kerk-interieurs.

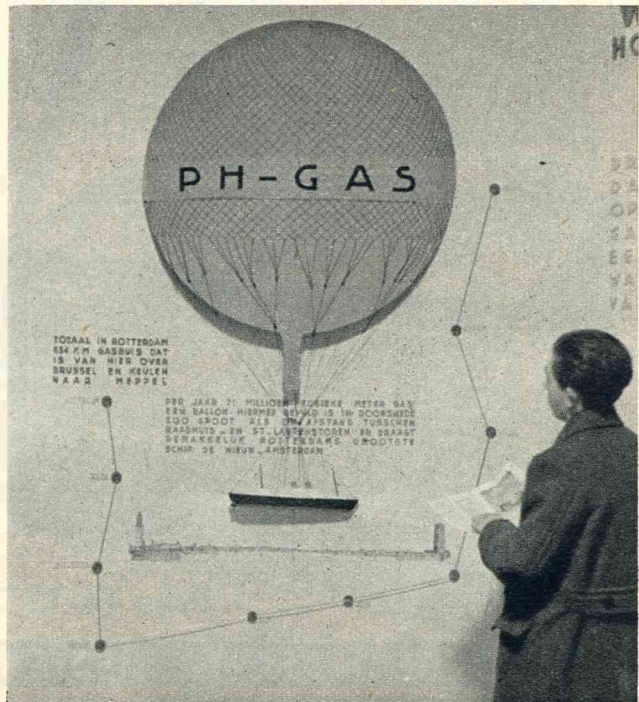
Een mooie
en leerzame
tentoon-
stelling

Minister Romme opende deze interessante en leerzame tentoonstelling, die ingericht is in het schoollokaal: Schiedamsche Singel 55, door de Jonge Werkloozen, onder leiding van het Centraal Comité. Men kan daar uit de vele aanschouwelijke gegevens zijn stad eerst recht leeren kennen. We plaatsen hier enkele kiekjes der expositie en hopen daarop later nog eens terug te komen.

Drie van de expositie: v. l. n. r. de heeren J. de Keijzer, werkmeeester, H. van Dijk, algemeen leider, en Pieter den Besten, artistiek adviseur.

Een interessante voorstelling van het enorme gasverbruik te Rotterdam: 71 miljoen kubieke meter. Een ballon, daarmee gevuld, kan gemakkelijk de „Nieuw Amsterdam” dragen.

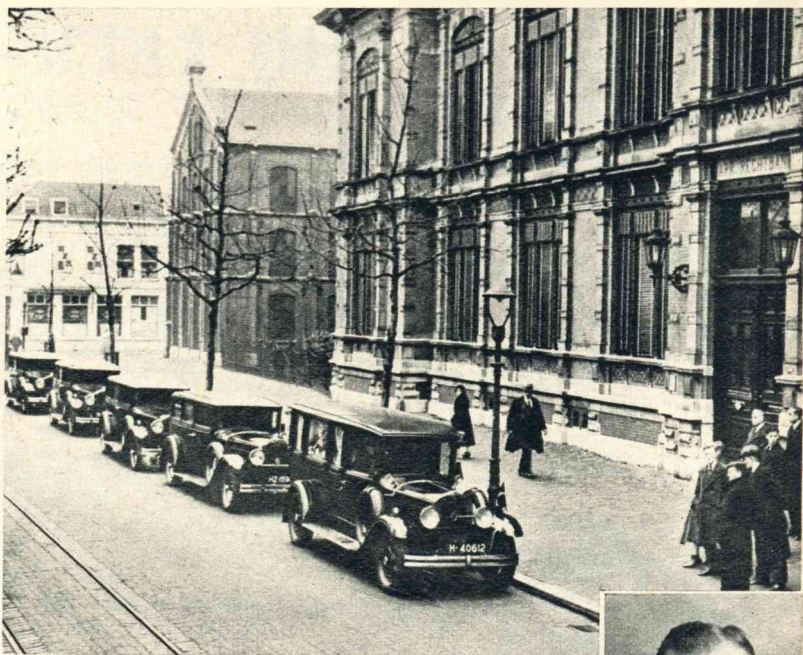
HEEFT U AL EEN ACHTERLICHTJE?

Heeft u al een achterlichtje,
Waarde fietser, op uw fiets?
Zoo een licht, voorzien van Rijkskeur,
Kost u weinig, bijna niets;
Enkele kwartjes neer te tellen
Valt u licht in dit geval.
Daar de niet te hooge uitgaaf
Hooge rente geven zal:
't Roode schijnsel geeft u stellig
Een gevoel van veiligheid:
't Waakt en zorgt nauwlettend, dat ge
Ook des avonds veilig rijdt;
Licht gebeuren ongelukken
Zonder achterspatbord-licht:
Zulk een lichtje aan te schaffen
Zijt ge aan uzelf verplicht;
Bovendien verplicht de wet u
Tot 't electrisch lampje klein:
Iemand, die gehoorzaamt, zal ook
In dit opzicht veilig zijn....
't Lichtje ligt sinds lang te wachten
Bij den rijwielhandelaar:
Laat het helder branden, fietser.
Op den avond van Nieuwjaar!

H A N V A N A R K E L

De edelachtbare heer A. B. de Wolf is vorige week op feestelijke wijze geïnstalleerd als burgemeester van Schoonrewoerd en Hei en Boecop (Z. H.) Aan de grens der gemeente wordt de echtgenoot van den nieuwen burgerrader een bloemenruiker aangeboden.

Bij de begrafenis van den officier der Arrond. Rechtbank te Rotterdam, mr. W. A. van Traa, hield de stoet even stil voor het Gerechtsgebouw, aan den Noordsingel, waar de thans overledene zooveel heeft gewerkt.

Links: Zaterdagmiddag werd met brandweereer te Rotterdam begraven brandmeester M. Post, die 40 jaar de Vrijwillige Brandweer heeft gediend en zich door menige heldhaftige reddingsdaad heeft weten te onderscheiden. Het vertrek van het stershuis aan de Aelbrechtskade.

De heer C. Levering, Maximiliaanstraat te Rotterdam, is op 18 Dec. 25 jaar in dienst van den Gem.

Motor Reinigungs- en Ontsmettingsdienst, afd. G.

UIT STAD EN GEWEST

De nieuwe stationschef van Dordt. De heer D. Slebos werd per 1 Januari benoemd tot stationschef te Dordrecht. De nieuwbenoemde was onderchef van het D. P.-station te Rotterdam.

Nu komt ze dubbel voordeelig!

Ze is zoo sterk!
Ze is zoo mooi!
Ze breijt zoo uit!

Dat zijn de redenen, waarom de ware breister telkens weer Everlasting neemt. Nu komt daar nog een reden bij: een belangrijke prijsverlaging! Let wel: dit is geen schijn. U krijgt het volle gewicht. Laat de knotten eerst maar wegen.... zonder mankeeren 100 gram. Ook in alle andere opzichten blijft het de Everlasting, die U altijd hebt gehad: gegarandeerd kleurecht, ijzersterk en krimpvrij! En voor 5 omslagen gratis Praten en Breien.

Wol = 50 gram, Motvrij, Krimpvrij, Kleurecht, van 39 op **36 cent.**

Katoen = 100 gram, Krimpvrij, Kleurecht, Trolasol geverfd, van 40 op **36 cent.**

Ongebleekt = 100 gram, weergaloos sterk, van 22 op **20 cent.**

Knotlengte blijft 359 M.

Voor 50 omslagen ontvangt U één van de prachtige handwerkboeken „1001 Pracht“, „Te Kust en te Keur“, „Handwerkvreugde“, waarde f 1.50. gratis.

EVERLASTING

breikatoen

VAN ENGELEN & EVERS - HEEZE (N.-BR.)

de
prijs
verlaagd

Ik had geen aardigheid meer in het koken ...

...tot mijn weekblad mij weer moed gaf!

Een tijd geleden was het niet veel zaaks, wat mijn kookkunst opleverde. Tenminste ... in mijn eigen oogen. Want ik stel nogal wat eischen aan mijn eten. Mijn ambitie leed er deerlijk onder. Edoch ... gelukkig bracht mijn weekblad uitkomst.

Een advertentie gaf antwoord!

Daarin las ik de ervaringen van een huisvrouw, die met het koken was gaan sukkelen, maar ... die spoedig een ontdekking deed. Zoo kwam ik tot mijn oplossing. Ik gebruik nu als bindmiddel Maizena fabrikaat Duryea. Met succes. En voorgoed. U had eens moeten hooren, hoeveel complimentjes ik gisteren met mijn stoofpeertjes oogstte.

MAIZENA
FABRIKAAT
DURYEA

PAS OPI Er zijn onverantwoordelijke zaken, waar men een bindmiddel aanbiedt met de onware bewering „t Komt ook van Duryea“. MAIZENA wordt echter alleen verkocht in de bekende pakjes met de afbeelding van het Indianenkamp met den naam van den uitvinder „DURYEA“.

HIJ LEEK EEN DWAAS....

Vervolg van pag. 23

„Hoe kunt u toch zoo onbekookt te werk gaan! Waarom moet u zoete broodjes bakken voor die onterfde familieleden? Begrijpt u dan niet, dat 't ze maar om één ding te doen is — dat u al uw geld vergooit en de erfenis verbeurt? U speelt gewoon in hun kaart! Waarom wilt u hun schijnvriendschap zoo duur koopen?“

Hij kreeg een kleur van gekwetsten trots, maar hij zweeg niet.

„Ik koop niets,“ zei hij langzaam. „U moogt van me denken wat u wilt, maar dát niet. Ik zou me dolgraag heelemaal terugtrekken, als...“ Hij zweeg, alsof hij vreesde te veel te zeggen.

„Waarom doet u 't niet?“ vroeg zij. „Niet opgeven natuurlijk. Dat zou dwaas zijn. 't Is een veel te mooi buitensje, die erfenis. Maar waarom gaat u niet weg de rest van 't jaar? Reizen, werken, verkennen, oude ruinen opgraven, gaan waar u wilt — als u maar van die buitensporige verzoeken af raakt. Dat wil zeggen: als u ze niets weigeren kunt.“

Hun oogen, stil uitdagend, keken in elkaar. Hij was niets dan een goedhartige slappeling, een luchthartige domoor, die geen neen kon zeggen!

„Denkt u, dat ik niet voldoende op mijn geld kan passen, om 't jaar te halen, als ik hier blijf?“

„Ik begin er aan te twijfelen.“

„Goed! Ik blijf, en u zult eens zien. Trouwens, beter verliezen dan er vandoor gaan.“ Hij glimlachte weer, maar 't was een gedwongen lachje.

„Als u verliest, gaat u er vandoor ook.“ hielp zij hem koel onthouden.

„Ja, dat is zoo.“ Zijn gezicht stond aanstonds weer ernstig. „Maar dat zal niet gebeuren. Jessamy. Ik ga zoo'n erfenis niet vergooien, alleen om 't plezier van maar-ráák uit te geven. Ik stond er net aan te denken, toen je binnenkwam, om een ankertje uit te zetten. Ik wou een deel van dat miljoen beleggen, misschien de helft. Hoeven geen papieren te zijn. Iets vasters, waar ik makkelijk weer geld voor kan maken — als je denkt, dat ik 't te lichtig opneem.“

Hij lachte weer, dien prettigen lach, waardoor zij onmogelijk boos kon blijven. „Die familieleden hebben een barre teleurstelling achter den rug,“ ging hij voort, „en die paar dollars voor hun plezier mis ik niet eens. Als u over vriendschap koopen begint — 't soort dat ik hebben wil is niet te koop. De uwe zou me liever zijn dan...“

Er klonk een kuchje achter hen. Oliver had al een paar minuten buiten een der glazen deuren gestaan, en zijn gezicht had verschillende gevoelens weerspiegeld, inzonderheid zulks bij Oliver mogelijk was. Jessamy Landon's aanklacht tegen hem en de Varicks had hem de oogen even doen dichtknijpen, maar Dick's laatste antwoord goot olie op de golven. Dus Bradshaw wou een flink bedrag beleggen, in vaste goederen of zooiets! Goed — aan dien grond van Harvey kreeg hij vastheid, als Jordan zijn woord nog wist te doen. De rijpe vrucht was bereid, hun in handen te vallen.

Maar het meisje was gevaarlijk. Beslist gevaarlijk. Zoo'n „goede invloed“, en niet makkelijk beet te nemen. Die twee moesten niet te vertrouwelijk met elkaar worden. Wat zei Bradshaw nu...? Oliver kwam in beweging en slenterde binnen, beleefd 'n geeuw onderdrukkend.

„Zoo, goeden middag. Ontzettend warm buiten; totaal geen wind. Mijn sigarettenkoker ook ergens gezien, Dick? Ik ben dat ding aldoor kwijt.“

„Nee. Niet gezien.“

Het antwoord was kort. Dick keek met duidelijken wrevel naar de tengere, keurige gedaante. Jessamy nam een paar boeken en ging, en Dick, opeens onrustig, liep het terras op en verdween. Oliver staakte het zoeken, keek hem even na en slenterde toen de hal in. Hij haalde den vermisten sigarettenkoker uit zijn zak en stak nadenkend een sigaret op. 't Was een goede sigaret, afkomstig uit den voorraad van zijn gastheer, een speciaal merk, dat Oliver had aanbevolen.

Ja, die juffrouw was gevaarlijk — en ze was niet weg te krijgen, vóór die catalogus af was. Als zij op zoo vrouwelijken voet stond met Bradshaw kon ze misschien alles bederven. Oliver fronste. Hij had hulp nodig.

Leila kwam de lift uit. Hij trad op haar toe en begon een praatje.

„Je bent niet erg wakker vandaag,“ plaagde hij. „Ik stiet zooveen op een heel lief tooneeltje tusschen Bradshaw en die knappe secretaresse. Als ze zoo door-gaat, heeft ze den buit gauw binnen.“

Leila keek hem scherp aan, maar glimlachte liefdallig.

„Maak je je daar zenuwachtig over? Je bent zelf ook vriendelijk tegen die juffrouw. Al moet zij er niet veel van hebben, schijnt 't.“

De pijl trof — het blonde meisje plaecht inderdaad nogal kortaf tegen hem te zijn. Maar Oliver begreep, dat ook zijn pijl raak was geweest, en met een tevreden lachje liep hij door. Leila zou natuurlijk voor zichzelf werken en niet voor hem, maar hij zou er even goed haat bij vinden. Een goed bestede dag.

Dien avond zond Oliver een onge-teekend telegram aan Jordan. Het bestond uit slechts één woord. „Rijp.“

TIENDE HOOFDSTUK

Een jonge man met een miljoen in handen en meer miljoenen in 't vooruitzicht maakt zich natuurlijk niet zoo licht zorg over rekeningen; toch kon niet worden ontkend, dat Dick Bradshaw met roekeloze edelmoedigheid zijn geld nitgaf. Er werd over gepraat. De een zei, dat hij weer zoo'n parvenu was, die „er in“ trachtte te komen; de ander, dat de plotselinge weelde hem naar 't hoofd gestegen was. Maar de meesten mochten hem wel — hij was flink en aardig, en wel knap ook. Hij was ten slotte pas zesentwintig — en dan plotseling schatrijk... waarom zou hij 't er niet van nemen? De Varicks waren hem daarbij ijverig van dienst, fluisterden de vrienden der Varicks — waarschijnlijk zorgden zij wel, dat zij er flink zij bij spinnen, of ze deden hun best, om hem dat miljoen te laten verkwisten, vóór zijn proefjaar om was. Een paar scherpsinnige hoofden veronderstelden zelfs, dat de erfgenaam hen een beetje voor den gek hield, op een fijne en onberispelijke manier.

Hoe 't zij, de Varicks woonden nog steeds op Lynewood, en zij genoten ruimschoots het zoete der aarde. De menschen vonden het onnatuurlijk, en peilden naar een verklaring. Misschien stonden de Varicks er zóó slecht voor, dat zij alles maar slikten, om althans voorloopig geborgen te zijn; misschien kocht de erfgenaam hen om, dat zij het testament niet zouden betwisten; misschien zat er weer een streek van Ouden Nick achter... De algemeene opinie was echter, dat de erfgenaam een sukkel was, die zich schandelijk liet exploiteeren.

Verpleegsterverliest in 8 weken 40 pond overtollige dikte.

„t Spijt me, mevrouw. Uw maat is niet voorhanden!“

Nieuwe, gemakkelijke, prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm.

Veilig en gezond.

Vertrouw gerust n gediplomeerd verpleegster toe de beste manier van dikteverlies te kunnen vaststellen.

Mej. S., verpleegster, beveelt BonKora ook aan haar dikke patiënten aan. Zij schrijft: „Ik had vergeefs andere middelen voor gewichtsafname beproefd, maar door BonKora nam ik in 8 weken 40 pond af. Afname buste 14, borst 24, heupen 22 cm. Ik kleed mij thans 4 maten kleiner. BonKora gaf mij ook nieuwen levenslust.“ Mej. S., gedipl. verpl.

BonKora, de veilige, prettige vermageringskuur neemt af volgens de nieuwe „3-graden“-methode. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem dagelijks een weinig BonKora. EET FLINK van alle spijzen, die U smaken, vermeld op de BonKora-verpakking. Geenschedelijke bestanddeelen. Deze kuur bouwt gezondheid, terwijl Uw dikte op de snelste manier verdwijnt. Velen verklaren, dat zij nu jonger lijken. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten, of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, A'dam-C.

Brandwonden

behooren onmiddellijk verzorgd te worden. Akker's Kloosterbalsem stilt dadelijk de pijn, verzacht, zuivert en geneest. Voor brandwonden en brandblaren is Akker's Kloosterbalsem een weldadige balsem, die tevens bij onmiddellijke aanwending het achterblijven van litteekens voorkomt.

H. F. R. te 's-Gr. heeft Kloosterbalsem aangewend toen zij zich hevig had gebrand en schreef ons: „U kunt er zich geen voorstelling van maken hoe dat ineens heerlijk verzachtte. Ik geef U de heilige verzekering, dat ik zelf verstomd sta over het wonder.“

(ORIGINEEL TER INZAGE)

AKKER'S KLOOSTERBALSEM

Onovertroffen bij brand- en snijwonden. Ook ongeëvenaard als wrijfmiddel bij Rheumatiek, spit en pijnlijke spieren.

Schroefdoos 35 ct. Potten van 62½ ct., f 1.04 en f 1.82.

Van de velen, met wie Dick inmiddels kennis had gemaakt, mocht hij de familie Van Dering het liefste.

„'t Is een echt prettig en gezond, normaal gezin,” vertelde hij Jessamy op een der ochtendritten, die nu regel waren geworden. „Ze zijn niet zoo heel rijk, maar ze hebben ruim genoeg, en ze praten er nooit over. En 't is een mooi, oud huis, waar ze in wonen — al zes geslachten in de familie, en je zou er zelf óók wel zes geslachten willen blijven.”

Jessamy zei peinzend: „O.” Zij ging voort: „Er is een dochter, niet?”

„Ja, Bebe. Aardig kind. Ik houd meer van blond, maar ik voel toch wel wat voor Bebe. Ze heeft je een paar maal gezien en ze wou wel eens kennis met je maken, zei ze. We gaan er nu heen.”

„Zoo vroeg?” riep Jessamy haar paard inhoudend. „We kunnen toch niet vóór 't ontbijt ergens aankomen?”

„Daar wél,” antwoordde Dick. „We worden trouwens verwacht. Ik heb tegen Bebe gezegd, dat we deze week den een of anderen ochtend kwamen.”

Ze zei op een eigenaardigen toon: „O, zoo!” maar zij bracht het paard weer in beweging, en opeens lachte zij, vroolijk en vloeiend en zilverhelder. Hij lachte mee, al begreep hij niet goed, waar 't om ging; zoo aanstekelijk was die lach.

„Die geheimzinnigdoenerij van je! Tot 't laatste moment niets zeggen, omdat je bang was, dat ik niet zou willen! Vooruit maar. Die Bebe zal me best bevallen, denk ik.”

De reden van haar vroolijkheid noemde zij niet. Een dag, de vorige week, had zij iets gemerkt van een gesprek tusschen Leila Varick en Bebe van Dering — de laatste had naar Jessamy staan kijken, toen deze bloemen in de hal plaatste, en had blijkbaar aan Leila iets gevraagd over haar. Leila's antwoord was kort geweest, en zij had haar bezoeker aanstonds meegenomen naar een ander vertrek. Nu wou Bebe van Dering haar nieuwsgierigheid bevredigen, en op de manier, die Leila het meeste ergeren zou. Zij was een heksje. Natuurlijk zou Jessamy haar mogen.

Zij sloegen een zijweg in en bereikten langs zonnige akkers en dennenbosschen het breede, witte huis. De twintigjarige Jack kwam Dick begroeten en keek waardeerd naar Jessamy. Er kwam ook een meisje buiten, klein en opmerkelijk knap, met heldere, zwarte oogen, die tintelden, toen ze Jessamy zag. Zij gaf Dick geen tijd om te spreken.

„U bent Jessamy Landon, is 't niet? Prettig, dat u komt — ik had al eerder kennis met u willen maken. Dit is mijn broer Jack.... Hallo, Dick, ik kom straks bij je. Jack zal voor de paarden laten zorgen — jullie blijven natuurlijk ontbijten. We zijn hier nog vreeselijk ouderwetsch: we ontbijten allemaal samen. Als we ten minste allemaal tegelijk op zijn. Vandaag is iedereen present.”

Zij nam den arm van Jessamy en Dick kwam achteraan. Jessamy werd voorgesteld aan den rechter, een frissen zestiger met joviale manieren, en aan de kleine, hartelijke mevrouw Van Dering, en tijdens de begroetingen kwam ook de slanke Jack weer binnen, terwijl een dienstmeisje plaats aan tafel bijdekte.

„Hallo, daar is Pink.”

Door de deur van de hal kwam een jonge man met levendige, blauwe oogen en een voorkomen van onverstoorbaar goed humeur. Zijn vroolijke blik ging 't eerst naar Bebe van Dering, maar bleef halverwege steken. Pink keek Dick Bradshaw aan met een snellen, aandachtigen blik. Dick keek ook hem aan. Geen van beiden vertrok een spier van zijn gezicht, maar er scheen toch iets tusschen hen te passeeren in dat vluchtige oogenblik, een herkenning en een waarschuwing. Toen wendde Pinckney Gaines zich naar zijn gastvrouw.

„Goeden morgen. Ik ben toch niet te laat, hoop ik?”

„Nee, hoor. Juffrouw Landon, meneer Bradshaw, kent u meneer Gaines?”

„Dat pakt u weer heelemaal verkeerd aan, moeder. U had moeten zeggen: Hé, Pink, dat zijn Jessamy en Dick!”

Mevrouw Van Dering glimlachte om haar oneerbiedigen zoon. „Ik had de gezichten wel eens willen zien, als ik dat gedaan had,” zei de oude dame kalm.

„Mijn naam is er niet naar, om in 't publiek uit te schreeuwen,” zei Pink Gaines. „Jessamy klinkt veel mooier. Als u 't goedvindt, noem ik u Jessamy, vóór iemand zegt, dat 't niet mag.... Hoe gaat 't, Bradshaw? We hebben elkaar al eens ontmoet, is 't niet? O ja, een keer in de stad, geloof ik, met Oliver Ennis.” Hij wendde zich weer naar Jessamy. „Met u heb ik 't genoeg nog niet gehad. Logeert u op Lynnewood?”

„Ik maak me er verdienstelijk,” zei Jessamy. „Ik catalogiseer de verzameling van meneer Varick.”

„O ja, de beroemde collectie. Vaak over gehoord,” zei Pink. „De beste particuliere verzameling boeken en zoo in 't land, zegt men. Ik heb hooren beweren, dat de Oude... meneer Varick wel eens dertig mille betaalde voor een goed manuscript, en evenveel voor een volbloed paard. Eigenaardige combinatie — boeken en paarden.”

„Die combinatie is er nóg,” kwam Dick er tusschen. „Kom maar eens kijken, als u zin hebt.”

Hij zei het terloops, en Pinckney Gaines accepteerde aanstonds. „Merci, heel graag.”

De rechter sprak Jessamy aan. Hij scheen belang in haar te stellen, want hij had al meermalen ongemerkt naar haar gekeken. Dick, die met de jongere Van Derings praatte, kon niet hooren, wat ze zeiden, maar verwonderd zag hij, hoe Jessamy's oogen opeens wijd open gingen, alsof ze schrok. In een oogenblikke stilte ving hij haar snelle antwoord op: „Nee, daar ben ik nog nooit geweest.” Toen glimlachte zij weer rustig, en een opgewekt gesprek ging voort, als een beekje in zonneschijn.

Een uur later zag de rechter paarden en ruiters verdwijnen om de eerste bocht van den boschweg. Hij klopte verstrooid met zijn lorgnet op zijn duim.

„Eigenaardig,” zei hij nadenkend. „Dat meisje herinnert me aan iemand.” „Iemand die ik ken?” vroeg zijn vrouw.

„Nee, kind, dat geloof ik niet.” Hij fronste even, nog in de richting kijkend, waarheen de jonge ruiters gegaan waren. „Ik kan me natuurlijk vergissen. Maar — 't is vreemd, toevallig.”

Wordt vervolgd

MARTINI
vóór tafel, verhoogt
de Feestvreugde

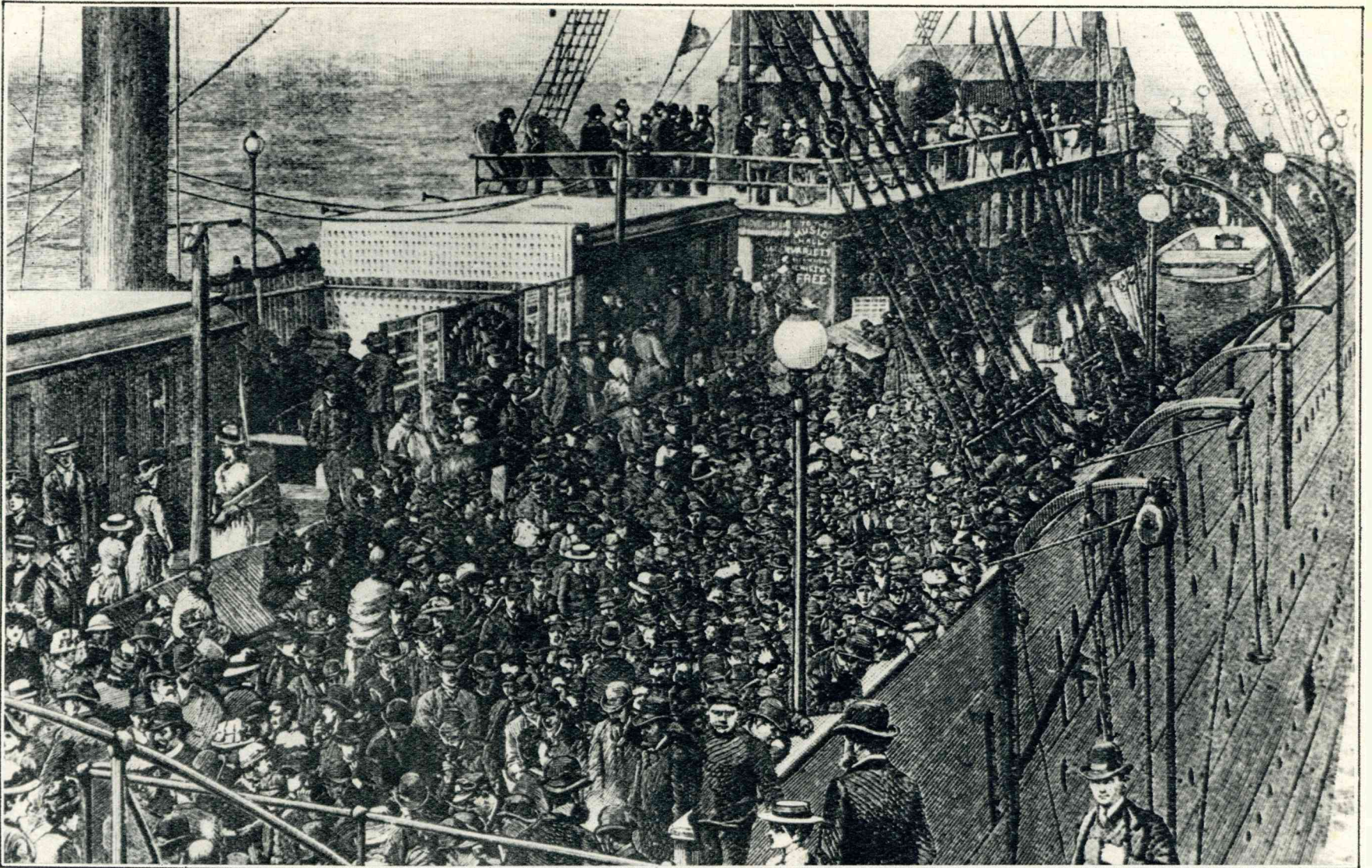
MARTINI

LES PARFUMS
COTY

A SUMA
L'ORIGAN
LA ROSE JACQUEMINOT
LE JASMIN DE CORSE
CHYPRE
L'AIMANT
ÉMERAUDE
LE MUGUET
LE VERTIGE
L'OR

Dans une
Nouvelle Présentation

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Inter. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Inter. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Inter. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Inter. 15473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Inter. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Inter. 5831. Giro nr. 124690. VIJSSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Nadat de „Great Eastern” was gebezigd voor het leggen van den telegraafkabel tusschen Engeland en Amerika, werd het schip naar New Orleans gesleept, waar het als drijvend hotel werd geëxploiteerd. Vervolgens werd het ongeluksschip omgebouwd tot kolenboot en ten slotte maakte een theaterdirecteur er een reusachtig ontspanningslokaal van. In 1886 lag de „Great Eastern” als drijvend café op de Mersey in de omgeving van Liverpool, waaraan bovenstaande plaat herinnert.

GREAT EASTERN

Het verhaal van een technisch wonder

DOOR FRITZ ROTHGIESSER

Het doodsbbericht aan de bel van Lloyd was wel wat voorbarig. Het schip was nog lang niet dood. Maanden lang lag het in de haven. Er was geen sterveling aan boord, want er was niemand die de wacht aan boord wilde betrekken.

STAP VOOR STAP

Thomas Hope en de andere leden der maatschappij, die reeds in duizend andere transacties verwickeld waren, deden niet de minste moeite om er nog eenige munt uit te slaan ten bate der aandeelhouders. Het was immers alles boter aan de galg. Er zat nu eenmaal één miljoen pond in het ijzeren gevaarte en dat moest er maar blijven zitten!

Hope trok een zuurzoet gezicht toen zich op zekeren dag een Amerikaan aanmeldde, die hem wenschte te spreken over de „Great Eastern”. Alleen de naam al noopte Hope bijna dien mijnheer de deur te wijzen. De bezoeker was niemand minder dan de zg. krankzinnige Cyrus Field, de man van den electrischen telegraafkabel van Europa naar Amerika. Hope dacht aan Brunel. Nog zoo’n fantast!

De heer Field liet zich echter niet afschepen en Hope moest hem dus wel tegen wil en dank ontvan-

gen. Het onderhoud duurde zeer lang en Hope, van natuur zeer teruggetrokken, ontwikkelde thans een buitengewone welsprekendheid.

„Voor den zooveelsten keer, mijnheer Field, blijf er met uw vingers af. Of u die idee met dien kabel wilt verwezenlijken is uw zaak, maar bemoeit u zich niet met die drijvende kist. De „Great Eastern” heeft nog nooit iemand geluk gebracht. Het wordt tijd dat men het schip vergeet. Het was klinkklare onzin zoo’n schip te bouwen en plannen voor schepen, grooter dan 3000 ton, zullen altijd onzin blijven.”

Maar Cyrus Field hield voet bij stuk. En Hope zag zijn indruk bevestigd: deze Amerikaan toonde inderdaad een opvallende geestverwantschap met Isambard Brunel. Hope deed zijn best om Field op beschaafde manier aan ’t verstand te brengen hoe hij persoonlijk over dat soort mensen dacht, maar Field was ziende blind en hoorende doof.

„Mijnheer Hope,” zei hij, „zeven jaar geleden faalde ik in mijn opzet, maar toch heb ik doorgezet. Ik heb dit echter niet gedaan met de bedoeling te pletter te loopen op een zuiver technische vraag: het voor mijn doeleinden noodzakelijke kabelschip. Eenige duizenden zeemijlen kabel liggen op den bodem van den Atlantischen Oceaan, maar dat heeft me niet belet van voor af aan te beginnen. Enkele dagen geleden is te Londen de „Anglo-American Telegraph Company” gesticht en wij hebben de „Great Eastern”

noodig. Het is ’t eenige stoomschip ter wereld, dat geëigend is om te dienen als drijvende werkplaats. Wij willen het op eigen kosten ombouwen en niet alleen gebruiken voor het leggen van dezen kabel, maar ook later geregeld in de vaart nemen. De naam „Great Eastern”, de naam van zijn bouwer, den armen Brunel, zal eindelijk de waardeering vinden, waarop hij recht heeft en voor u, mijnheer Hope, wordt het ’n schitterende transactie.”

Hij sprak zoo overtuigend, dat er niets tegen in te brengen viel. Hope voelde plotseling een diepe hoogachting voor menschen als Field en Brunel. Men bespote hen, maar hun onverzettelijkheid, hun recht-op-den-man-af-gaan, dat verhief hen mijlen hoog boven het gilde der nuchtere bankiers en handelslui.

Er kwam weer leven in de „Great Eastern”. Een legertje arbeiders liep heen en weer op het dek. Er werd gehamerd, getimmerd, gebouwd, aangesjouwd en aangesleept. De schitterende salons verdwenen, alles werd verbouwd met het oog op doelmatigheid. Ook een der schoorsteenen verdween, evenals de bierkelder en tal van andere dingen. In hun plaats kwamen drie reusachtige kabeltrommels met 2500 zeemijlen kabel.

De „Great Eastern” was herboren. Op 23 Juli 1865 begon het schip zijn reis uit de Foilhummerumbaaï bij Valentia naar Amerika. De kabel langs de kust werd verbonden met den diepzeekabel en de tocht begon. Maar de „Great Eastern” zou de „Great Eastern” niet zijn geweest als alles tot in de puntjes had geklopt.

Halfweg naar Amerika brak de kabel. 1200 mijlen kabel lagen verloren op den bodem van de zee. Millioenen waren naar de maan. Men trachtte tevergeefs den kabel op te vissen, ofschoon het eerst leek of men ging slagen. Het was namelijk met behulp van speciale enterhaken gelukt den kabel te vinden op een diepte van 2000 meter en men had hem al ettelijke meters naar boven gebracht, toen hij weer losraakte en zoek bleef.

Het ongeluksschip maakte rechtsomkeert en liep binnen in de haven van Plymouth. De kranten kwamen geen stof te kort. „Natuurlijk,” werd er

SLOT

geschreven, „elke onderneming, waaraan de „Great Eastern” is verbonden, is al bij voorbaat tot mislukken gedoemd.”

Cyrus Field echter was van het slag der Brunels. Onmiddellijk begon hij aan een nieuwe poging, zijn derde. Een jaar later, op 13 Juni, koos de „Great Eastern” weer zee.

„Klinkklare onzin!” riepen de meesten. „Op een Vrijdag en op den dertienden en dan met de „Great Eastern”!”

En toch: het lukte. De trommels in den buik van het monster liepen af met de regelmaat van een klok, zonder oponthoud, totdat de kust van Amerika in zicht kwam. Daar werd de diepzeekabel samengekoppeld met den kabel aan de kust en... Cyrus Field was plotseling een van de meest beroemde mannen ter wereld. Zijn naam lag op alle lippen, maar niemand sprak over de „Great Eastern” of over Brunel, zonder wiens schip men dit werk niet tot stand had kunnen brengen.

En jaren later kreeg de heer Hope een brief van de Telegraafmaatschappij, waarin hem werd meegedeeld, dat men het kabelschip niet meer noodig had, daar men na het bereikte succes best in staat was eigen speciale schepen te bouwen en ook reeds daarmee bezig was. Thomas Hope scheurde het schrijven aan stukken en zat in gedachten te kijken naar de snippers.

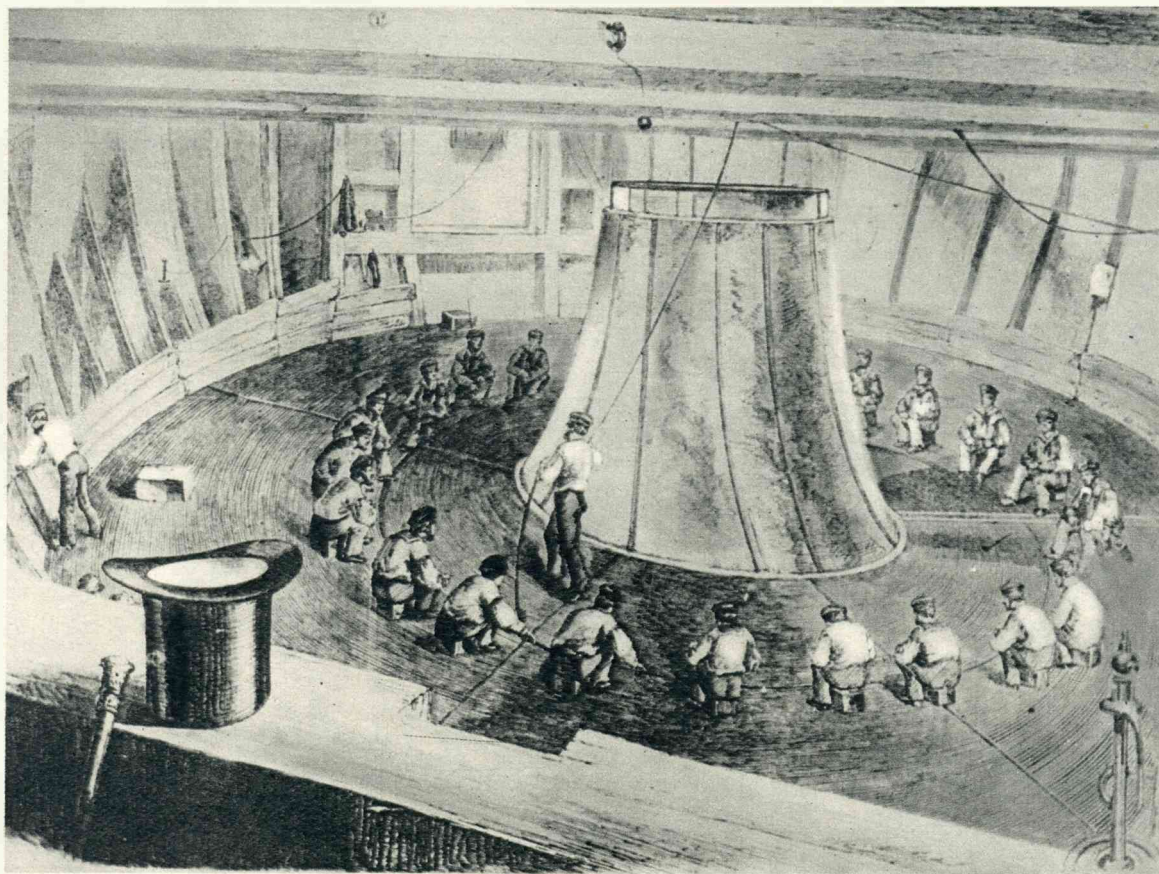
Twintig jaar later vond de wereldtentoonstelling te New Orleans plaats. Naast tal van andere sensaties was wel een van de voornaamste de attractie van een pienteren Amerikaan, den heer Daniel Coop, met zijn drijvend hotel op den Mississippi. Plaats voor 3000 personen. Het grootste stoomschip ter wereld. Elegante vertrekken, enz., enz.

Dit hotel was de „Great Eastern”, die na verloop van twintig jaar toevallig in een haven van Londen was ontdekt en omgebouwd. Het was een duur grapje, daar het schip op sleeptouw moest worden genomen. Drie keer braken onderweg de trossen, maar ten slotte kwam het waar het zijn moest en werd het ingericht als hotel. De heer Coop had het vooral voorzien op den indruk naar buiten en daarom werd het schip met de afschuwelijkste kleuren beklad.

De bezoekers der tentoonstelling vroegen zich echter af waarom ze in een drijvend hotel zouden wonen, als ze 't aan wal toch zooveel beter en gemakkelijker hadden. Ze bewonderden het schip aan den buitenkant en de rest liet hen koud. Lang voordat de tentoonstelling was gesloten had de heer Coop al een nadeelig saldo te boeken van tweëndertigduizend dollar en hij was in de wolken, toen hij op een avond bezoek kreeg van een blijkbaar halfgaren Spanjaard, die hem voorsloeg het hotel te verhuren.

DE LAATSTE OCEAANREIS

Weer werd het oude, geplaagde ijzeren lichaam over den oceaan gesleept; alle pracht werd er uit verwijderd en de ingewanden volgepropt met

De zeekabel wordt zorgvuldig opgerold in het ruim van de „Great Eastern”.

zwarte, vuile kolen. Het bleek veel te omslachtig den kolenvoorraad over te laden vanuit de ruimen en het verdrag werd opgezegd.

Weer kwam het schip op transport naar Engeland. De eigenaar, de bankier Howards uit Londen, dacht er thans over de oude kist als oud ijzer te verkopen, toen hij, onverwachts, een aanbod kreeg van den voormaligen theaterdirecteur Williams.

Williams had gehoord dat men het schip had gebruikt als drijvend hotel en hij wilde dat ook wel eens in Engeland probeeren. Daar hij met klinkende munt betaalde, liet men het doorgeroeste schip aan zijn hoede over.

Gedurende twee zomers kon men het onding, tegen betaling, bewonderen. In den zomer van 1886 lag het op de Mersey in de buurt van Liverpool en 't jaar daarop op de Clyde, vlak bij Glasgow.

Bonte aanplakbiljetten deden den volke kond dat dit het grootste schip der wereld was, iets dat men in geen honderden jaren nog zou bouwen. Terwijl het schip op de Mersey lag, werd er elken avond vuurwerk afgestoken — draaiende zonnen, raketten en Bengaalsch vuur — dat het wereldwonder verlichtte. Het jaar daarop had Williams

vijfenveertig electrische booglampen laten aanbrengen, die een schril licht wierpen op den reusachtigen romp.

De werkelijkheid beantwoordde ook nu niet aan de verwachtingen. De meesten bepaalden er zich toe de zes masten en de vier schoorsteenpijpen te bewonderen van een afstand. Men kon niet zoo gauw vergeten, dat honderden menschen hun vermogen en hun leven aan dit onding hadden verpeeld.

En ten slotte kwam een zekere heer Bates aan de beurt.

Bates was een allround zakenman. Hij handelde in alles en nog wat en hij had al lang een bepaald bod gedaan op het schip. Hij was bereid de rondsom te storten van... vijftienduizend pond.

De onderhandelingen sleepten een tijdlang, maar ten slotte werd de koop gesloten voor zestien duizend pond. De heer Bates werd eigenaar van het schip.

Onmiddellijk deed de gewiekste zakenman het schip weer van de hand aan een maatschappij van handelaren in oud ijzer en wrakken. Hij kende — beter dan de bankiersfirma — de waarde van het gebruikte materiaal. Howards kreeg haast een beroerte, toen hij erachter kwam wat een winstgevend zaakje die transactie voor Bates was geweest. Bates is trouwens ook de eenige man die, in de lange, wisselvallige geschiedenis van dit technisch wonder, eenige winst heeft mogen boeken.

De sloopers begonnen hun werk. De aftakeling begon in 1889 en was in 1891 een feit. De „Great Eastern” had thans inderdaad opgehouden te bestaan.

En samen met haar werd 'n stuk techniek verwoest, dat eens doorging voor een utopie en toch werd verwezenlijkt. Niemand — en Brunel en zij die in hem geloofden misschien het allermindst — zou ooit hebben durven denken dat tientallen jaren later het idee dezer reuzenschepen vasten grond zou vinden.

Brunel was geen dichter, zooals John Russel meende. Hij was zijn tijd alleen maar vijftig jaar vooruit, 'n halve eeuw.

Maar is het niet het gewone lot der genieën, te worden ingedeeld bij 't gilde der dichters en fantasten?

Het bestuur van de Atlantic Telegraph Company. In het midden zit Cyrus Field, de Amerikaan, die, met behulp van de „Great Eastern”, Engeland en Amerika met 'n onderzeeschen telegraafkabel verbond.

★

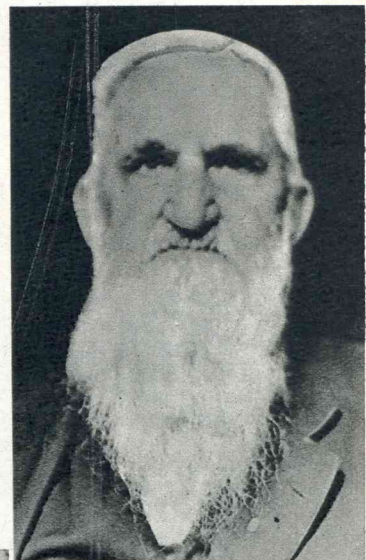
De grootste zonderling op het gebied van „kostbare” grillen is ongetwijfeld de 82-jarige Amerikaanse boer John D. Davis. Hij was namelijk overtuigd dat de familieleden van zijn vrouw op zijn dollars zaten te wachten en daar hij hun geen cent gunde, gaf hij het grootste gedeelte van zijn geld uit aan 'n grafmonument, die zelfs de Amerikanen verbaasd deed staan.

★

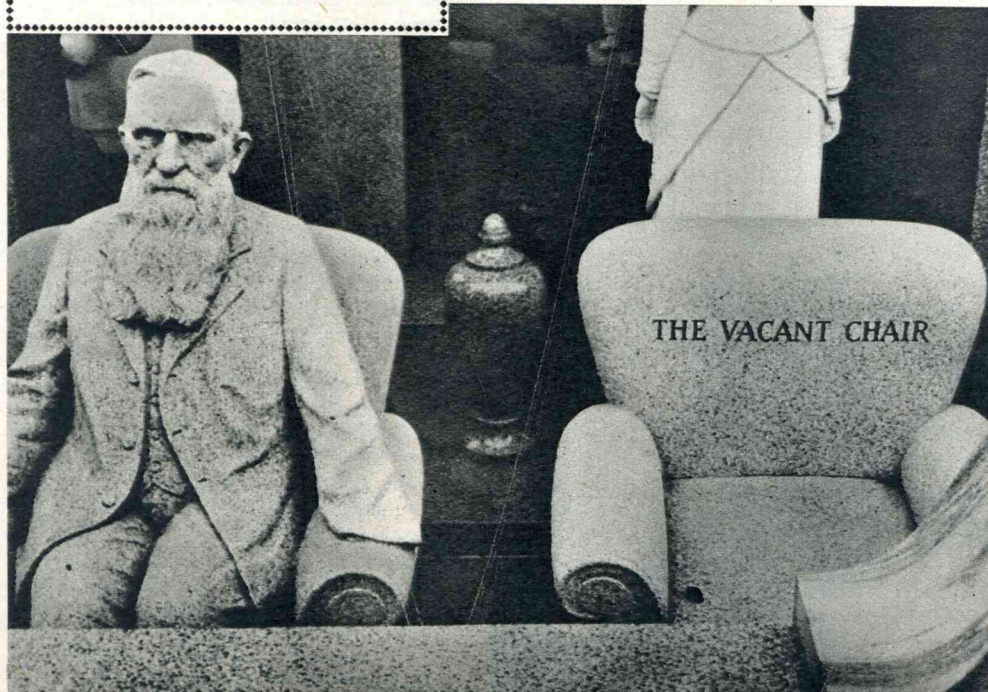
De inwoners van Hiawatha en omstreken laten niet na, vooral op Zondag, het grafmonument, dit steenen „aandenken aan gedupeerde familieleden”, te bewonderen. Talrijke kijklustigen willen ook eens kennis maken met die buitengewone gril van een millionnair en John Davis vindt er een werkelijk kinderlijk genoeg in, dit gaan en komen der nieuwsgierigen van op een afstand gade te slaan.

DE GRIL VAN EEN MILLIONNAIR

Rechts: John D. Davis, de boer-millionnair uit Hiawatha in Kansas, die reeds tijdens zijn leven een luxueus en zeer kostbaar monument boven zijn aanstaande graf liet plaatsen.

Onder: De bescheiden villa, waar John Davis woont, laat niet in het minst vermoeden dat de eigenaar iemand is die zóó maar een miljoen kan wegwerpen. De erfgenamen hebben echter tot hun schade moeten ondervinden, dat de oude baas er op gesteld was aan al hun financiële verwachtingen den bodem in te slaan.

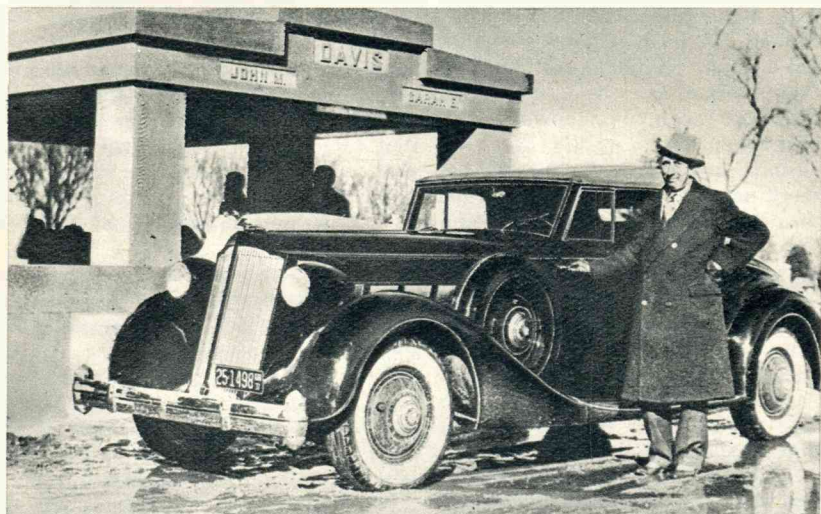

John Davis stelde een vermogen beschikbaar voor de verfraaiing en het onderhoud van het monument. Dit beeld is een der laatste opdrachten, die hij gaf. De leegte naast hem wijst op het verlies van zijn vrouw en de eenzaamheid van zijn bestaan.

De graftombe bevat in haar geheel niet minder dan elf levensgrooten steenen beelden: ze zijn alle het werk van een steenhouwer uit Hiawatha, die ze naar albumportretten vervaardigde.

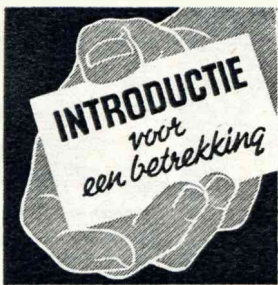

De oude Amerikaansche boer heeft nu zijn graftombe en is zijn teveel aan dollars kwijt; de familie van zijn vrouw heeft haar financiële plannen in rook zien opgaan, maar de architect van dit nogal griezelig gebouw, een zekere Horace G. England, vond die gril, van zakelijk standpunt gezien, nog zóó gek niet. Een gloednieuwe Packard-auto, als zuivere winst van een opdracht, valt iemand ten slotte niet iederen dag in den schoot.

Een merkwaardig fragment van het Davis-monument. Bij het beeldhouwen der verschillende groepen van het grafteeken heeft men getracht zooveel mogelijk afwisseling te brengen. Op de foto hierboven ziet men hoe de grijsaard een krans legt op het werkelijke graf van zijn vrouw, die naast hem staat afgebeeld in de gedaante van een treurenden engel.

De voorkant van het merkwaardige gedenkteken, dat John Davis op het kerkhof te Hiawatha liet oprichten. De bovenste rand draagt de namen van den eigenaar en zijn in 1931 overleden echtgenoot. De steenen beelden, die de graftombe vullen, ver-eeuwigen de ver-oving, het huwelijk en het gouden huwelijkseest van het echtpaar. Geheel vooraan ziet men een afbeelding van John Davis in zittende houding.

Een PBNA diploma

is een werkelijke introductie voor een betrekking in de techniek. Het wordt niet uitgereikt alleen omdat U bij PBNA les genomen hebt, maar omdat U voor een examen geslaagd bent, dat afgenomen is onder toezicht van het Koninkl. Instituut voor Ingenieurs.

Er is toekomst in de techniek... voor de bekwamen.

Studeer techniek thuis... in
**BOUWKUNDE, WATERBOUW-
KUNDE, WERKTUIGBOUWKUNDE,
ELECTROTECHNIEK, CHEMIE, ENZ.**

PBNA

Vraag gratis prospectus P

Directie E. J. Rothuizen en F. Wind **ARNHEM**

120 LERAREN

200 LEERVAKKEN

4000 CURSISTEN

KERSTMIS 1937

Wilt gij voor de feestdagen Uw lap stof met succes benutten? Zoo ja, maak dan gebruik van deze voordeelige Kerstaanbieding.

Voor 75 ct.
ontvangt U:

1 MODEBOEK incl.
KINDERMODEBOEK,
HANDLEIDING en
PROEFPATROON B

Winterweelde, het Holl. modeboek, deels in kleuren uitgevoerd, bevat 216 allernieuwste Weensche, Parijsche en Berlijnsche modellen van wintermantels, japonnen, avondkleding, complets, rokken, blouses, enz.

Het Kindermodeboek, met een rijk gevarieerde collectie van niet minder dan 103 modellen voor jongens- en meisjeskleding.

De handleiding „Hoe maken wij een mantel". Daarin wordt U op een aangename en voor ieder begrijpelijke wijze verteld hoe gemakkelijk U met onze knipatronen zelf Uw kleding kunt vervaardigen.

Proefpatroon B. Van de hiernaast afgebeelde keurige japon ontvangt U 1 proefpatroon.

Van groot belang

vooral voor de a.s. feestdagen is, dat van alle modellen uit Winterweelde binnen 24 uur de knipatronen in het grootste aantal maatsoorten geleverd worden.

PROEFPATROON B

Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46-48. Zij, die het modeboek reeds bezitten, kunnen het proefpatroon B bestellen à 15 ct., plus 5 ct. portokosten

15c

Bestel nog heden 1 modeboek, incl. Kindermodeboek, handleiding en proefpatroon B voor **75c**

Bestellingen, kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panorama
Nassauplein 1 Haarlem

Je kunt nooit te voorzichtig zijn

DOOR HUGH MACNAIR KAHLER

Twee jonge agenten, die in een politie-auto zaten, vóór hun hulpbureau, vertrokken hun gezichten tot een breeden lach, toen het wagentje van Ebbsmith piepend en rammelend naderde. Ebbsmith trok er zich niets van aan. Hij had er heel wat gepeins en moeite voor over gehad, om er een paskwil van te maken.

De lading, die het vehikel meevoerde, hielp verder, om alle verdenking af te wenden. Het was bijna tot het dak volgestouwd met nette zakken en pakken, netjes opgestapeld, en die vracht plantte zich voort over de beide treeplanken. Op het bagage-rek achterop waren vier koffers van eerbiedwaardigen leeftijd vastgesnoerd, met stukken drooglijn. Men zag direct, dat 't het dierbaar-trouwe voertuig was van den grappig-onnoozelen baas, die er mee den boer op ging, een tam mannetje van middelbaren leeftijd, met een stofjas aan, en een gouden bril voor de oogen, die nauwgezet op den weg letten.

Ebbsmith had zich werkelijk zéér bekommerd om den schijn, maar die twee grijnzende gezichten vergoedden al zijn moeite.

Zich wiegen in een gevoel van veiligheid kon Ebbsmith echter zeker niet, vóór hij een heel eind verder weg was van die agenten. Onder die oude motorkap, school een verbazingwekkend aantal reserve-krachten, en hij zou er graag meteen maar een gedeelte van gebruikt hebben, als er niet juist, een eindje voor hem uit, een lange goederentrein op een kruispunt toe pufte — en hij zag in, dat hij er tóch niet 't eerste kon zijn. Een benzine-pomp, die zich voor een winkeltje aan den kant van den weg stond te vervelen, gaf hem een idee. Zijn tank was nog twee-derdevol, maar nu hij toch moest wachten, tot die trein voorbij was, kon hij hem net zoo goed vast bijvullen.

Ebbsmith bleef bij de pomp staan. Een dikke man met een slaperig gezicht draaide aan den slinger, en vertelde het nieuwtje, dat er pas een bank beroofd was, in Haddleboro.

„En weet je wat 't gekste is? Ik was er bij, toen 't gebeurde, en ik kreeg er pas achteraf erg in. Ja zeker... Ik stond net voor de bank, toen die kerel naar binnen ging. En ik heb 'm er uit zien komen ook. Ik stond net zoo dicht bij 'm, als nu bij u, en ik had geen flauw idee, dat 't een dief was.”

Het kostte Ebbsmith niet veel moeite, zich bedaard te houden. Hij was niet eens erg verwonderd. Hij wist altijd wel, dat zulke dingen gebeuren konden, en hij was er altijd op verdacht. Daar kwam het door, dat die vette boerenkinkel héél iemand anders gezien had dan dezen meneer, George Ebbsmith. Daárom was de man, die in Haddleboro de bank had beroofd, in een nieuwen two-seater gekomen, met een piekfijn pakje aan en zwart haar en een klein zwart snorretje, en een groote donkere moedervlek op zijn eene wang. Ebbsmith had gepiekerd over kwade kansen, vóór hij 't deed, dus hoefde hij er achteraf niet bang voor te zijn.

Maar meteen dacht hij weer aan zijn stelregel, dat hij zich nooit te gerust mocht voelen. Hij bracht langzaam een hand omhoog, om aan zijn wang te wrijven, alsof die een beetje jeukte, en zoo verborg hij zijn mond en zijn kin. Maar bijna aanstonds liet hij zijn hand weer zakken. De oogen van den dikkerd waren een beetje grooter geworden, en Ebbsmith vermoedde waarom. Doordat hij zijn wang en zijn mond

bedekte, had hij het verschil van voorkomen met den bankroover, zoo zorgvuldig aangebracht, verhold, en dien sufferigen schelvischoogen gelegenheid gegeven, de punten van overeenkomst op te merken.

Zij hadden al iets gemerkt, zag Ebbsmith. Ebbsmith keek voor zich uit naar den goederentrein, die nog steeds den overweg blokkeerde, en dwong zichzelf tot bedaardheid bij het geldtevoorschijn-halen en betalen. Hij had al zijn zelfbeheersching noodig om een lachend gezicht te blijven zetten en 't geld-terug na te zien. Die sleeptrein sloot nog steeds zijn weg af; niets aan te doen dan wachten. Nog vijf wagons... drie... één... De oude wagen schoot onder hem vooruit, toen hij zijn eenen voet wegrukte van de koppeling en met zijn anderen het gaspedaal induwde. Hij was al een honderdvijftig meter ver, vóór hij zich kon dwingen, om vaart te minderen en zijn blik te heffen naar het spiegelte. Wat hij daar zag, deed hem snel den voet weer neerdrücken. De dikke man stond midden op den weg met zijn armen te zwaaien, en achter hem kwam er een auto aan.

Nog trachtte zijn rede hem gerust te stellen; hem te overtuigen, dat er geen gevaar was: 't zou heelemaal geen toer zijn dien agenten wijs te maken, dat de dikkerd met zijn neus had gekeken. Maar Ebbsmith wou niet luisteren. Het was te laat. Hij had zich in de kaart laten kijken; door zijn vaartje van negentig had hij dien agenten de lucht gegeven. En 't was nu nog maar de kwestie, hoe lang 't duren zou, voor hij door 't een of ander zoo lang werd opgehouden, dat ze hem in konden halen. Terwijl hij een bocht nam, die hem onzichtbaar maakte voor den anderen wagen, zag hij een kans. Er volgde aanstonds wéér een bocht, met een draaglijken landweg, die tusschen dicht hakhout door liep. Hij remde en zwenkte er in.

Maar de zijweg was te breed en liep te recht. Ebbsmith hoorde achter zich remmen knarsen. Toen hij een bocht maakte, zag hij in het spiegelte den anderen wagen achter hem aan komen. En dicht vóór hem, bij een vervallen zaagmolen, liep de weg dood.

Ebbsmith ontdekte plotseling, dat hij niet meer in zijn wagen zat. Hij probeerde te hollen, en struikelde over glibberigheid van dorre blaren. Hij had een dikke actentasch onder zijn eenen arm en een revolver in zijn hand, en vlak achter hem gaf een nuchtere stem den raad, te blijven staan en de handen op te steken.

Hij bleef staan. Aan een kogel in zijn rug had hij niets. Hij liet de revolver en de actentasch vallen en hief zijn handen hoog, terwijl hij zich omkeerde. De twee agenten kwamen naar hem toe. De eene hield hem onder schot, terwijl de andere de tasch oprappte en opende. Met een grijns keek hij op.

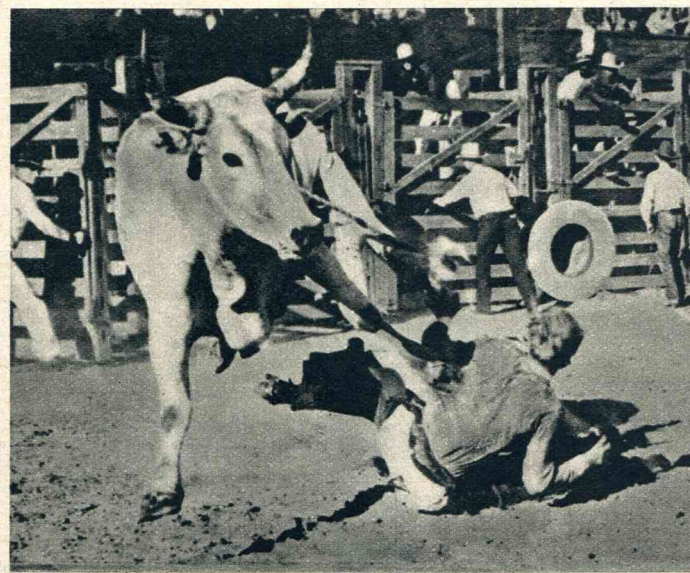
„Je wanhoft, vrind. Je hebt 'n heel aardig karweitje opgeknapt en je had geen centje last gekregen, als je niet in de benauwdheid was geraakt, toen je ons aan zag komen. We wouen je alleen maar even waarschuwen, dat er een touw van je was gebroken, toen je zoo hard wegreed bij die pomp van Jerry Doane, en dat je heele rommel van 't bagage-rek af was getuimeld.” Ebbsmith lachte. Al had hij een stalen bandje om zijn pols, hij begreep toch best: er zat iets komieks in die theorie, dat een misdadiger nooit te voorzichtig kan zijn.

DE MOEILIJKE REDDING
 NAAR EEN AQUAREL VAN G. TERVOORT

Het z.g. „tin pants”, glijden van besneeuwde berghellingen, is de nieuwste wintersport welke door bezoekers aan het Rainier National Park in de Vereenigde Staten wordt beoefend. De kleeding en uitrusting kan men tegen zeer lagen prijs huren.

Varia

De bewakers van de staats-gevangenis te Huntsville in Texas (Ver. Staten) organiseeren ieder jaar een rodeo, welke door tienduizend betalende bezoekers en tweeduizend gevangenen wordt bijgewoond. Links: een der gevangenen wordt door een woeden- den stier afgeworpen. Onder: twee levenslang veroordeelden slaan de verrichtingen hunner mede-gevangenen met belang- stelling gade.

Links: Prinses Rajku- mari Leilavathi, een nicht van den schatrij- ken maharadja van Mysore, met haar niet- koninklijken gemaal K. Basavaraj Urs gefoto- grafeerd bij haar aan- komst te New York aan boord van het ss. Santa Rosa. De hofmeester van het schip moest speciale rijstsoorten, kerrie, groenten en fruit inslaan, daar de gods- dienst der prinses haar verbiedt, dierlijk voedsel te gebruiken. Men schat het jaarlijksche inkomen van haar oom op circa 20.000.000 gulden.

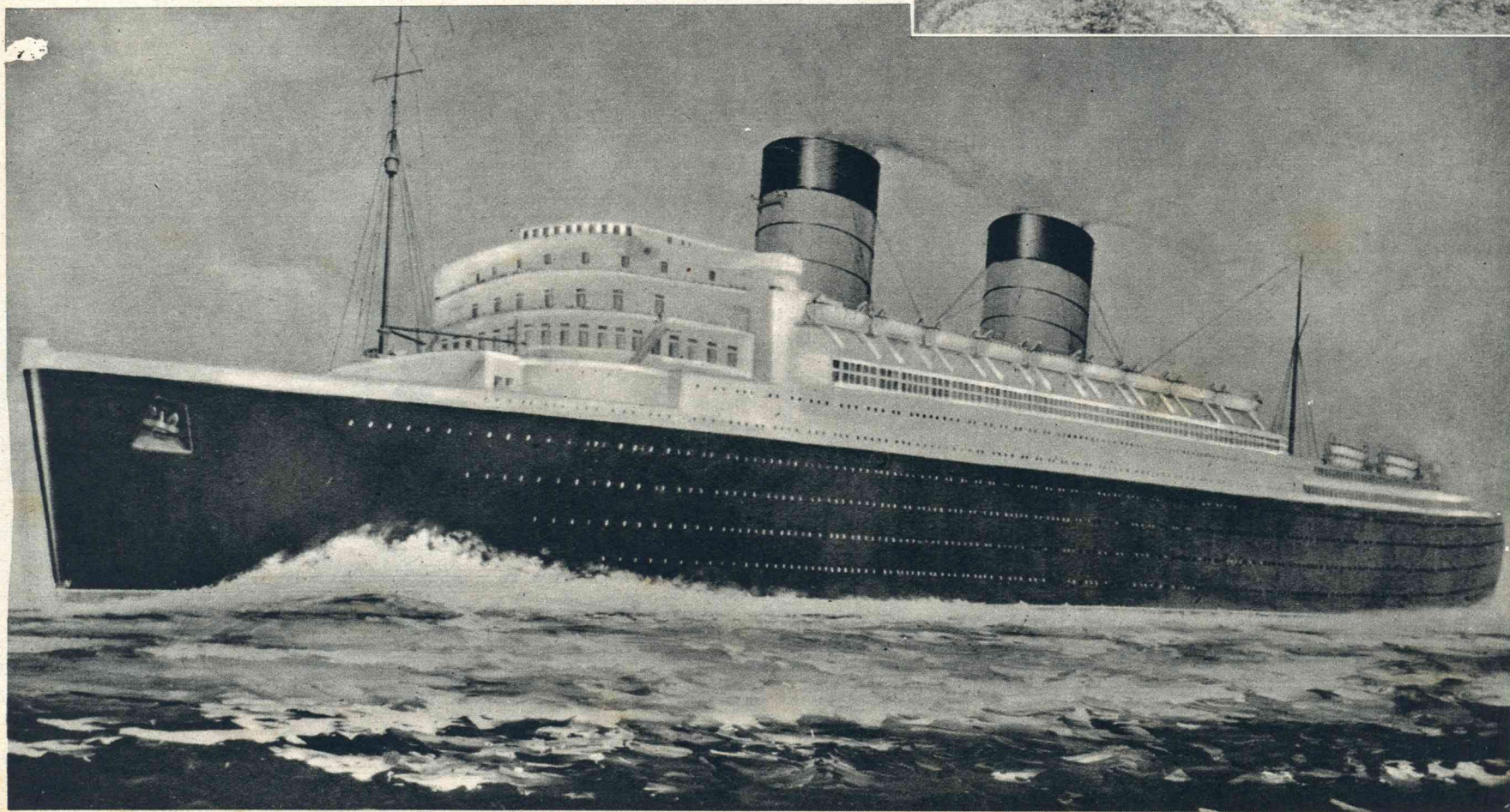
Eens per jaar wordt er in Engeland op het 96 km. lange traject Londen-Brighton een wedstrijd met oude auto's gehouden. Onderweg wordt er eenmaal gestopt — mensen en machines kunnen dan even uitrusten voor het laatste deel van den rit.

De school te Newton-le-Willow in Lancashire (Engeland) heeft van het ministerie van luchtvaart een compleet gevechtsvliegtuig cadeau gehad, waardoor zij in staat gesteld is haar leerlingen theoretisch vliegonderricht te geven.

Te Birkenhead bij Liverpool is men begonnen aan den bouw van een nieuw schip voor de Cunard White Star Line, dat na voltooiing „Mauretania” gedoopt zal worden. Deze oceaandreus wordt 250 meter lang en zal 33.000 ton meten; vermoedelijk vindt de tewaterlating in Juli 1938 plaats. De oude „Mauretania”, die 21 jaar den blauen wimpel van den Atlantischen oceaan roerde, zal worden gesloopt.

Een der bezienswaardigheden in 't oude kasteel Roquebrune aan de Riviera (Frankrijk) is 't hiernaast afgebeelde geweer, dat voor het langste ter wereld gehouden wordt.

ALS WE ZIEK ZIJN

EEN PRACTISCH BEDJASJE

Vooraf, wanneer we ziek zijn, zal zoo'n heerlijk warm bedjasje ons goed van pas komen, want behalve, dat het heerlijk warm kleedt, geeft het aan de draagster, die er dan toch al niet al te voordeelig uitziet, een nog eenigszins flatteuze omlijsting.

Als materiaal heeft men noodig: ongeveer 350 gram zachte zalmkleurige vierdraadswol en nog 50 gram witte vierdraadswol. Men haakt met een lange tunische naald nr. 3.

Het werk wordt uitgevoerd in tunischen haaksteek, waarvoor men bij de heengaande toeren uit de recht-opstaande lusjes telkens 1 lusje haakt (bij den eersten toer haakt men deze uit de lossen van den opzetrand) en deze lusjes bij de teruggaande toeren telkens 2 aan 2 te zamen met 1 maal omslaan afhaakt. Alleen het eerste lusje wordt afzonderlijk afgehaakt met 1 omslag. Bij de volgende beschrijving worden heen- en teruggaande toer telkens als één toer vermeld. 14 toeren in de hoogte moeten 10 cm. zijn.

1e, 2e, 3e toer: in tunischen steek. Bij de volgende toeren worden noppen gewerkt, die ontstaan door tusschen twee tunische steken (teruggaande toer) 3 losjes gewerkte lossen te haken.

4e toer: 5 tunische steken; * 1 nop; 8 tunische steken. Vanaf * herhalen.

5e toer: 4 tunische steken; * 1 nop; 8 tunische steken. Vanaf * herhalen.

6e toer: 3 tunische steken; * 1 nop; 8 tunische steken. Vanaf * herhalen.

7e toer: 2 tunische steken; * 1 nop; 8 tunische steken. Vanaf * herhalen.

8e toer: als de 6e toer.

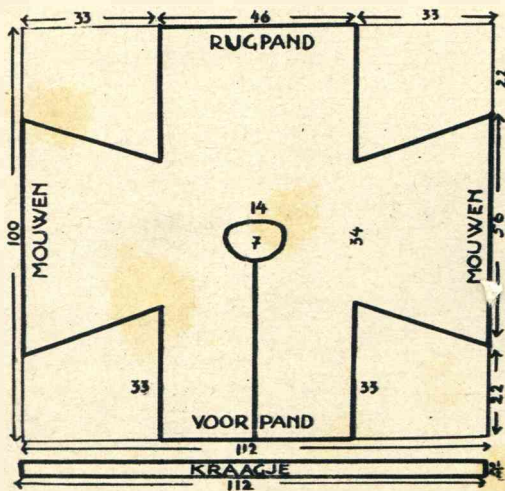
9e toer: als de 5e toer.

10e toer: als de 4e toer.

Dan 7 toeren in tunischen steek haken, zooals den 2en en 3en toer.

Vervolgens weer het patroon haken vanaf den 4en toer te beginnen.

Men begint met het haakwerk onderaan bij de linker-mouw en zet 113 lossen ter breedte van 56 cm. op. Hierboven haakt men het patroon zooals boven werd beschreven. Vanaf den 20en tot den 41en toer slaat men bij het begin en op het einde van den toer telkens 1 steek over.

De 42e tot 48e toer wordt zonder minderen gehaakt.

Heeft men den 48en toer af, dan haakt men hierbij aansluitend nog 72 lossen voor de eene helft van het voorpand. Dan knipt men den draad af en hecht dezen bij het begin van den 48en toer weer aan. Ook hier worden, voor de eene helft van het rugpand, 72 lossen opgezet.

Boven deze lossen, boven de steken van de mouw en de lossen van het voorpand haakt men nu 27 toeren volgens patroon. Om het overige gedeelte van het voorpand te vormen haakt men dan nog 9 toeren boven slechts 107 steken en mindert tevens aan de voorzijde van den hals telkens 1 steek.

Is de 9e toer af, dan den draad afknippen en onderaan bij het rugpandgedeelte weer aanhechten. Dan boven 107 steken den rug en de halve mouw haken, in het geheel 16 toeren. Het eerste gedeelte van het werk is nu af. Voor 't tweede gedeelte van het voorpand haakt men 98 lossen en hierboven 9 toeren in tunischen steek, waarbij telkens voor den hals 1 steek gemeerdert wordt door uit 1 lusje telkens 2 lusjes te halen.

Aansluitend bij deze 9 toeren haakt men nu ook de steken van het werk, dat men terzijde gelegd heeft, af.

Boven al deze steken (rugpand, schouders en voorpand) haakt men 27 toeren. Dan knipt men den draad af, hecht hem bij den 73en toer van het rugpand aan en haakt voor de mouwen boven de volgende 70 steken 7 toeren.

Bij de volgende 21 toeren meerdert men bij het begin en op het einde van iederen toer telkens 1 steek.

Dan worden nog 19 toeren gehaakt zonder te meerderen.

In ieder noppenpatroontje borduurt men met een driedubbelen draad een blaadje in picotsteek (zie afbeelding). Het jasje wordt in het juiste model op het knippatroon gespannen en daarna aan elkaar genaaid.

Het kraagje, waarvan de uiteinden in een strikje worden geknoopt, is 2½ cm. breed en 112 cm. lang. Het wordt in de breedte in tunischen steek gewerkt.

De randen van het jasje worden met een wit picotje omgehaakt.

EEN WOLLIG KRUIKEZAKJE

Ook dit kan ons in dagen van ziek zijn goede diensten bewijzen. We hebben er plm. 50 gram witte en plm. 25 gram blauwe zephirwol voor noodig en haken met een naald nr. 3½.

We beginnen met een rand van 4 lossen, dien we tot een ring sluiten.

Dan haken we:

1e toer: 16 stokjes in den ring.

2e toer: in ieder stokje van den vorigen toer 2 stokjes haken. Op het einde van den toer hechten we met een kettingsteek aan het begin van den toer aan.

3e toer: 3 lossen en dan telkens afwisselend 2 st. in een st. van den vorigen toer en 1 stokje in het daarop volgende st. van den vorigen toer. Dit is de bodem van den zak.

4e toer: met blauwe wol aanhechten. 3 lossen en vervolgens * 1 nop (hiervoor werkt men als volgt: sla den draad om de naald, haal 1 lus door zooals bij een gewoon stokje en laat de lussen op de naald staan. Herhaal deze bewerking nog twee maal, zodat er 6 lussen op de naald komen. Werk deze lussen, tegelijk met de lus, die nog op de naald was, in één keer af en haak daarna nog 1 losse) 4 stokjes in ieder volgend st.; 3 stokjes in 1 stokje; 4 stokjes in ieder volgend st. Vanaf * herhalen. In het totaal moeten we 4 noppen in de rondte krijgen. Alle volgende toeren zijn gelijk aan dezen toer. Er volgen nog 2 toeren wit, 1 toer blauw, 2 toeren wit; in totaal 6 blauwe toeren en 6 maal 2 witte toeren.

Door den witten toer, die onder den bovensten blauwen toer zit, wordt een koord gehaald, dat gehaakt wordt van een driedubbelen draad en bestaat uit lossen. Aan het uiteinde van dit koord maken we een kelkje, waarvoor we haken: 4 lossen, die tot een ring worden gesloten, en 16 stokjes in dezen ring. Om den bovensten rand wordt 1 toer vasten gehaakt met blauwe wol.

BEGRIJP UW KIND

Hoe dikwijls gebeurt het niet dat ouders wanhopig zijn over de vorderingen, die hun kind op school maakt. Ze klagen dat hun jongen lui is, dat hij geen belangstelling heeft voor zijn werk en geen vijf minuten achter elkaar met hetzelfde bezig kan zijn. En onvermijdelijk volgt dan: „En hij zou 't toch zoo goed kunnen, als hij maar wilde.”

En werkelijk zijn die ouders er ten volle van overtuigd, dat hun lieveling tot de uitblinkers zou behooren, wanneer hij slechts door het ware enthousiasme voor de studie werd aangestoken. En met goede woorden, met vermanende woorden, met afschrikwekkende voorbeelden en bedreigingen proberen ze dat „heilige vuur” in hun zoon of dochter te ontsteken. Iets wat in negen van de tien gevallen op een mislukking uitloopt en een hoop huiselijke misère — zoowel voor de ouders als voor het betrokken kind — tot gevolg heeft.

Die ouders vergeten dat de verstandelijke ontwikkeling niet bij ieder kind hetzelfde is en niet bij ieder kind hetzelfde verloopt. Zij vergeten dat van het ene kind van negen jaar nog niet hetzelfde geëischt kan worden als van een ander kind van dienzelfden leeftijd.

Waarom slaat een kind dikwijls op school zoo'n slecht figuur? In de meeste gevallen wordt er van de verstandelijke vermogens van zoo'n kind te veel geëischt, kan dit het vele, dat zijn jonge hersens wordt voorgezet, nog niet verwerken. Het resultaat? De onderwijzer ziet een onoplettend kind, maar wat hij niet ziet is de oorzaak van die onoplettendheid.

Jan verknoeit en verprutst zijn tijd, teekent poppetjes in zijn boek in plaats van mee te lezen, fluistert met zijn buurman, telt de knikkers in zijn broekzak, kortom, zijn heele houding drukt een groote onverschilligheid ten opzichte van zijn werk uit.

Marietje zit onder de lessen door naar buiten te staren, droomt en spint verder aan haar fantasiebeelden, die voor haar heel wat aantrekkelijker zijn dan alles wat de juffrouw op den lessenaar zit te vertellen. Zij vergeet haar heele omgeving en is zich totaal niet bewust, dat de onderwijzeres haar aandacht probeert te trekken.

Jan noch Marietje zal op school wat je noemt „een goed figuur” slaan. Zij zullen steeds worden vermaand, beknord en gestraft. Op school door het onderwijzend personeel en thuis nog ten overvloede door hun goedwillende ouders.

En toch is niet, zooals meestal wordt verondersteld, een verregaande onverschilligheid voor alles wat zij moeten leeren de oorzaak van hun mislukkingen op school. De werkelijke reden is, dat het werk te moeilijk voor hen is.

Jan b.v. mag dan al naar het uiterlijk een flinke jongen van negen jaar zijn, zijn verstand, zijn geestelijke ontwikkeling heeft met dien lichamelijken groei geen gelijken tred gehouden. Konden we daarnaar rekenen, dan zouden we hem pas acht jaar geven. Maar toch wordt hem dag aan dag werk voorgezet, krijgt hij problemen te verwerken, die slechts voor een ook geestelijk sterk gegroeiden jongen van negen jaar geschikt zijn. Is het dan te verwonderen dat hij al gauw alle belangstelling in z'n werk verliest en dat hij op school tot de „krukken” gaat behooren? En toch was

dat allerm minst nodig, en kon Jan ook op school goede resultaten bereiken, wanneer er slechts rekening werd gehouden met zijn verstandelijke capaciteiten. Zat hij een klas lager, dan zou het misschien wel goed gaan.

In dit verband wil ik er nog even op wijzen hoe fataal het is om koste wat het kost een kind van de ene klas naar de andere over te slepen. Blijven zitten wordt nog door al te veel ouders als een schande beschouwd, terwijl het dikwijls een zegen voor het kind is. Dikwijls kan een kind, wanneer het éénmaal is blijven zitten, verder in alle klassen goed mee. Het blijkt dan, dat 't kind nu geestelijk rijp genoeg is om de leerstof van die of die klas te verwerken, terwijl het dat 't eerste jaar nog niet was, zoodat het moest dubbeleeren.

Dwaas is het daarom ook om te zeggen: „Mijn kind is pas zoo en zoo jong en zit al in die of die klas.” Natuurlijk, er zijn gevallen, waarin dat goed kan gaan, waarin het jonge kind blijkt verstandelijk zóó ver ontwikkeld te zijn dat het de leerstof van een klas, waarvoor het eigenlijk nog te jong is, ten volle in zich opneemt en begrijpt.

Maar ook al te dikwijls loopt het met die z.g. „wonderkinderen” niet zoo goed af en struikelen ze vroeg of laat, en blijken dan ten slotte maar héél gewone, middelmatige leerlingen te zijn.

Kan een kind dus door een of andere onbekende oorzaak niet mee met z'n klas of is 't lui en onoplettend — zwakte of andere lichamelijke stoornissen blijven hier vanzelfsprekend buiten beschouwing — dan verdient het aanbeveling om aan de hand van verschillende proeven te laten onderzoeken of zoo'n kind in een bepaalde klas wel op z'n plaats is, of het wel werk wordt opgedragen waarvoor 't geestelijk al voldoende gevormd is.

Is de oorzaak van zijn onoplettendheid in school eenmaal gevonden, dan zal het niet moeilijk meer vallen, voortaan zoo'n kind op de juiste wijze te behandelen en er van te eischen wat er van geëischt mag worden. Er zal dan ook blijken, dat het ene kind meer intellectueel is aangelegd, terwijl een ander meer aanleg heeft voor praktisch werk. Dit te weten is van het aller-grootste belang.

Immers, weten we over welke capaciteiten ons kind beschikt, welken aanleg het heeft, dan is het zaak dien bepaalden aanleg te ontwikkelen. We zullen dan van onze kinderen mensen maken, die geschikt zijn om hun taak in het leven te vervullen, en die haar ook ten volle durven aanvaarden en volbrengen.

NUTTIGE WENKEN

Koper kunnen we een mooien glans geven, door het op te wrijven met wat citroensap. Ook een doorgesneden rauwe aardappel kan hier uitstekend dienst doen.

Ook roestvlekjes op marmer kunnen we vaak met veel succes verwijderen door ze af te wrijven met een weinig citroensap.

Pitriet maken we schoon met lauw water, waarbij een handvol zout is gedaan. Ook een niet te sterk zeepsopje kan dienst doen. Soda mag in geen geval gebruikt worden, daar het riet hiervan grauw wordt.

Uw Schoonheidssalon in Huis!

Voor één gulden!

Zou dat geen mooi cadeau zijn? Zou het niet prettig — nec, knál — zijn, elke dag Uw huid te kunnen verzorgen — nec, verfróóten — met natuurlijke schoonheidsmiddelen? Deze luxe coffret — 'n schoonheidssalon in miniatuur — bevat natuurlijke schoonheidsmiddelen... Usih schoonheidsmiddelen... een tube Usih cold cream, een flacon Usih skintonic, een tube Usih vanishing cream en een doos Usih facepowder. Let wel... de luxe coffret is een tijdelijke aanbieding. Nogmaals... de prijs is één gulden. Laag dus. Een usance van Usih.

USiH

VOOR ENGROS:
UNITED STATES IMPORT HOUSE,
HUDESTRAT 3-5, AMSTERDAM

UNOX

De fijnste Geldersche Rookworst

UNOX

Mijn goede fee geeft SANOSTOL!

Het sprookje heeft haar te pakken. Moeder is haar goede fee. Ze geeft haar de lekkere Sanostol, die als frissche sinaasappel-limonade smaakt. Toch is Sanostol een natuurlijk levertraan-product met den vollen vitaminen-rijkdom van levertraan. Geef Uw kinderen dus Sanostol: 1, 2 of 3 theelepeltjes per dag, al naar den leeftijd, tenzij de arts anders voorschrijft. Een flacon Sanostol bevat 45 theelepeltjes en kost slechts f.1.40.

SANOSTOL
VOLWAARDIG LEVERTRAAN-PRODUCT
met frisschen sinaasappelsmaak

BROCADES-STHEEMAN & PHARMACIA

GEKLEEDE MIDDAGJURKJES

Het gekleede middagjurkje is een passepartout voor de vrouw, die zich niet in het bezit van een uitgebreide garderobe kan verheugen. Er doet zich vrijwel geen gelegenheid voor, waar men zich niet met zoo'n japonnetje kan vertoonen. Vooral als men zijde, velours of het nog veel gekleeder metaal lamé kiest.

Maar hoe kostbaar de stoffen dit seizoen ook mogen zijn, het zwaartepunt van het toilet ligt toch in de coupe en de aparte garnering. Even mooi als uitzonderlijk is de wijze, waarop het corsage van de eerste japon bewerkt is. Op een japon van zwarte angora een voorpand van biljartgroen, waarvan de felheid juist voldoende getemperd wordt door het netwerk van smalle zwarte biezen. Dat slechts de

lange slanke vrouw gebaat zal zijn bij zoo'n modernen klokrok spreekt wel vanzelf. Haar kleinere zuster bepale zich tot den glad om de heupen vallenden rok, die van onderen in vage golven uitloopt.

Het tweede model is ontleend aan het ouderwetsche keurslijf en stelt hoge eischen aan het figuur. Tot welke kleur men ook moge besluiten, het blijft zaak om het fluweel voor de garnering in dezelfde tint te nemen.

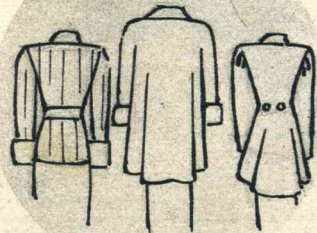
Het derde jurkje is vanwege de garnering langs den rokzoom uitsluitend geschikt voor de lange vrouw. Uiterst jong en flatteus is de garnering van strikken van fluweel op het corsage.

Ten slotte een Parijsch snuffje: de japon van kunstbreiwerk. Ook de Russische mouw van zijden crêpe is op dezelfde wijze versierd.

Het gekleede middagjurkje, een welkome verschijning op de afternoon tea, het eetpartijtje, den bridgeavond en in den schouwburg.

Gezellige korte Jasjes

838a

837a

837a. Bontjasje van bisam, hoog gesloten, in de taille ceintuur van peau de suède.

838a. Tailleurmantel van astrakan, onder klokkend, mouw met plooien. Benodigde stof: 2,50 m. à 130 cm. breed.

839a. Mantel van pluche, hoog gesloten, met pluchen das, wijd model, driekwart lengte. Benodigde stof: 2,60 à 130 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN
40-42-44-46.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 295651: door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPEL 1. HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN? Zaterdag:

Zondag: Macaronisoep.
Roastbeef.
Schorseneeren.
Aardappelen.
Moccapudding met room-saus.

Maandag: Koud vleesch.
Gestoofde koolraap.
Aardappelen.
Broodschotel met krenten en rozijnen.

Dinsdag: Runderrolletjes.
Gestoofde selderij.
Aardappelen.
Caramelvla.

Woensdag: Stokvisch.
Rijst met aardappelen.
Gebakken uien.
Trommelkoek met stroop-saus.

Donderdag: Kop bouillon.
Rookworst.
Stamppot van zuurkool.
Fruit.

Vrijdag: Eiergehakt.
Brusselsch lof.
Aardappelen.
Peterseliesaus.
Rijst met bessensap.

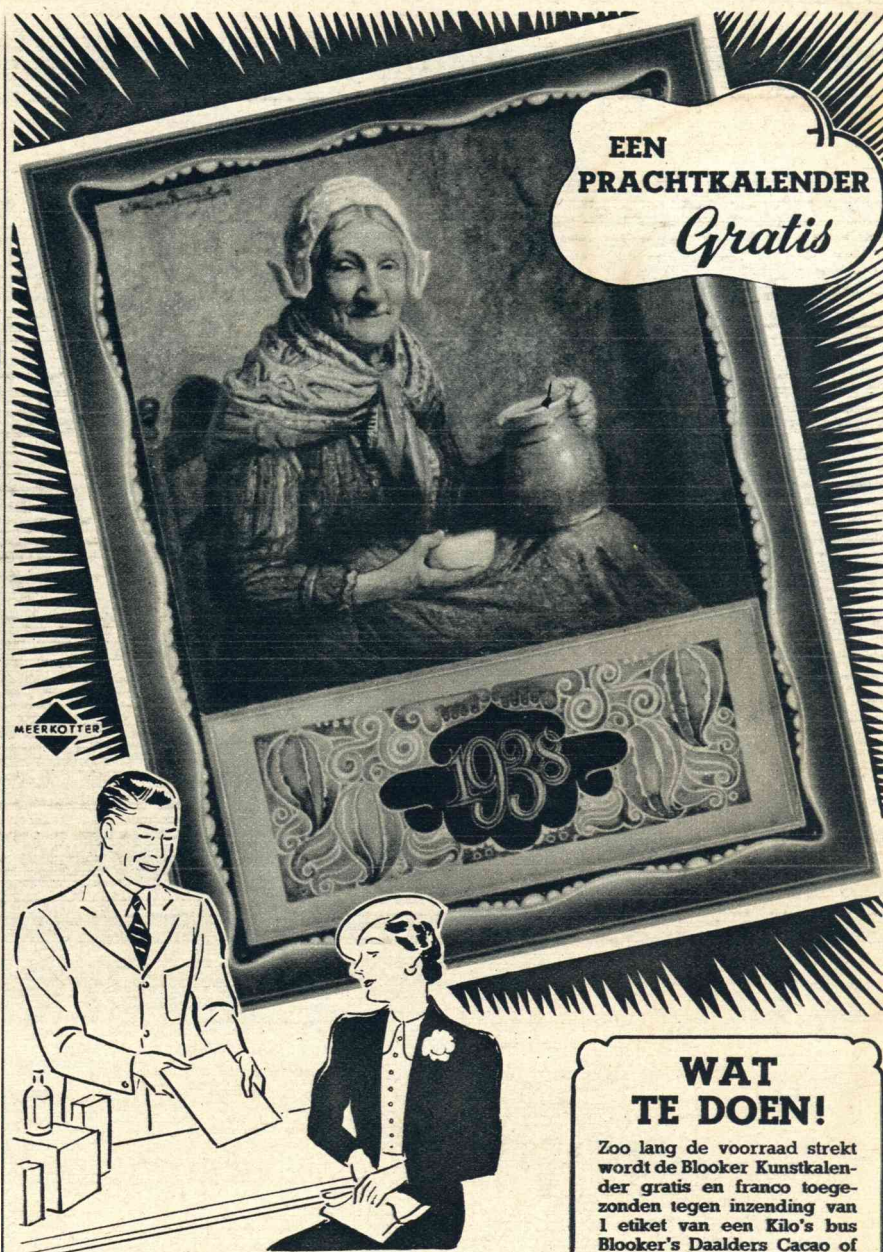
Gekookte schol.
Gestoofde bieten.
Aardappelen.
Botersaus.
Lammetjespap.

CORRESPONDENTIE

Mej. v. G. te Pijnacker. De levertraan-vlekken uit het gekleurde en witte wollen en katoenen goed moet u allereerst trachten te verwijderen door het goed te wasschen, desnoods enkele malen achtereen. Blijven er nog sporen van de vlekken achter, dan kunt u wat tetra gebruiken. Wat de kringluis in uw meubelen betreft, spuit u eens flink met een of ander daartoe in den handel zijnd middel. U klopt de meubelen verder goed uit in de buitenlucht en stelt ze, als het kan, een poos aan de inwerking van het zonlicht bloot.

Mej. J. J. te Tegelen: U kunt met uw pels waar de mot in zit het bestenaar een goeden bontwerker gaan. Wellicht is er nog iets aan te doen.

Vet haar moet tamelijk veel gewaschen worden. Dit helpt echter meestal zeer onvoldoende; soms zelf wordt het vet worden er door bevorderd. U doet dan verstandig, het haar 's avonds flink te bestrooien met talkpoeder, dat u er 's morgens weer afborstelt.

WAT TE DOEN!

Zoo lang de voorraad strekt wordt de Blooker Kunstkalender gratis en franco toegezonden tegen inzending van 1 etiket van een Kilo's bus Blooker's Daalders Cacao of van een daarmede gelijkstaande hoeveelheid etiketten van pondsbussen, half pondsbussen of onsbussen. Ook de bovenlipjes van de Cacao-cartons (waarop het fabrieksmerk voorkomt!) kunnen gebruikt worden, om aan te toonen, dat men 1 Kilo Blooker's Cacao gekocht heeft. De inzending wordt in elk geval op 27 December 1937 gesloten. Het verdient dus aanbeveling de etiketten enz. zoo spoedig mogelijk in te zenden aan Blooker's Cacao-fabrieken, Amsterdam.

Blooker verstrekt tijdelijk bij den aankoop van 1 Kg. Blooker's cacao een prachtige Kunstkalender, een juweeltje voor de huiskamer! U hebt de benodigde etiketten vast en zeker al heel gauw bij elkaar! De Blooker Kunstkalender bestaat uit 6 bladen, alle reproducties in natuurlijke kleuren van schilderijen van moderne meesters en reclame komt er heelemaal niet op voor!

HALF ELF BLOOKERTJD

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar“ tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

BUITEN

Overvloedig licht!

BINNEN...

*Ja, hoe is het
binnen?*

Denkt bij het licht binnen, aan het licht buiten!

DE natuur leert het zoo duidelijk: Uw oogen hebben licht, véél licht noodig. Zet die weldaad van goed licht ook in huis voort. Laat vooral jonge oogen in geen geval behoorlijk licht ontberen. In ieder middenlicht hóórt een lamp van tenminste 150 dekalumen! Waar ge-

lezen of geschreven wordt, - zorgt daar voor een extra lampje. Uw oogen zijn Uw kostbaarste bezit: bewaakt ze angstvallig! Bedenkt, dat goed licht goedkoop is: de zuinige Philips' „Bi-Arlita” lamp geeft voor luttele centen een heelen avond overvloedig, mild en weldadig licht!

Vraagt ons het gratis boekje
„VAN HET WONDERE ZIEN”!
't Bevat veel wetenswaardigheden op het gebied van praktische verlichting.

PHILIPS'
„BI-ARLITA”
LAMPEN

N.V. PHILIPS' GLOEILAMPENFABRIEKEN - EINDHOVEN